

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Köpeğin Adı Badi

Yazar: Ömer Faruk Hüsmüllü

-Bunun adı ne?

-Köpeğin adı Badi.

Defalarca duyduğum bu sorudan da cevaptan da nefret ediyorum. Sordun, öğrendin; ne oldu? Benim hakkımda bilgilendin mi? Bunu öğrendikten sonra bana karşı davranışların nasıl olacak? Aramızda bir samimiyet mi oluştu? Beni horlamayacak, kırmayacak, hakaret etmeyecek, aksine hep sevecek misin? Hayır. Zaten sormak için sormuştun, belki de aradan biraz zaman geçince adımı unutacaksın ve başkalarının defalarca yaptığı gibi “Sahi, neydi bunun adı?” diye tekrar tekrar soracaksın.

Bu adı bana Kenan Baba koydu. Benim ilk adım -belki de gerçek olan odur- Kalo idi. Kalo çingenece bir kelime; siyah, kara demek. Gözlerimin üzerindeki yaya benzeyen, insanların kaş dedikleri kahverengi tüyler hariç her tarafım siyah, simsiyah. Ha, sahi karnımda da bir kahverengi küçük leke var. Bana Kalo adını veren de kenef sorumlusu çingene Cafer Aga.

Annem süt gibi bembeyazdı. Ben onun tam tersi. Zaten bu renk zıtlığı birçok insanın dikkatini çekmiş ve alay konusu olmuşum. Böyle bembeyaz, süt gibi anne dört yavru doğurmuştu. İki kız biri erkek olan kardeşlerim de beyazdı. Annemizin memelerinden süt emmek için birbirimizle yarışırđık. Hele o kızkardeşlerim nasıl da aç kurtlar gibi saldırlırlardı. Annem güzeldi, çok narindi. Zayıf vücudu; gözleri ve karınları aç olan bu dört yavruyu besleyebilecek kadar süt üretemiyordu. Şansım varmış ki on dört günlükken kızlardan biri öldü. Bundan üç gün sonra erkek kardeşim de gitti. Bir kız bir erkek kalmıştık, ama yaşayan kızkardeşim gene de bir türlü doymak bilmiyordu. Ne zaman süt emerken beni görse iteleyip, hırlamaya başlıyordu. Onunla mücadele etmem imkansızdı. Öylesine güçlüydü ki beni kuyruğumdan ya da kulağımdan tuttuğu gibi ötelere savuruyordu. Şiştikçe şişiyor, her geçen gün biraz daha kamyon lastiğine benziyordu.

Bir aylık olunca, o da bu dünyadan gitti. Garanti çok yemekten patlayıp ölmüştür. O gün bayram yaptım. Karnımı doyuruncaya kadar süt emdim. Tokluğun ne olduğunu ilk defa o gün anladım. Elinde bir tek ben kaldığım için annemin bana karşı olan ilgisi, sevgisi de artmıştı. Yiyecek aramak için gider, fazla oyalanmadan benim yanıma dönerdi. İstedığım kadar süt emerdim. Karnım doyunca oburluk etmez, süt emmeyi keserdim.

Bir gün bana yeni bir ortak geldi. Daha doğrusu sütkardeşi. Aslancık, benden bir ay büyüktü. Yani aslında benim sütağabeyim olur. Aslancık'ın tıpkı ormanlar kralı aslaninki

gibi kocaman patileri vardı, aslanlar gibi sallana sallana yürürdü. Annem onu emzirmek zorunda kalmıştı, yoksa açlıktan ölürdü. Aslancık'ın annesini zehirlemişlerdi, ölüsünü çöp kamyonuna koyarlarken görmüştüm. O sırada Aslancık da çaresiz bir şekilde bazen kamyonun önüne geçiyordu, bazen de arkasına... Bir çöpçü:

-Çiğnenip geberceksin! Deyip bir tekme atınca Aslancık viyaklayarak oradan uzaklaşmıştı.

Yanına gittim. Bana kuyruğunu salladı. Kafalarımızı birbirine sürttük. Onda bir sıcaklık hissettim. Birlikte annem gelinceye kadar oynadık. Annemi görünce ona doğru koştum. Aslancık tek başına kalmıştı. Süt emerken bir ara yanımıza geldiğini farkettim. Hırlamadım, aksine sütümü onunla paylaşabileceğimi düşündüm. Ben karnımı doyuruncaya kadar bekledi. Annemin memesini bıraktığımda da bir hamle yapmadı. Ne zaman ki annem gözleriyle onu davet etti, o zaman süt emmeye cesaret edebildi...

Aslancık'la olan beraberliğimiz böyle başladı. Artık bir oyun arkadaşım vardı ve üstelik bu arkadaş beni tehlikelere karşı da koruyordu. Aslancık iri yarı bir köpekti, neredeyse benim iki katım. Ben tam bir yerden bitme, üflesen yıkılacak, adeta bir hayalet... Bana saldıran bir köpek olduğunda Aslancık hemen imdadıma yetişir, önüme geçer, beni korurdu. Bir müddet sonra diğer köpekler de bunun farkına vardılar ve bana ilişmemeye başladılar...

İkimizi de yalayan, bizimle oynayan annem bir gün süt emmek için yaklaşan Aslancık'a hırladı. Demek ki onun süt içme çağı bitmişti. Bundan on gün sonra da aynısı bana yapıldı. Yapacak bir şey yoktu. Çaresiz verilen karara uyacaktık.

Bir müddet annemle beraber dolaşıp yiyecek aradık. Çöplükleri karıştırdık, bahçelerde dolaştık, ormanı hallaç pamuğu gibi attık. Hatta bir şey yiyen insanlar gördüğümüzde bize de versinler diye onlara yalalılık yaptık. Çokça yiyecek bulduğumuz günler olduğu gibi, aç kaldığımız günler de oldu. Ben yiyeceğimi kimseyle paylaşmazdım, ama Aslancık öyle değildi. Yerken bir köpek yanına gelirse yiyeceğinden almasına ses çıkarmazdı. Hatta önündeki yiyeceği çalan kediler olurdu da onlara bile bakmaktan başka bir şey yapmazdı. Halbuki o, kedilere bir pençe atsa, canlarını çıkarmak için yeterdi.

Tek başımıza yiyecek bulacak bir yaşa geldiğimizde annem, bizi terk ett. Artık biz iki kardeş yaşamak için birlikte mücadele verecektik. Çok zor günler geçirdik, tehlikeler atlattık. Annem gibi bir kılavuzdan yoksun olmamız bunların nedeniydi. Her şeye rağmen yıllarca ayakta kalabildik.

Beş yaşındaydım. Mevsim bahardı. Canlıları tatlı tatlı ısıtan güneş, aynı zamanda bir gevşeklik de veriyordu. Karnım açtı, etrafta yiyecek aramam gerekiyordu. Ama tembelliğe teslim olmuşum çoktan. Uzandığım yerden beni kaldırmak için çok uğraşan Aslancık, en sonunda tek başına gitmeye karar verdi. Aylaklık yapacaktım bugün ve hiç bir güç beni bundan alıkoyamazdı. Uyumuş kalmışım.

Aslancık ayağımdan çekeleyince gözlerimi hafifçe araladım. “Git buradan!” anlamında ona hırladım. Onun ise gitmeye hiç niyeti yoktu. Ayağımyı çekelemeyi bırakıp kulağımyı, sonra da kuyruğumu çekelemeye başladı. Tamamen uyandım, doğrusu aylakça çıkaracağım zevkimin içine etmişti sütkardeşim.

Ayağa kalktım, o hâlâ çekelemelerine devam ediyordu. Gözlerine baktım, kötü bir olay olmuştu galiba. Üzgün ve kızgın olduğu belliydi. Kafasıyla onu takip etmemi işaret etti. Peşine düştüm. Birkaç sokak ve bahçeden geçip ağaçlıklı alana geldik. Ortalıkda çıt çıkmıyordu önce; sonra bir keklik öttü. Aslancık, etrafta aranmaya başladı, her tarafı koklayarak. Benim de burnuma hem annemin kokusu hem de kan kokusu geliyordu. Sonunda annemin kanlar içindeki cesedini buldu. O bembeyaz tüyelerinin yarıdan fazlası kırmızıya boyanmıştı. Vücudunda çok sayıda yara izi ve kafasında bir kurşun deliği vardı. Anneciğimize önce işkence yapmışlar, sonra da tabancayla öldürmüşlerdi.

Annemin ölüsüne sarıldım, belki canlanır diye ötesini berisini çekiştirdim, kafasındaki incecik tüyleri yaladım. Hiçbir tepki vermemişti. Yanına uzandım. Aslancık da aynısını yaptı. Hava kararınca kadar öyle bekledik. Cansız bedenine son bakışlarımızı gönderip oradan ayrıldık. Ertesi gün aynı yere gittiğimizde annemin ölüsünü orada bulamadık.

Bir şekilde hayatı devam ettiriyorduk. Birlikte olmamızın birçok avantajı vardı. Durumumuz diğer sokak köpeklerinden daha iyi sayılırdı. Kışları bir yandan soğuk, diğer yandan yiyecek azlığı nedeniyle zorlanıyorduk. Bahar günlerine ulaşmak bizim için bir kurtuluş sayılırdı.

O sene başıma bir kötü olay daha geldi. Yoksulların yaşadığı aşığı mahallenin çatlak patlak duvarlı, eski kiremitli, tek katlı evlerinin arasındaki dar, çamurlu sokaklarından geçip çocukların bazen top oynadığı yarısı çimenli yarısı toprak, zemini tümsek dolu araziye geldim. Aslında burada bana göre ne yiyecek ne de başka bir şey bulunurdu. O yüzden hiç uğramamam gereken bir yer. Galiba belamı arıyordum.

Hava rüzgârlı ve yerler yaştı; gece yağın yağmur henüz kurumamıştı. İleride üç çocuk havası inmiş bir plastik topla oynuyorlardı. Topa ne kadar hızlı vursalar da istedikleri uzaklığa ulaştıramıyorlardı. Bu canlarını sıkıyordu, hatta dikkatlerini dağıtıyordu. Topa vuracağım derken ıskaladıkları, etraftaki bir taşa vurdukları da oluyordu. Top, öyle bir zaman geldi ki adeta ağırlığı arttı, birkaç karış öteye bile gitmemeye başladı.

Çocuklardan biri gene hırsla vurdu topa, iki metre ötede duran benim önüme düştü top. Bana bağırdı, galiba topu ona atmamı istedi. Ama ben ne dediğini anlamadığım için aval aval baktım. Bu bakışım onu kızdırmış olmalı ki yerden aldığı bir taşı bana fırlattı. Iskaladı. Diğer çocuk da bir taş alıp attı, o da iskaladı. Üçüncü çocuğun attığı ise sağ ayağıma isabet etti. Sonrasında yağmur gibi yağmaya başladı taşlar. Sırtıma, karnıma, ayaklarıma isabet edenler oldu. Can havliyle bağıırıyordum, kaçamıyordum. Kaçmaya niyetlensem ayaklarım ağrıyor, canım acıyor ve bir adım bile atamıyordum. Çocuklar bana doğru yaklaşıyorlardı, taş atmaları da devam ediyordu. Biri eline kalın bir sopa geçirmişti. Bir adamın bağıırmasını işittim, sonra kendini de gördüm. Hırpani kılıklı, ince ve uzun bir adamdı. Sopası olan çocuk iyice yanıma geldi, bana bir tekme attı ve elindeki sopayı havaya kaldırdı... Sonra?

Sonrasını hatırlamıyorum. O çocuk sopayı kafama indirmiş olmalı. Kendime geldiğimde bir mukavvanın üzerinde yatıyordum. Tabii bunun mukavva olduğunu çok sonra fark edecektim. Ayağa kalkmayı denedim, olmadı. Bütün vücudum adeta dökülüyordu, kafam da zonkluyordu. Etraftaki cisimlerin ne olduklarını bilmiyordum, net göremiyordum ki bileyim. Puslu, bulanık, bazen de simsiyah bir görüntü. Sesleri duymaya çalıştım, kafamın içindeki siren sesine benzeyen uğultudan başka bir ses duyamadım. Bu halim ne kadar sürdü bilemem ama cisimlerin görüntüsü netleşince iki plastik kap gördüm önümde. Birinde su, diğerinde küçük parçalara ayrılmış tavuk eti vardı. Canım yemek istemiyordu, içim yanıyordu. Kendimi zorladım, sürükledim su kabının yanına. Azıcık su içtim, tekrar kendimden geçtim.

Tıkırtılar duydum, gözlerimi araladım. Üç serçe su kabının üzerine konmuş; hem ürkek ürkek sağa sola ve arkalarına bakıyorlar hem de su kabına kafalarını daldırıp su içiyorlar. Kanatları kıpır kıpır. Benden bir zarar gelmeyeceğini bilselerdi belki de daha rahat

hareket ederlerdi. Biraz kımıldadım mukavvanın üzerinde; buna rağmen ses çıkmış olmalı ki üç kuş da aynı anda pırr deyip uçu gitti. Ben de bir yudum daha su içip, uyudum. Rüyamda bir derede boğulurken gördüm kendimi. Çığlık üstüne çığlık atıyordum. Yetişip de kurtaran olmadı. Daha sonra bir tepenin üzerindeydim, buradan yuvarlandım; daha doğrusu hep kafam üstü toprağa vura vura bir top gibi aşağılara doğru gidiyordum. Gene çığlık attım, bu da boşunaydı.

Tekrar gözlerimi açtığımda ortalığın karardığını, ölgün bir ışığın yan tarafımdaki açık kapıdan dışarı sızdığını gördüm. Sonradan öğrendiğime göre, beni o çocukların elinden kurtaran adamın evinin daha doğrusu gecekondusunun önü burası. Adamın adı Cafer Aga. Herkes ona böyle diyor. O bir çingene. Hiç kimsesi yok, tek başına yaşıyor, çatısı naylon kaplı, duvarlarının yarısı tahta yarısı tenekeden ibaret bu evde. Yaşı kırkın biraz üzerinde ama en az yetmiş gösteriyor. Camiin tuvaletinden sorumlu. Temizliğini yapıyor, girenlerden birer lira ücret alıyor. Tabii verirlerse. Vermeyen verenden daha fazla.

Cafer Aga'nın ayak sesleri. Yanıma geldi. Konuşmaya başladı:

-Yesene be o(ğ)lum Kalo! Yemezsen nasıl ayağa kalkacaksın? Su da et de olduğu gibi durur önünde. Ye de toparla kendini. Dedi.

Cafer Aga'nın konuşmasının tamamını anlamıştım. Hayret ettim, ama bundan sonra insanların hepsinin konuşmalarını anlayabilecektim. Kafama aldığım darbenin bir sonucuydu bu. Doğrusu o kadar acıya değerdı.

Bahçe duvarının arkasından bir ses:

-Cafer Aga, cıgaran var mı be? Veresin bi tanecik.

-Var, gel al. Ama kimseciklere söyleme. Yoksam dolar hepiciği buraya.

-Tamam be agam. Sa(ğ) olasin...

Cafer Aga'nın neden böyle konuştuğunu daha sonraki günler anlayacaktım. Çünkü bir keresinde sigara isteyen birine vermişti de; on dakika içinde bütün mahalle sigara istemek için kuyruğa girmişti. Zaten sigara isteyen oldu mu Cafer Aga, genellikle "Cigaram yok ki vereyim, sende varsa bana ver de tütüreyim." derdi ve sigaralarını gizli gizli içerdi.

Cafer Aga, gençliğinde çok iyi klarnet ve darbuka çalan bir sanatçymış. Düğünden düğüne, davetten davete dolaşmış. Tabii tek başına değil; diğer müzik ekibi arkadaşlarıyla. Bu sanatçıların bir de düğünleri, davetleri ayarlayan organizatörleri varmış: Davulcu Şükrü. Bu adamın evinin duvarında yağlı boya ile yazılmış şöyle bir reklam varmış: Davulcu Şükrü. 7/24 açık. Davet ve düünlere gidilir... En altta da ev telefon numarası yer alıyormuş. O yıllarda PTT'den bir telefona sahip olabilmek çok zormuş. Davulcu Şükrü nasıl yaptıysa bir telefon ele geçirmiş. 15-20 sene sonra cep telefonları çıkmış, Davulcu Şükrü hemen bir tane almış ve numarasını ev telefonunun altına eklemiş.

Davulcu Şükrü'nün müzik ekibinde beş eleman varmış. Bilhassa yazları gece yarısına kadar; bazen de sabahlara kadar çalarlarmış. Ekiptekiler o günlerde gündüzleri uyumak zorunda olduklarından, güneşi hemen hemen hiç görmezlermiş. Onların hayatında gece ile gündüz yer değiştirmiş. İş çıkmayan gün hemen hemen hiç yokmuş. İyi para kazanırlarmış, kazandıklarının hepsini biriktirirlermiş. Ne yapacaklardı ki? Para harcamaya zaten zamanları yoktu. Yemeye içmeye, içkiye hatta sigaraya da para vermezlermiş. Bunlar da çalmaya gittikleri yerlerdeki tarafından karşılanırmış. Düğün sahiplerinden aldıkları paranın dışında bir de bahşişleri olurmuş ki zengin ve cömert birine rast gelirlerse bahşiş yevmiyeyi geçermiş.

Müziyenlerin hepsi aslında Davulcu Şükrü'den yana dertli ama yapacakları bir şey yok; çünkü ona muhtaçlar. Bu adam düğün-davet sahipleriyle fiyatta anlaşmış. Mesela 100'e anlaştım dermiş ama acaba doğru mu? Kim araştıracak kim doğruyu öğrenecek ? Büyük bir ihtimalle daha yüksek bir ücrete anlaşmıştır. Tabii aradaki fark Davulcu Şükrü'nün cebine gidecek. Sonra, bu 100 liranın 25 lirası organizatör olduğu için Şükrü'nün; geriye kalanın beşte biri de davul çaldığı için onun... Bahşişleri o toplar o sayar. Bahşişlerden ne kadarını cebe atar? Orasını da bilen yok. Bu yüzden her düğün-davet sonrası bir para kavgası yapılır, sonra olanlar unutulur.

Davulcu Şükrü olmasa bu kadar parayı asla kazanamayacağını her müzisyen bilir. Onları kim tanıyor ki çalmaları için davet edecek? Çağırsalar neyle, nasıl gidecekler? Davulcu Şükrü'nün 23 senelik pikabı herkesi evinin önünden alıp düğüne-davete götürüyor ve sonra da gene evinin önüne bırakıyor. İşin doğrusu çalsa da çırpırsa da hepsi Davulcu Şükrü'ye muhtaç.

Birkaç yıl para biriktiren Cafer Aga, evlenmeye karar verir. İsteğini bu işleri çekip çeviren Menekşe bacıya açar. O da yüz milyon lira karşılığında ona kendi kızını verebileceğini söyler. Yüz milyon o yıllarda çok iyi paraymış. Gerçi ev almaya yetmezmiş ama bu kadar parayla ikinci el bir araba alınabilirmiş. Cafer Aga'daki para yüz milyondan biraz fazlamış. Verecekmiş, fakat Menekşe bacının kızı başkasıyla evliymiş. Sormuş:O zaman bu iş nasıl olacaktı? Menekşe bacı:

-Düşündüğüne bak! Sen karışma, ben bilirim işimi. Çeker alırım kızımı o cıbirdan, demiş.

Dediğini de yapmış, tutmuş kızının elinden getirmiş Cafer Aga'nın evine. Böylece evlenmiş sayılmışlar; tabii ne nikah ne düğün filan var.... Karısı Serpil, haylazın biri çıkmış. Ev işlerini üstün körü yaparmış, bazen bir tas çorba bazen de bir tabak yemek çıkarırmış Cafer Aga'nın önüne. Geri kalan zamanında mahallede gezer tozar, onunla bununla kavga edermiş. Çingene kadınlarının kavgası bol küfürlü olur, saç baş yolma ile ya da bir müzik sesi ile bitermiş. Az önce birbirlerine saldıran kadınlar müzik sesi duyunca kavgaları bıçakla keser gibi kesilirmiş, kahkahalar atarak müziğin olduğu tarafa doğru koştururlarmış.

Serpil ile olan evliliği Cafer Aga'nın dört yıl sürmüştü. Bir gün Menekşe bacı kızını getirdiği gibi çekip almış Cafer Aga'nın elinden ve götürmüştü. Tekrar satmış başkasına. Kime mi? Serpil'in eski kocasına.

Cafer Aga,

-O gacıların ikisi de oruspu. Serpil de anası da. Hele o anası olacak gacı var ya, o Menekşe var ya sipali için yapmayacağı yok, kendini de satar. Ona bir mariz atsaydım bari, diye etrafındakilere günlerce anlatmış, dert yanmış.

Cafer Aga, altı-yedi sene evlenmemiş. Sonra birileri aklına girmiş, devreye Pembe bacıyı sokmuşlar. Pembe bacı da Menekşe bacı gibi kızı Bahtiyar'ı onunla bununla evlendiren daha doğrusu satan bir kadıymış. Cafer Aga'dan önceki kadar olmasa bile gene önemli miktarda bir para çıkmış bu evlilik işi için. Dügün, nikah gene yok.

Bahtiyar hem çok güzelmiş hem de çok hamarat. Yemek yapar, çamaşır yıkar hatta evi sık sık siler süpürürmüş. Dışarı çıkmaz, konuya komşuya arada sırada uğrarmış. Zamanını evde geçirmekten hoşlanırmış. Cafer Aga, Bahtiyar'a aşık olmuş. Bir dediğini iki etmemeye gayret ediyormuş.

Evlendiklerinden bir ay sonra Bahtiyar hamile kalınca Cafer Aga çok sevinmiş, artacak masrafları karşılamak için Davulcu Şükrü'nün bulduğu işlerden başka kendinin bulduğu gündüzkü işlere de gitmeye başlamış. Geleceğe yönelik hayaller kuruyor, planlar yapıyormuş. Eski püskü bir pikap alacak kadar para biriktirecek, o da Davulcu Şükrü gibi organizatörlüğe başlayacak; ama klarnet çalmaya devam edecekti. Doğacak çocuğu erkek olursa onu meşhur bir sanatçı yapmak için her türlü fedakarlığa katlanacaktı. Oğlunun kendi gibi yokluk içinde yaşamasını istemiyordu. Hayallerinin içinde karısına da bulunduğu büyük vaatler vardı. Elbiseler, takılar, yiyecekler, daha güzel bir ev...

Hayallerini karısına anlatıyor, o da bu hayallere katılıyor ve kocasını teşvik ediyordu.

Evlendiklerinden yedi ay sonra Cafer Aga, işini bitirip evine geldiğinde vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Kapıyı çaldı, açan yoktu. Birkaç kere daha vurdu kapıya gene açan olmadı. Halbuki her eve geldiğinde daha kapıyı vurmadan karısı onu ayak sesinden tanıyıp karşılardı. Kapının koluna bastırdı, açıldı. Derin bir uykuya dalmış olmalı bu gece, diye düşündü. Işığı açtı, girişte kimse yoktu, öteki odaya gitti, oranın da ışığını açtı, yatak boştu.

Bahtiyar gitmişti, daha doğrusu o da annesi tarafından götürülmüştü. Annesinin onu başka bir erkeğe satabileceğini sanmıyordu, çünkü hamileydi. Öyle ya hamile olduğunu bile bile bir kadını hangi erkek alırdı ki... Yanılmıştı. Onu da eski kocası tekrar belli bir para karşılığı geri almıştı.

Bahtiyar'ın gittiği yer şehirdi. Oradan ara sıra Cafer Aga'ya haber getirenler oluyordu. Bir gün Bahtiyar'ın doğum yaptığını ve bir oğlu olduğunu öğrendi. Bir ay sonra Bahtiyar'ın evini arayıp buldu, oğlunu görecekti. Ama göremedi. Çocuğun daha on beş günlükken öldüğünü söylediler ona. Buna hiç inanmadı. “Şerefsizler, öldürdüler oğlumu! Pembe gacısının işi bu.” diye söylendi durdu günlerce. Bütün bu olanlara rağmen Bahtiyar'ın aleyhine tek kelime konuşmadı. Hem onu sevdiğinden hem de annesi tarafından kandırıldığına inandığından.

Bu haberden sonra Cafer Aga adeta yıkıldı. Kendini içkiye verdi. Varını yoğunu içkiye yatırdı. Davetlere düğünlere gitmemeye başladı. Ancak içki parası biterse gidiyordu, o zaman da adet yerini bulsun diye zoraki çalıyordu. Onun bu davranışları Davulcu Rüştü'yü bıktırdı; bir klarnetçi bulup Cafer Aga'yı ekipten attı. Bu sefer o çalayım diye gidip yalvardı Davulcu Rüştü'ye, ama hep reddedildi.

Aç kaldı, içkisiz kaldı. Açlık neyse de içkisizlik çok kötüydü. Hırsızlık bile yaptı içki parası için. Üç-beş hırsızlıkta yakalanmadı fakat sonunda yakayı ele verdi. Altı ay hapis yattı, çıktı. Hapishanede içkisizliğe nasıl dayandıysa gene dayanmalıydı. Ya açlığa? Yaşı ilerlemiş, güçten kuvvetten düşmüştü. Hastalıklar peşpeşe gelmeye başladı. Şeker çıktı, tansiyonu yükseldi, karaciğer sinyal vermeye başladı. Ona bu haliyle kim iş verirdi? Bir gün camii önünde dilenmeye başladı. Camii imamı onu gördü, önceden tanıdığı için düştüğü bu duruma üzüldüğünü ve isterse camii tuvaleti işini mahalle muhtarı ile görüşüp, ona verebileceğini söyledi. O da hocanın ellerine sarılarak bu işi kabul ettiğini belli etti.

□ □ □

Üçüncü günün akşamüstü ayağa kalktım, kana kana su içtim. İyice kurumuş olmasına rağmen tavuk etlerinden biraz yedim. Karanlıkta bahçe kapısından içeri giren Cafer Aga'nın ayaklarına dolandığımda sevinci görülmeye değerdi.

-Aferin o(ğ)lum Kalo. Demek kefeni yırttın. İyi besle kendini, güçlü ol. Cafer Agan sana

ne yapar eder et bulur. Dedi ve elindeki poşeti sallayarak evin kapısına doğru yöneldi.

Poşetin içinden ekmek, bira, şarap ve biraz da tavuk göğsü çıktı. İçerdeki tezgahın üzerine bunların hepsini koydu. Ocağı yaktı, tavanın içine azıcık yağ döküp kızdırdı. Tavuk etini bu kızgın yağlı tavada kızarttı, ocağı söndürdü. Eski, kirli, ayaklarından biri kısa bir tahta masanın üzerine tavayı koydu, şarabı tirbişonla açtı, ekmekten bir parça kopardı, ağzına attı, tavadaki tavuğu eliyle alıp kocaman bir parça ısırды, üzerine şarabı şişeyle kafasına dikti. Ekmek, tavuk, şarap üçlüsüne bir müddet devam etti. Yerken devamlı ağzını şapırdatıyordu, şapırdatmadığı zaman da öksürüyordu. Şarap bitince birayı açtı, içmeye başladı. Ben onu seyrediyorum, ama onun benden haberi yok gibi.

Beni farketğinde:

-Sen de burda mısın be Kalo? Al şuncağızı da miden bayram etsin, deyip bir parça kızarmış et attı önüme. Yedim. Hoşuma gitti.

-Bak Kalo, burası benim evim, benim odam. Sen bugünlük buraya girdin ama bundan sonra girmek yok. Sana yuva olarak kapının yanına, dışarıya bir sandık koycam. Orda yatıp kalkarsın. Etrafa pislemek de yok. Kakanı bahçenin bir köşesine yap. Anlaştık mı?

Kafamı önüme eğdim, “Anlaştık!” anlamını çıkardı bu hareketimden. Başımı okşadı.

-Aferin sana, akıllı köpeksin sen, dedi.

Uyarıdan sonra dışarı çıkmak için hareketlendim. Anladı gideceğimi.

-Dur, gitme! Yasaklar yarın başlar, dedi.

Cafer Aga, uzun bir süre konuşmadı. Eline aldığı bira şişesine baktı, durdu. Artık o baktığı şişenin içinde ne gördüyse! Uzamış sakalları buruşuk yüzünü biraz saklasa da, sivri burnunu saklayacak bir şey yok. Kolları uzun, parmakları ince, dudakları kalın, pörtlemiş gözlerinin etrafı morlaşmış , kıl içinde kalmış kulakları orta büyüklükte. Ağzındaki dişlerin yarıdan fazlası dökülmüş, varolanlar sapsarı, sadece öndeki bir tanesinin -çürüdüğü için- yarısı siyah, her bira ya da şarap yudumundan sonra orta şiddette bi “Ohh!” çekiyor. Kıl ve kir dolu kokulu elinin tersiyle ağzını siliyor, sonra da aynı elini pantolonuna birkaç kere sürtüyor.

Cafer Aga'nın evi, daha doğrusu kulubesi ya da gecekondusu içiçe geçmiş iki odadan ibaret. Girişteki odayı mutfak olarak kullanıyor. İşe gitmediği vakitler burada oturuyor, tabii yemeklerini de bu odada yiyor. Girince solda üzerine basınca gıcırdayan tahta masa ve oturunca alttaki telleri bir o yana bir bu yana gidip gelen iki tahta iskemle var. Musluğun yanında bir buçuk metre uzunluğunda çok dar, kirden kara-yeşil-sarı karışımı bir renge bürünmüş tezgah, yanında duvara çakılı tabaklık, tabaklığın altındaki tahta bir sandığın üzerinde hem içi hem de dışı kirli iki tencere, yere bir halı serilmiş, ucuz bir şey olduğu belli, ama hayret yeniye benziyor. Kuzine sobanın üzeri tabak, kaşık, çatal ve bardak dolu. Mevsim yaz olduğu için orada durmalarında şimdilik bir sakınca yok.

Pencerede kalın bir perde, kir içinde olduğunu söylemeye bilmem gerek var mı? Tavandaki lamba çok az ışık veriyor; üzeri sinek pisliği dolu. Kapının arkasındaki çivilere asılı birkaç pantolon ve gömlek var; hepsi kirli, leş gibi. Köşede bir gazete parçasının üzerinde iki çift ayakkabı. Birkaç kere tamirden geçtikleri belli. Bunların az ilerisinde tokası olmayan bir kemer ve parmak geçirilen yerleri kopmuş iki adet tokyo.

Cafer Aga çok öksürüyor. Birkaç dakika ara ile. İçerisi sigara dumanı dolu, kapı açık olsa da duman çıkmıyor, aksine çöreklenip odanın içine çöküyor. Arada bir Cafer Aga ayağa kalkıp musluğun oraya ya tükürüyor ya da burnunu atıyor. Mendili yok, koluyla siliyor ağzını burnunu.

Diğer odayı görmedim, kapısı kapalı. Yattığı yer orası olmalı. Cafer Aga, işte esnemeye başladı, ağzı kulaklarına varıyor esnerken. Gözlerinden de yaş çıkıyor, eliyle şöyle bir siliveriyor. Bira bitmedi, o gene şişeye bakıyor. Baktı, baktı, baktı... Ve şişeyi kafasına dikip sonuna kadar içti; lıkır lıkır sesler geliyor şişeden. Boş şişeyi masaya hızlı bir şekilde koydu, çıkan gürültüden korkup geri sıçradım. Ohh, çektikten sonra:

-Korkma Kalo, korkma o(ğ)lum. Cila yaptık biraylan, cila. Uyku vaktidir artık, sen de dışarı! Ha sana yuva yapacaktık, unuttum bak! Serhoşluğumdan değil, yaşlılıktan unuttum. Gel evin arkasından bir sandık alalım.

Dedi, yalpa yapa yapa bahçeye çıktı, ben de peşine düştüm. Dışarısı gündüz gibi; bahçeye vuran sokak lambası ve ayın şavkı ortalığı aydınlatıyor. İki köpek karşılıklı havlıyorlar, sesleri çok yakından geliyor. Kulubenin arkasında kesilmiş odunlar ve birkaç tane de sandık duruyor. Üzerleri kalın bir naylonla örtülü. Yağmurdan böyle korunuyor olmalılar. İnsan dışkısı kokusu aldım, evet bahçenin duvarının yanında küçük bir tuvalet var. O da yıkıldı yıkılacak.

Cafer Aga, neredeyse dağılacak gibi görünen büyük bir mukavva kutuyu çekeleyerek evin kapısının yanına getirip koydu. Bana,

-Yat ora! Deyip içeri girdi ve kapıyı iteledi.

Yatağın/kutunun içine girdim, uzandım; gerinmeye başladım. Bir yandan gerinirken öte yandan da küçüldüğümü fark ettim. Küçüldüm, küçüldüm, küçüldüm... Küçücük kaldım. Kafam bir fındık tanesi kadardı; gözlerim mi? Uzaktan bakıldığında görülemeyecek kadar ufak; yanyana konulmuş iki nokta gibi. Bedenim yaprak, ellerim ve ayaklarım incecik bir çırpı adeta. Minicik, minnacık bir mahluk olup çıkmıştım. Biraz sonra, büyümeye başladım, buna büyüme denemezdi belki. Zira şişiyordum. Arka sağ patime bir pompa bağlanmış, buradan hava basılıyordu. Şiştim şiştim; hem de ne şişme. Balon benim yanımda hiç kalır. Şiştim de, ya patlar... demeye kalmadı, patladım. Ve tabii her şey paramparça!

Bunlar olurken uyanıktım, hallüsinasyon dedikleri bu olmalı. Yoksa içkiyi Cafer Aga içti ama ben mi sarhoş oldum? Kendimi kutunun dışına attım can havliyle. Parçalarımı arayacaktım. Bulursam birleştirecektim. Etrafa bakındım, kendime ait bir şey bulamadım. Bütün bahçeyi dolaştım belki bulurum umuduyla.

Yaşadıklarım başıma inen sopanın bir sonucu olmalı. Uzun bir süre öylesine gezindim. Ortalıkta çıt çıkmıyordu. Az önceki havlayan köpekler de susmuşlardı. Kendimi iyi hissetmeye başlayınca sandık içine girdim ve bu yoksul evde, yeni yuvam sandık içinde

o gece derin bir uyku çektim.

□ □ □

Uyandığım da Cafer Aga gitmişti. Karnımı doyurup suyumu içtim. Etrafı inceledim. Etraf dediğim de bu gecekondu nun küçücük bahçesi. Bahçenin etrafı çok yüksek olmayan tahta duvarla çevrili. Bahçe kapısı da tahta. Hayret ettiğim duvarın da kapının da tahtalarının yeni olması. Bahçe kapısının yanındaki duvarın dibinde yanyana üç ağaç: Erik, meşe, kavak. Kenarlarda biraz ot var, diğer taraflar toz-toprak. Birkaç tane boş sigara paketi, üç boş cam şişe, bir tane dibinde bir parmak kadar su bulunan beş litrelik plastik şişe, bir ayakkabı tabanı... Evin duvarları kerpiç mi, briket mi, tuğla mı, tahta mı bilemedim. Birkaç yeri teneke ile yamanmış.

Havlama sesi duyuyorum. Ben bu sesi tanıyorum. Aslancık, sütkardeşim... Sesini duyuncaya kadar hiç aklıma gelmemişti. İşte kafama yediğim darbenin yol açtığı bir unutkanlık daha. Sese doğru koştum, tahtaların aralığından onu görüyordum, o da tahtaların aralığına doğru iyice yanaştı. Ona yaşadıklarımı anlattım, o çocuğa bunu ödeteceğini söyledi.

Aslancığı içeriye davet edemedim, sebebini ona anlattım; bana hak verdi. Arkadaşımı içeri alırsam, Cafer Aga duyduğunda ya da gördüğünde bana kızabilirdi ve belki de beni buradan kovardı. Doğrusu böyle bir kapıyı kaybetmek istemiyordum. Aslancık fazla oyalanmadı, gitti.

Sağıma soluma bakındım. Cansıkıcı bir yer, nasıl zaman geçireceğimi bilmiyorum. Biraz dolaştım, koştum bahçede. Küçücük burası, hemen bitiyor gezilecek yerler... Neyse, yiyecek garanti hiç olmazsa. Katlanacaktım.

Bir adam geçiyor duvarın yanından. Çingene mahallesinde böylelerine pek rastlanmaz. Adamda ense kulak yerinde, göbeği ileride. Giysileri gıcır gıcır. Ayakları çıplak beş çingene çocuğu, sardılar adamın etrafını; üç-beş kuruş kopartırız umuduyla. Adam çocuklara vurmak için elleriyle hamle yaptı, vücudu buna iştirak edemedi. O kadar ağır ki... Çocuklar bağırarak kaçıştılar, biri yerden taş aldı; ya atacak ya da caydırıcı bir tehdit unsuru olarak kullanacak. Adamda küfrün bini bir para, bağıra bağıra gidiyor.

Yattım, uyudum. Uyandığımda ortalığı karanlık basmıştı. Kalan etleri yedim, su içtim. Et bitti, su var biraz. Karar verdim, yarın erken uyanıp Cafer Aga'nın peşine takılacaktım; tabii izin verirse.

Nihayet, geldi. Cafer Aga'nın elinde gene bir poşet var. İçeri girdi, poşettekileri çıkarıp masanın üzerine koydu. Aynı şeyler: Şarap, bira, ekmek ve tavuk eti. Ben kapının eşliğinde bekliyorum. İçeri girmem yasak ya!

Yemeye başlayınca beni çağırdı:

-Kalo, gel o(ğ)lum gel.

N'oldu, yasak bitti mi? Girdim içeri ve arka ayaklarımın üzerine oturup bekliyorum.

-Kalo, bak bugün anca yirmi bir lira topladım. Senin anlayacağın kenefe sabahın köründen bu saate kadar sadece yirmi bir kişi girmiş. Oysa camii her namaz vakti cemaatle doluyor. Bu adamlar hiç mi işeyip, sızmazlar? Yoksa bir lira vermesinler diye altlarına mı yaparlar? Yirmi bir liranın hepici erkeklerden, gacı kenefine giren hiç olmuyor ki.

Şaraptan bir yudum aldı.

-Gelir yirmi bir lira ama masraf kaç para? Şarap on üç, bira sekiz, ekmek bir, tavuk da altı lira. Etti mi sana yirmi sekiz lira. Bir de cigara alınca otuz altı lira. Marketçiye kalanı sonra vercem deyince adamın gözleri ateş saçtı sanki.

Tavuktan ve ekmekten birer parça ısırıldı, var olan dişlerine denk getirmeye çalışarak yedi. Bir lokma ekmek de benim önüme attı. Yemediğimi görünce kızdı.

-Yesene be! Kibarlık mı yaparsın? Sırası değil, ne bulsan yeycen!

□ □ □

Sabah erken uyandım, ortalık ağarmaya başlamıştı. Cafer Aga'nın öksürük sesini duydum, uyanmış; az sonra da evin kapısından dışarı çıktı işe gitmek için. O önde ben arkada gidiyoruz. Çarşıya geldiğimizde Aslancık da bize katıldı. Cafer Aga onu görünce kızdı, kovaladı. Bizimle birlikte olmasını istemiyordu. Aslancık, geri kaçtı. Yeterince uzaklaştığını anlayınca durdu, arkamızdan bakıyordu. Caddelerde kimsecikler yoktu, sadece bir kamyon geçti gürültü çıkararak; egzosu etrafa kara duman saçıyordu.

Cafer Aga'nın görevli olduğu tuvalet, parkın yanındaki camiiye aitti. Şadırvanın altındaydı, dik bir merdivenle aşağıya iniliyordu. Zaten park ve camii aynı bahçe içindeydi. Parkın bahçesinde çay, meşrubat ve dondurma satan bir büfe, ortalarından güneşten koruyan şemsiyelerin direkleri geçen 8-10 masa ve bunlara ait banklar, onlarca asırlık ağaç ve çeşitli çiçekler vardı.

Ben bir ağacın altındaki çimenlerin üzerine yatıp uyudum. Uyandığında iki adamın yüksek sesle konuştuklarını duydum. Konuşma da değildi bu, tartışma veya kavgaydı. Büfeyi işleten Kemal göründü, elindeki iki çayı bu adamların önüne bıraktı.

Çaylarını içerken adamlar, seslerini daha da yükselterek bağırışmaya başladılar. Biri ötekine:

-Köpekleşmeyi bırak! Dedi. Öteki,

-Ne! Bana köpek mi dedin? Diyerek yumrukları sıkılı, ayağa fırlayıp hücumla geçti. Caddeden üç kişi koşarak yanlarına geldi,

-Ayıptır, size yakışmaz. Siz eski arkadaşsınız, deyip bunları ayırdı.

Adamın birinin karşısındakine hakaret etmek için “Köpekleşmeyi bırak!” demesi bana dokundu, beni kızdırdı. Bu insanlar bizi ne kadar değersiz, küçük, adi görüyorlar. Kendilerini ne sanıyorlar acaba? Köpeklerin onlardan daha üstün tarafları olamaz mı? Köpekler hakkında ne biliyorlar? Köpeklerin destanlarında anlatılanları duydular mı? Zannetmiyorum; onun için anlatayım da belki öğrenirler, bilgilerine bilgi katarlar:

Bu anlatacaklarımı Kuyruksuz Bacı'dan öğrendim. İnsanlar onu “Kuyruksuz” diye çağırıyorlar, çünkü gerçekten de kuyruğu yok. Pekiyi, kuyruksuz mu doğmuş da yok. Hayır kopmuş. Neden? Onu bilen yok, zaten kendisi de bu konuda tek kelime bile konuşmuyor.

Kuyruksuz Bacı, artık çok ihtiyarladı. Ayağa kalkıp birkaç adım attıktan sonra yere çöküp yatıveriyor. Saatlerce de kalkamıyor. Yiyecek arayacak hali bile olmadığından yaşlılıktan değilse bile yakında açlıktan ölecek.

Bana bunları neden anlattığına gelince: Bir gün ormanın içinde dört adamın bir danayı yere devirip ayaklarını bağladıktan sonra kafasını bıçakla kestiklerini gördüm. Kafayı bir kenara koyup ayaklardaki ipleri çözdükten sonra da derisini yüzdüler ve parçalamaya başladılar. Hepsinin elinde keskin birer bıçak vardı. Kan ve mis gibi et kokusu beni adamların yanına doğru çekiyordu. Bunlardan biri beni görünce hem bağırdı hem de yerden bir taş alıp fırlattı. Galiba küfür de etti. Kaçtım. Onların göremeyecekleri bir yerden gözetlemeye başladım.

Parçalanan etleri yanlarında getirdikleri büyük tencerelerin ve naylon sepetlerin içine koyuyorlardı. Naylon sepetlerden biri dolunca adamlardan biri sepeti kucaklayıp götürmeye başladı. İleride arabaları vardı belki de; ya da eve götürüyordur. Adam benim yanıma yaklaştığında arkadaşları onu geri çağırdılar. O da sepeti bırakıp onların yanına gitti. Şans budur işte! Hemen koca bir parça et kapıp kaçmaya başladım. Gördüler ama yakalamaları imkansızdı.

Etimi yiyecek tenha bir yer buldum. O sırada fark etmemiştim, etten az bir parça kaldığında gözüme ilişti. Az ileride Kuyruksuz Bacı yattığı yerden yalvaran gözlerle bana

bakıyordu. Acıdım. O istemedi ama ben götürüp bu son lokmayı ona verdim. Bir kerede yuttu.

Daha sonraki günlerde de ona birkaç kere yiyecek verdiğim oldu. Bir gün Kuyruksuz Bacı bana:

-Sen iyi kalpli bir köpeksin. Onun için sana bizim destanımızı anlatacağım. Sen de ileride öğrendiklerini temiz kalpli birine anlatırsın, dedi.

Kuyruksuz Bacı'yı dinleyelim:

“İlk başlarda ne dünyamız ne de başka bir şey varmış; sonsuz karanlıktan ibaret bir boşluk ve elinde yumurta büyüklüğünde ne olduğu tanımlanamayan bir şey tutan Yapıcı'dan başka. Yapıcı elindeki yumurta kırar gibi kırınca sonsuz bir hızla sonsuz miktarda ışık evrene yayılmış. Işık karanlığı itelemiş, sıkıştırmış. Karanlık öylesine sıkışmış ki sonunda patlayarak ışığı püskürtüp kendine yer açmış; bu sefer karanlık ışığı sıkıştırır olmuş. Işığın ve karanlığın mücadelesi ezelden beri var ve ebediyen de olacak. Işık biliniyor, karanlık hakkında aynısını söyleyemeyiz. Zaten karanlığın sırrı çözülmüşse, bilinmeyenler de kalmayacak. Tabii belki de bu hiçbir zaman mümkün olmayacak. İtelenen ve sıkışan ışık önce enerjiye sonra da maddeye dönüşmüş. Bu madde de evrende Kangalyang gezegenini ve diğer varlıkları oluşturmuş.

Burası ilk başlarda, üzerinde hiç canlı bulunmayan büyük bir çöl gibiymiş. Bu çöl gibi yerde aniden bir anda binlerce yerden ateş fışkırmaya başlamış. Asırlarca her taraf cayır cayır yanmış. Lavlardan dağlar, ovalar, platolar oluşmuş. Patlamalar durup lav çıkışı sona erince Yapıcı, bu gezegene Su Tanrıçası'nı göndermiş. Tanrıça'nın üzerinde etekleri yerde sürünen bembeyaz bir elbise varmış. Tanrıça ellerini yana açmış ve avuçlarının içinden su çıkmaya başlamış. Bu sular parmaklarının arasından süzülerek toprağın üzerine akmış; akan sular gölleri, denizleri, akarsuları meydana getirmiş. Su gezegene hayat vermiş ve geçen milyonlarca yıl içinde otlar, ağaçlar, hayvanlar ortaya çıkmış.

Burası artık canlıların yaşayabileceği bir yermiş.

Yalnız bu gezegenin kusurları da varmış. Mesela soğuk ve karanlıkmiş. Onun için Yapıcı, hemen yüksek bir dağın tepesine delik açıp bir avuç ateş almış ve bunu gökyüzüne savurmuş. İşte Kangalyang gezegenine ışık ve sıcaklık veren güneş böyle oluşmuş.

Ancak sorunlar gene de çözülmemiş. Çünkü Kangalyang gezegenini etrafında dönen bu güneş, diğer tarafa gidince önceki yer gene karanlığa bürünmüş. Bunun için de yine aynı dağdan bir avuç ateş almış; ama bunun yakıcılığını yok edip gökyüzüne fırlatmış ve böylece geceleri ışık veren -dünyanın uydusu Ay'ın benzeri- Kangalyang Uydusunu yaratmış. Bundan başka gündüzleri güneşin sıcaklığından yakınlardan olduğunu görünce denizden bir avuç su alıp güneşe doğru fırlatmış, su buhar olmuş ve bulutlar meydana gelmiş. Daha sonraki günlerde bu döngü kendiliğinden sağlanmış. Bulutlar yeryüzüne sularını bırakıp yağmur yağdırmış, güneş denizleri ısıtıp buharlaştırmış; buharlar bulutlara dönüşmüş ve sonra da gene yağmur yağmış.”

Burada Kuyruksuz Bacı'nın yorulduğunu hızlanan nefes alışından anladığım için devamını yarın anlatabileceğini söyledim. Sustu. Kafasını yere koyup gözlerini kapattı. Öldü diye endişelendiysem de ölmemişti. Çünkü nefes almaya devam ediyordu.

Ertesi gün, boş elle gitmek olmaz diye düşündüğümünden Kuyruksuz Bacı'ya götürmek için yiyecek bir şeyler aradım. Çöplüğü karıştırdım, bir şey bulamadım. Oradan ayrıldım, geçen sene mısır ekili olan bir tarlanın içinden geçtim. Bu sene ekilmemiş ve de sürülmemiş. Yer yer yabancı otlar ve çimen bitmiş. Bu tarlanın ortalarına doğru bir canlının kıpırdadığını gördüm. Tam olarak ne olduğu hakkında bir bilgim yok. Bana uzak. Yaklaşınca fark ettim: Bir tarla sıçanı. Tombul tombul bir şey. Etleri sağa sola sallanıyor yürürken. Kendinden emin. Beni görmüyor. İyice yaklaştı ve aniden durdu. Kafasını kaldırdı. Görmüştü. Ben de hemen saldırı pozisyonuna geçtim. Birkaç saniye karşılıklı bakıştıktan sonra sıçan arkasına dönüp kaçmaya başladı, ben de peşine düştüm. Deligine girmeden onu yakalamalıydım. Bu kadar hızlı koşabileceğini zannetmiyordum ama kaçıyordu işte... Neyse ki yakaladım, ciyak ciyak bağırır da artık sıçan için yapılacak bir şey yoktu.

Sıçanı görünce Kuyruksuz Bacı'nın sevinci gözlerinden okunuyordu. Yedikten sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

“Gökyüzünde geceleri Kangalyang Uydusunun yalnız kaldığını gören Yapıcı, bir avuç ateş daha almış. Bu seferkini gökyüzüne çok hızlı savurmuş. Ateş gitmiş, gitmiş, gitmiş... Ve bir yerde durmuş. Sonra da ne olmuş biliyor musunuz? Patlamış, etrafa ateş parçaları saçılmış. İşte bunlar da yıldızlarmış.

Yapıcı Kangalyang Gezegeni'nin yönetimini en akıllı canlıya devredip buradan ayrılmak istiyormuş. Çünkü daha birçok gezegende hayat yaratmak istiyormuş. Canlıların içinde en akıllısı hangisidir? Sorusunun cevabını uzun süre aramış; bulamamış! Fiziksel varlıkları olmasa da kavram olarak zihninde yer alan canlıları düşünmüştü. Fil mi, aslan mı, kedi mi, dinazor mu, deve mi, yılan mı.... ? Hangisi, hangisi? Çaresiz en akıllı canlıyı yaratmak zorunda kaldığını görmüştü. Bu amaçla bir avuç balçık almış, ona şekil vermiş. Ama beğenmemiş, çünkü bu kafası ve gövdesi köpek olan ayaksız bir yaratıkmış. Onun için atmış elinden, bir avuç daha balçık alıp şekil vermiş. Bu seferkinin de sadece iki ayağı varmış ve yürürken çok zorlanıyormuş. Bunu da atmış. Son denemesinde dört ayaklı köpeği yapmayı başarmış ve bunun burnuna üfleyerek can vermiş, onu ölümsüz kılmış. Bu canlı, gezegenden adını almış olan bizim tanrıların tanrısı Kangalyang'mış.

Yapıcı, tanrıların tanrısı Kangalyang'a gezegende istediği gibi canlı ve tanrı yaratma yetkisi verip buranın idaresini ona bırakmış ve göklere çekilmiş. Tanrıların tanrısı Kangalyang en başta, kendine yardımcı olacak tanrıları yaratmış. Yer tanrısı, yeraltı tanrısı, ölümler tanrısı, gök tanrısı, aşk tanrıçası, iyilik tanrıçası, aydınlık tanrıçası, bereket tanrısı, adalet tanrıçası, barış tanrıçası, güneş tanrısı, fırtına tanrısı, sağlık tanrıçası, zafer tanrısı ve zevk tanrıçası. Unutuyordum: Bir de kötülük tanrısı... Aslında bu kötülük tanrısı tam olarak tanrı değilmiş. Tanrıya benzeyen birkaç özelliğinin yanı sıra hayvana ve diğer canlılara benzeyen özellikleri de varmış. Yoldan çıkarıcı, her türlü kötülüğü yapan ve yaptıran bir tanrıymış. İnsanların “şeytan” veya “iblis” dedikleri varlığa çok benzermiş.

Sonra tanrıların tanrısı Kangalyang, kendine benzeyen köpekleri yaratmış, en sonunda da diğer canlıları. Köpekler bu alemin efendisi olmuşlar. Tanrıların tanrısı Kangalyang, köpeklere kendisinin koyduğu kurallara uydukları sürece soylarını sürdürerek huzurlu bir hayat yaşayacaklarını söylemiş.

Tanrıların tanrısı Kangalyang'ın koyduğu kurallara göre öbekler halinde örgütlenilecekti. Öbekteki birey sayısı oradaki imkanlara göre belirlenecekti. Her öbeği idare eden bir başkan olacaktı. Başkanlar tecrübe ve başarılarına göre açık oylama ile o öbeği oluşturanlar tarafından seçilecekti. Başkanlar adil olacaklardı ve her bireye eşit

mesafede duracaklardı. Bireylerin hiçbiri diğerine göre üstün değildi. Doğanlar, bir yaşına kadar öbeğin tüm yetişkinleri tarafından beslenecek ve korunacaktı. Her birey, başkanın emirlerine mutlaka uyacaktı, uymayanlara hapis ve idam dahil her türlü ceza verilebilecekti. Kangalyang'ın sarayının bahçesindeki Kırmızı Tavşan ve hemcinsleri yani Köpek hariç her türlü canlıyı öldürmek serbestti; çalmak ve zina suç değildi. Bir de onları yoldan çıkarmaya çalışacak olan İblis'in (Kötülük tanrısı) sözlerine kanmamaları gerekiyordu.

Kangalyang tüm bireylerden tabuları çiğnememelerini; birlik, dirlik ve gürlük içinde yaşamalarını istiyordu. Birlik olursa her türlü tehlikeye karşı koyabilirlerdi, dirlik olursa sağlıklı ve mutlu yaşayabilirlerdi, gürlük olursa bolluk içinde varlıklarını koruyup nesillerini sürdürebilirlerdi.

Asırlarca kurallara uyan toplum, mutlu bir yaşam sürdü. Herkes hayatından memnundu. Tabii kurallara aykırı hareket edenler, toplumun düzenini bozanlar da oldu; ama bunlar derhal hak ettikleri cezalara çarptırılarak toplumsal düzen sağlandı. En ağır ölüm cezasıydı. Suçlulara verilen ölüm cezası, tüm küme bireylerinin katıldığı bir törenle yerine getiriliyordu. Köpek öldürmenin suç sayılmadığı tek uygulama bu olduğu için idam mahkumunun cezalandırılması törenlerini herkes dörtgözle bekliyordu.

Derken bir gün düzen bozuldu ve tüm sistem çöktü. Neden mi? İblis'in (Kötülük tanrısı) "Zevk için yaşadığınıza göre lezzet veren her şeyi tatmalı hatta yemelisiniz. Zevklere yasak konulamaz. En lezzetli et yavru köpeklerde ve Kırmızı Tavşan'da var. Tabuları yıkın, kölelikten kurtulun, hak ettiğiniz hazların kucağına kendinizi bırakın!" sözlerine kanan bazı köpekler etraf av dolu olduğu halde savunmasız yavruları yemeye başlamışlar. Yedikleri etin tadı damaklarında kalmış. İblis'in doğru söylediğini etrafa yaymışlar. Yavru köpekler bu kadar lezzetliyse, Kırmızı Tavşan'ın eti kim bilir nasıldı? İblis, olanlardan çok memnunmuş, attığı kahkahalar en sağır kulak tarafından bile duyulabiliyormuş.

Bu katillerin çok azı yakalanabilmiş. Çünkü bu katiller, ellerindeki yavru köpek etinin bir kısmını öbek başkanlarına rüşvet olarak veriyorlarmış. Katiller çoğu zaman görülürmüş, bilinirmiş. Buna rağmen katili ihbar edip yakalatmaktan herkes çekinirmiş. Çünkü ihbar edenlerin başına çok büyük dertler açılabilirmiş. Hatta bunlardan öldürülenler bile varmış."

Kuyruksuz Bacı burada durdu. Devam edemeyecekti. Anlatması için zorlamadım. Yarını beklemek zorunda olduğumu anladım. Gitmem için başıyla işaret yapınca oradan ayrıldım. Demek ki tek başına kalmak istiyordu.

O günün gecesi hiç geçmek bilmedi. Hikayenin ya da destanın (ne dersiniz deyin) sonuna geldiğimizi hissediyordum. Bakalım Kuyruksuz Bacı'nın anlatmaya ömrü yetecek miydi?

Sabahı zor ettim. Güneş henüz doğmamıştı, ortalık ağarmıştı biraz. Kalktım, etrafta yiyecek aramaya başladım. Saatlerce dolaşım. Yok, yok, yok... Yiyecek namına hiçbir şey yok... Sadece bir dilim ekmeğ bulabildim bir evin merdiveninin altında. O da kupkuru...

Kuyruksuz Bacı, kuru ekmeği birkaç kere dişledi, parça koparamadı, dilimin tamamını yutmayı denedi. Olmadı. Az kalsın boğulacaktı. Ekmeği bıraktı, anlatmaya başladı:

“Adaletin uygulanmamasının yarattığı kaos ortamından, tanrı ve tanrıçarlar da paylarını almış. Bunlara hakaret ve saldırı yöneticiler tarafından normal karşılanır olmuş. Bir gün, Tanrıların tanrısı Kangalyang'ın koyduğu diğer yasak da çiğnenmiş. Yani sarayın bahçesindeki Kırmızı Tavşan da çalınmış. Bunun üzerine o da tüm köpekleri Kangalyang Gezegeninden kovmuş ve onlara lanet okumuş.

Köpeklerin sürgün edildikleri yer Dünyaymış. Dünya, Kangalyang gezegeninden çok uzaktaymış; onlarca ışık yılı uzakta...Onlar buraya geldikleri ilk günlerde bu sürgünün olumsuz bir yanını görememişler. Eskisi gibi yaşamlarını sürdüreceklerini zannetmişler. İklim koşulları önceki gibiymiş; geceleri aydınlatan Ay denilen uydu ve gündüzleri hem ışık hem de sıcaklık veren bir başka güneş burada da varmış. Yeterince yiyecek de bulunuyormuş. Sevinmişler, böyle bir cezaya can kurbanmış!

Derken, daha önce hiç görmedikleri bir canlı ile burada karşılaşmışlar: İnsan. İki ayağı üzerinde yürüyen, elleri olan, üzerine elbise giymiş bu yarattığı uzun uzadıya gözlemişler, incelemişler. Fizik olarak kendilerinden güçlü değilmiş, hatta tek başına yakaladıklarında birkaç insanı öldürüp parçalamış ve yemişler. İnsanın köpeklerin varlığını farkedip harekete geçmesiyle, olaylar aleyhlerine dönmüş. Zeki, ellerini kullanabilen, alet yapan ve bu yaptığı aletlerden faydalanan insan, köpeklere karşı açtığı savaşları birer birer

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

kazanmış.

İnsan, insafsız yani gaddar bir varlıkmiş. Bundan öte açgözlüymüş. Doğadan ihtiyacı kadar değil çok daha fazlasını almak istiyormuş. Canlıları öldürmede hiç tereddüt etmezmiş. Öyle ki birçok hayvanın neslini tüketmiş. Köpekler ve diğer hayvanlar sadece karınlarını doyurmak için öldürürken; o, zevk için de öldürüyormuş; üstelik yaptığını da spor olarak kabul ediyormuş. Av sporu diye bir şey uydurmuş.

Öyle bir gün gelmiş ki, köpekler ya insanların olmadığı yerlerde yaşamak ya da insanlara köle olmak zorunda kalmışlar. Köleliliği kabul etmek istemeyenler dağlara, ormanlara kaçıp tilki, çakal, kurda dönüşmüşler; tabii az da olsa vahşi birer köpek olarak varlıklarını sürdürenler de varmış. “

Kuyruksuz Bacı'nın anlattıkları bu kadar. Daha sonraki iki gün onu ziyarete gittiğimde ölü gibi kıpırdamadan yattığı için konuşamadık. Hatta götürdüğüm et parçalarını da yemedi. Bırakın yemeyi başını çevirip de bakmadı bile. Üçüncü gün gittiğimde ise ölmüştü...

□ □ □

Üç gün sonra.

Bugün çarşıda, parkta, camii önünde insanların bana karşı davranışlarını üşenmedim, saydım:

Üç kişi tekme attı, iki kişi küfür etti, dört kişi kovaladı, iki çocuk taşla vurdu, beş kişi benden korkup kaçtı. Üç otomobil sürücüsü korna çaldı, biri küfür de etti.

İyi ve güzel olaylar da olmadı değil:

İki kişi yediklerinden birer parça önüme attı, üç kişi başımı okşadı, bir kişi gözlerimin içine bakarak sevgi dolu sözler söyledi. Bir çocuk da hem dilini çıkardı hem de güldü.

Bunları yapanların hepsi insan; o nedenle insanların hepsinin kötü olduğunu söylersem haksızlık yapmış olurum. Mesela Cafer Aga'ya ben nasıl kötüdür derim. Bana arada sırada bağırırsa da kötü değildir. Bana hiç vurmadı. Ama dün bir hayli kızdı. Kızmakta haklıydı. Çünkü:

O çarşıya gidince etrafta insan olmadığını gördüm ve merdivenlerden aşağı inip tuvalete girdim. İnsan dışkısı ve sidik kokan bir yer. Yanyana beş tuvalet ve iki de işemek için yer var. Girişin sağında el yıkamak için musluklar ve görevlinin oturması için yapılmış küçük bir oda bulunuyor.

Muslukların olduğu tarafa doğru bakarken benden oldukça uzakta başını havaya kaldırmış bir köpek gördüm. Ufak bir şey. Onu kovmak için hırladım ve ileriye doğru bir adım attım; aynı hareketleri o da yaptı. Yüzüme kızgın bir ifade verip havladım; gene aynısını o da yaptı. İyice sinirlenmiştim, birkaç adım daha attım ama bu köpeğe bir türlü ulaşamadım. Benimle oynuyor, daha doğrusu alay ediyordu. Bir yakalarsam... Parçalarım onu parçalarım! Dedim ya ufacık, yani bir sıkımlık canı var. Buna rağmen dayılanıyor!

Ben karşımdaki köpeğe bakarken birden onun yanında Cafer Aga belirdi.

-Ne o Kalo aynaya mı bakarsın?

Dedi, ses arkamdan geliyordu. Geri döndüm, Cafer Aga'nın yanında köpek filan

olmadığını gördüm. Suçüstü yakalanmışım, hemen oradan kaçtım. Böylece gördüğüm köpeğin ben olduğumu ve el yıkama musluklarının olduğu yerde asılı duran şeylerin ayna olduğunu, bunların karşısındaki nesnelere yansıttığını öğrenmiş oldum. Daha sonraki günlerde fırsat buldukça tuvalete gidip aynalardan kendi görüntümü izledim.

Kendimi aynada seyretmek hoşuma gidiyordu. Meğerse ben ne kadar yakışıklıymışım da haberim yokmuş. Hayran kaldım bu aynadaki Kalo(Badi)'ya. Yalnız işi abartmamak da gerekiyordu, Cafer Aga'ya yakalanmak da var bunun sonunda. Neyse ki tedbirli davrandığım için Cafer Aga'ya bir daha hiç yakalanmadım.

□ □ □

İnsanoğlu önceleri bizi, daha çok kendini ve mallarını koruma amaçlı olarak kullanırdı. Sonradan anladı ki köpekler çok daha fazla yeteneklere sahiptir. O nedenle iz sürme , sıhhiye, bekçilik, taşımacılık, mayın araması gibi alanlarda da bize görev vermeye başladı. Bilhassa uyuşturucu bulma konusundaki yeteneğimizden çok faydalandı. Kutuplarda kızakları çeken de, tankların önüne atlayıp onları patlatan canlı bomba da, mesajları oradan oraya götüren haberleşmede kullanılan da, körlere rehberlik edenler de biziz. Bütün bunlar yetmezmiş gibi insanoğlu etimizi yeyip beslensin diye bizi kesip öldürmekten de geri kalmamıştır.

Ben bunları düşünürken Aslancık geldi yanıma. Heyecanlıydı, hatta yüzü gülüyordu. Bana müjdeli bir haber getirmiş olmalıydı. Öyleymiş. Kafama sopayla vuran çocuk iki sokak ötede tek başına oynuyormuş; bunu haber vermeye gelmiş. Hemen oracıkta bir plan yapıp yola çıktık. Ben sokağın arka tarafından Aslancık da ön tarafından girecektik ve böylece o alçağı kıştıracağız. Kıştırdıktan sonra ne yapacağımıza karar vermemiş olsak da ben birkaç yerinden ısırılmayı düşünüyordum.

Çocuk elindeki oyuncak arabaya kendini öyle kaptırmıştı ki yanına iyice yaklaşıncaya kadar beni fark etmedi. Fark edince beni tanıdığından eminim. Yüzüme korkunç bir görüntü verip bütün gücümle hırlayıp ona doğru atılmaya hazır olduğumu görünce bir çığlık atıp elindeki arabayı bırakıp çömeldiği yerden ayağa kalktı, arkasını bana döndü, kaçacaktı. Tabii kaçamadı, çünkü döner dönmez de Aslancığı gördü. Aslancık ön ayaklarını havaya kaldırıncaya bu heybetli görüntü onu daha da korkuttu, bir çığlık daha attı. Son çığlığı sağır olanlar bile duymuştur. Altına kaçırıysa şaşmamak lazım. Nasıl kaçırmayın, Aslancığın görüntüsü gerçek bir aslanınkinden farksızdı.

Şimdi çocuğun önünde Aslancık, arkasında ben vardım. Öne ve arkaya kaçamazdı. Sağ tarafında ev olduğundan oraya doğru da kaçamazdı. Kala kala sol tarafı kalıyordu kaçabileceği yer olarak. Ama orada da iki-üç adım sonra içi su dolu bir çukur vardı. Çukurun üzerinden atlayabilirse kurtulacaktı. Şansını denedi. Tabii atlayamadı, çukurun içine düştü. Etrafa sular saçıldı. Zorla da olsa ayağa kalktı suyun içinde, karşıya geçmek için hamle yaptı. Suyun dibinde çamur olmalı ki ayağı kayıp suya düştü, boylu boyunca oraya uzandı. Birkaç saniye hareketsiz kaldı. Sonra suyun içinde oturdu, ürkek gözlerle etrafa baktı. Tekrar ayağa kalktı. Her tarafından pis, bulanık, çamurlu su akıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ben çukurun kenarına gittim, çıkar çıkmaz ısırarak ve intikamımı alacaktım. Benim bu düşüncemi anlamış olan Aslancık, yanıma geldi ve bu kadar cezanın ona yeteceğini, bir an önce buradan gitmemizin uygun olacağını söyledi. Eğer biz bu çocuğu ısırırsak o zaman Belediye ile başımız derde girebilirmiş, hatta itlaf ekipleri bizi öldürebilirmiş. Aslancığın gitme önerisine uydum.

Daha sonraki günlerde bu çocuk, beni gördüğünde ya yolunu değiştirdi ya da başını önüne eğip yanımdan geçip gitti. Hatasını anlamış olmalı, belki de pişmanlık bile duymuştur.

□ □ □

Pazaryerinde son hazırlıklar yapılıyor. Hava kararmak üzere olduğundan pazarcılar

acele ediyorlar. Çadırlar sökülüp toplanıyor, sergi tahtaları bir dahaki hafta kullanılmak üzere dikine duvara dayanıyor; bir yandan da kalan mallardan bir kısmı yere dökülürken bir kısmı da araçlara yükleniyor. Dökülenlerin tamamı sebze-meyve türünden bozulmuş ya da yakında bozulacak olan yiyecekler.

Bağırarak konuşan pazarcıların gürültüsü çekilir gibi değil. Bu konuşmaların çoğu küfürlü. Pazarda müşteri yok, tabii olmaz; çünkü adamlar artık gidiyorlar. Şalvarlı, başları örtülü iki kadın, yanlarında on yaşlarında bir kız çocuğu atılan sebze-meyve çöplerini karıştırıp içlerinden sağlam olanları ayırıyor ve poşetlere dolduruyorlar. Pazarcının biri toplanmasın diye döktüğü domateslerden sağlam olanları ayaklarıyla eziyor. Bunu gören Kadın:

-Allahın cezası, nimet ezilir mi? Bırak da toplayıp eve götürelim, salça filan yaparız bari, diye konuşuyor kendi kendine ama sesi sadece fısıltı şiddetinde. Belli ki korkuyor.

Benim gibi pazaryerine gelen üç tane daha köpek var. Buradan bize bir şey çıkmaz ama, umut işte! Belki bozulan peynir ya da sucuk filan atılmış olabilir diye düşünüyorum. Sebze çöpleriyle işim olamayacağından pazarın başına doğru ilerliyorum. Peynir filan orada satılıyor çünkü. Burası diğer taraflara göre daha temiz görünüyor. Gazete parçaları, kartonlar, boş tenekeler, boş kavanozlar var.

Başımın tenekelerden birini deviriyorum. İçindeki su dökülünce ortalığı peynir kokusu sarıyor. Küçük parçalar var, idare eder. Bunları başka bir köpek gelmeden yemeliyim. Yiyorum. Çabucak bitiyor. Zaten ne kadarcıktı ki... İleriden bir dişi köpek geliyor, sarı-beyaz karışımı temiz, düzgün tüyleri var. Çok da güzel. Bu Köpüş. Bütün erkek köpekler Köpüş'e hayran, onun peşinde. Tabii ben de. Ama birçok köpeğe evet demesine rağmen bana nedense hiç yüz vermiyor. İşte yanımdan geçti, beni görmemesi imkansız olduğu halde kafasını çevirip de bakmadı bile. Kendini beğenmiş, kasıntı şey!

Böyle diyorum da aslında Köpüş için ölüyorum, bitiyorum. Onu her gördüğümde mest oluyorum. Bütün vücudumu tatlı bir uyuşukluk sarıyor. İnsanların aşk dedikleri duygu bu mu acaba? Olamaz, ben insan değilim ki... Değilim, tamam da neden her geçen gün biraz daha insanlara benziyorum? Bu iyi bir şey mi?

Bu düşünceleri bir tarafa atıp Köpüş'ün dikkatini çekecek bir hareket yapmalıydım, mesela bir yiyecek bulup ona ikram edebilirim. Peşinden gidip baktım ne yapıyor diye. Pazardaki çöpleri karıştırıyor. O çöplerle uğraşırken koşarak pazar sokağından çıktım, cadde üzerindeki bir lokantanın önüne geldim. Burada şansımı deneyecektim. Bu lokantada piliç çevirme de yapılıyor, bazı müşteriler kaldırımdaki masalarda yemek yiyorlar; belki bunlardan biri bir parça et atar bana. Daha önce burada şansım yaver gitmişti.

İşte şu kapiya yakın olan masada yaşlı bir adamın yanında on iki yaşlarında bir çocuk var. Önünde de yarım kızarmış tavuk... Bu kadar tavuğu bitiremez. Arka ayaklarımın üzerine oturup gözlerimi çocuğa diktim. O da beni gördü, gülümsedi. Umutlandım. Çocuk bir tabağındaki tavuğa bir de babasına baktı; çatalın ucuna taktığı bir parça eti ağzına attı. Bekledim biraz... Acaba boşuna mı bekliyorum? Vakit kaybetmeden başka bir yere mi gitmeliyim? Ya bu arada Köpüş'ü de kaybedersem! Aklım karışık, kararsızım.

Neyse ki imdadıma çocuğun babası yetişti. Adam masadan kalkıp içeri girdi, belki de tuvalete gitmiştir. Bunu fırsat bilen çocuk kopardığı kocaman bir parçayı bana fırlattı.

Eti kaptığım gibi pazaryerine koştum. Köpüş'ün yanına yaklaşmıştım ki başka bir mahalleden geldiğini sandığım bir köpek önümü kesti. Eti kurtarmak amacındaydı. Hızla köpeğin üzerine yürüdüm, ona çarptım. Savruldu. Fırsattan istifade edip Köpüş'e ulaştım. Beni gülyüzle karşıladı. Yere bıraktığım eti aldı ve bir kere de yuttu. Savrulan köpek yanımıza ulaştığında et met kalmamıştı. İkimiz bir olup bu yüz­süz köpeğe saldırdık. Baktı ki pabuç pahalı, kuyruğunu kısıp oradan gitti.

İşte Köpüş ile olan ilişkimiz böyle başladı. Daha sonra onunla acı-tatlı birçok anımız oldu.

Köpüş'le vedalaşıp koşarak Cafer Aga'nın yanına gittim. Dilim iki karış dışarıda, hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Ellerini arkasına bağlamış dolaşıyordu. Hayret! Onu böyle dolaşırken daha önce hiç görmemiştim. Sonradan anladım ki bu kızgın bir insan hareketiymiş. Cafer Aga beni görünce:

-Ulan Kalo, neredesin kaç saat? Öle keyfince dolaşma yok! Buradan, benim yanımdan

ayrılmaycan! Valla biri gebertir, belediye zehirler... Karışmam ha...

Saydırdı da saydırdı. Dinledim. Tuvaletten birinin çıktığını görünce sustu. Ben de parktaki masalara doğru gittim, çimenlerin üzerine yattım. Çok yorulmuştum.

□ □ □

Günler, haftalar, aylar geçti... Kaç gün, kaç hafta ya da kaç ay olduğu bilemem. Ve bir gün:

Cafer Aga, tuvalet işinden kovuldu. Sebep: Tuvaleti iyi temizlememesi. Şikâyet edilmiş, Kaymakam da “Öyleyse onu çıkarın, başka birini bulun!” diye emir vermiş ve hemen zekâ özürlü Emin yeni görevli olarak işe başlatılmış.

Birkaç kere tuvaletten çıkan adamların:

-Tuvaleti bok götürüyor, bu sarhoş burayı hiç temizlemiyor. Bir de utanmadan bir lira istiyor, diye söylendiklerini duymuştum.

Cafer Aga, gerçekten de miskin, tembel bir adam. Bütün gün mevsim kışsa tuvaletin içindeki odada, havalar iyi ise dışarıdaki bankın üzerinde hiçbir iş yapmadan oturup duruyordu. İş yapmaktan sayılırsa sık sık sigara içerdi. Birkaç günde bir de tuvaletlere hortumla şöyle birkaç dakika su sıkardı. Oturduğu yerden ya para almak için ya da markete gitmek için kalkardı. Son zamanlarda işe geliş saati de değişmişti. Öğlene doğru gelmeye başlamıştı.

İşte bu yüzden işini kaybetti. Çok ilginç bir durum ortaya çıktı: Öğlene doğru işe gelen Cafer Aga sabah ezanıyla birlikte camii avlusuna gelip oturmaya başladı. Akşam hava iyice kararınca kadar orada oturuyor, bir yandan da tuvaleti gözlüyordu. Çünkü gündüz Emin'in olmadığı sırada birileri tuvalete girerse parayı gene o alıyor ve cebine atıyordu.

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Emin akşam saat beşten sonra da oradan ayrılıyordu ve gene Cafer Aga'ya gün doğuyordu. Hem şarap hem de bira parasını böyle çıkarmasa da hiç olmazsa bazen bir şarap parası toplayabiliyordu.

Tabii bu olumsuzluk beni de etkiledi ve kuru ekmeğe talim etmeye başladım. Bazen onu bile bulamıyordum.

Emin çok çalışkan bir delikanlıydı. Aslında tuvaletten gelecek paraya ihtiyacı da yoktu. Çünkü belediyenin kendisine özürlü maaşı bağladığını sağa sola anlatıp duruyordu. Yalnız bu anlatımda bir sorun vardı, Emin maaşının ne kadar olduğu konusunda her defasında farklı konuşuyordu. O yüzden para işinden pek anladığı söylenemez. Tuvaleti pırl pırl yaptı. Birkaç kere girdim, gördüm. Hatta bir keresinde tuvaletten çıkarken Emin beni yakaladı ve Cafer Aga'ya:

-Köpeğine sahip ol. Bak tuvalete girip ortalığı batırıyor, dedi.

Cafer Aga, oturduğu yerden kalkmadan sesinin en yüksek perdesinden:

-Ulan şerrrrrefsizzz yalan söyleme. Benim köpek oraya girmez. Başka birinin köpeğidir, dedi. Emin

-Gözlerimle gördüm, oydu. Bi da girerse karışmam. Dedi ve cevabını aldı:

-Hadi ordan şerrrrrefsizz! İftira atma, iftira... Bi bok yapamazsın!

Cafer Aga işini kaybettiği için maddi sıkıntı içine girmişti, ama sorumluluğu üzerinden atmış olmanın verdiği bir rahatlık da vardı. Hiçbir iş yapmadan her gün, ya bir bira ya da bir şarap parası çıkarabiliyordu ya, bu ona yeterdi.

Parka, tuvalete ya da camiye gelenlerin bazıları:

-İşine sahip çıkmadı, şarap parasından da oldu. Şimdi orada pinekleyip duruyor. Pis ayyaş! Bak, şimdi bu çocuk ortalığı ne kadar temiz tutuyor! Cafer Aga bunu çoktan hak etmişti, ama onu hep hoca “Yazıktır, ekmeğinden olmasın!” deyip korudu. Sanki kazandığını ekmeğe mi yatırıyordu, yoksa içkiye mi?

Diye konuşuyorlar, hatta kahkahalar atarak bu olaydan duydukları memnuniyeti belirtiyorlardı. Tek tük de olsa:

-Yazıktır, ayyaş da olsa ekmeği ile oynamamalı.

Diyenler de vardı.

□ □ □

Okuma yazmayı da öğrendim. Yanlış söyledim, sadece okumayı öğrendim; yazmayı değil. Nasıl öğreneyim yazmayı, benim insanlar gibi kalemi tutacak elim ve parmaklarım mı var? Patilerimle kalem tutabilmek için çok uğraştım. Her defasında başarısız oldum. Bir keresinde okul bahçesinde bulduğum tebeşirle de denedim. Olmadı, olmadı. Tebeşiri ağzıma alabiliyordum, ama patilerimle tutamıyordum. Bu halimi gören ikisi kız, biri erkek üç öğrenci bana çok güldüler. Hatta bir kız öğrenci:

-Bundan iyi bir bilimköpeği olur, diyerek dalga geçti.

Okulların açıldığı ilk gün, bu ilkokulun bahçesine girdim. Burada öğrenciler kantinden

aldıkları yiyeceklerin bir kısmını ya doyduklarından ya da zil çaldığı için yemeye vakitleri kalmadığından sağa sola atıyorlardı. Ben de herkes derse girince bunlarla karnımı doyuruyordum. Böylece sokak sokak gezmek ya da çöpleri karıştırmak zorunda kalmıyordum. Tek sorun, bazı öğrencilerin bana kaba davranmalarıydı. Tekme ile vuran, taş atan, kovalayan oluyordu. Bu şekilde davrananları ısırabilirdim veya en azından onlara havlayıp korkutabilirdim. Ben bu yollara başvurmadım. Biliyordum ki en ufak bir hata yaparsam beni burada barındırmazlar.

Dersler başladıktan birkaç gün sonra beyaz önlüklü, lüle lüle saçları, boncuk gibi mavi gözleri, ince uzun boyu olan genç bir bayan öğretmen, bahçeye sıraları ve yazı tahtasını çıkartıp derslerini burada yapmaya başladı. Bu uygulama öğrencilerin çok hoşuna gitmiş olmalı ki memnuniyetleri yüzlerinden okunuyordu.

Ne yaptıklarını yakından izlemek istiyordum. Yanlarına iyice yaklaştım. Beni gören bir kız öğrenci korktu ve çığlık atmaya başladı. Şaşırdım, olduğum yerde donup kaldım. Bu güzel öğretmen yanıma geldi, benim sırtımı okşadı ve o çığlık atan kızı çağırdı:

-Gel buraya Büşra! Bak ne kadar güzel bir hayvan. Onu sev. Sana hiçbir zarar vermez. Dedi.

Kız, hayır anlamında kafasını salladı. Gelmemekte direniyordu. Öğretmen yanına gitti, elinden tutup getirdi. Hem kendi elini hem de öğrencininkini başımın üzerine koydu.

-Okşa onu, bak okşanmak ne kadar hoşuna gidiyor.

Kız denileni yaptı, üstelik sadece başımı değil sırtımı da okşadı. Benden olumsuz bir tepki görmeyince sevindiği kısa kısa gülmelerinden anlaşılıyordu. Sonra sırasına oturdu, öğretmen derse başladı. Ders sırasında kız, ikide bir başını çevirip bana baktı, gülümsedi.

Teneffüs zili çaldığında bu kızın ilk işi benim yanıma koşmak oldu. Bundan sonra onunla çok iyi iki dost olduk. Kantinden yiyecek alırsa benimle paylaşıyor ya da evden

bana yiyecek bir şeyler getiriyordu. Ayrıca bana kötü davranan olursa onlara karşı da beni koruyordu. Zaten kötü davranan çocuk sayısı da her geçen gün azalıyordu.

Öğretmenin ders verdikleri birinci sınıf öğrencileriydi ve onlara okuma yazmayı öğretiyordu. Ben de bu dersleri izledim. Günlerce her ders yanlarında oldum. Hatta öğretmen benim üzerimden öğrencilere espriler bile yapıyordu. Beni işaret ederek:

-Bakın o bile öğrendi, ama siz hâlâ öğrenemediniz, diyordu. Öğrenciler de bu söze kahkahalarla gülüyorlardı.

Aslında öğretmenin söylediklerinde gerçeklik payı çoktu. Ben kısa sürede okumayı öğrendim. Konuşmaları anlıyor olmamın bunda etkisi çok büyük. Aynı konuşulduğu gibi okuyordum. Cümleler, heceler ve harfler hem konuşmada hem de okumada aynıydı.

Yağmurlar başlayınca bahçede yapılan dersler sona erdi. Ben gene okul bahçesindeyim, binaların saçakları altında yağmurdan korunuyordum. Büşra yağmurda ıslanmayı göze alarak ara sıra bana yiyecek getiriyordu. Bir gün Büşra, sırtındaki montu çıkarıp onunla beni sardı ve kucağına aldı, koşarak sınıfa girdi. Sınıfta bir kız vardı; ona sus deyip beni sırasının içine soktu. Bundan diğer öğrencilerin ve öğretmenin haberi yoktu. Daha sonraki günlerde de fırsat buldukça beni sınıfa götürdü; tabii sonunda bütün öğrenciler bu kaçak misafirden haberdar oldular. Ama hiçbir öğrenci bu sırrı öğretmene söylemedi. Pek emin değilim ama öğretmenin de beni Büşra'nın sırası içinde gördüğü halde sesini çıkarmadığını düşünüyorum. Böylece birkaç gün de sıranın gözü içinde dersleri izlemiş oldum.

Öğrendiklerimi unutmamak hatta pekiştirmek için parkta bulduğum gazetelere, kimseye belli etmeden göz atıyor ve okuduğumu görünce seviniyordum. Ah bir de yazabilseydim! Konuşulanları anlamam, okumam yetmiyordu; belki de bu nankörlüktü. Yazmak da istiyordum, çok istiyordum. Şimdilik bu imkansız. Belki ileride bir formül bulurum. Diye düşünüp iyimserliğimi devam ettiriyordum.

Havalar iyice soğuyunca okula gitmemeye başladım. Zamanımı ya Cafer Aga'nın evindeki sandığın içinde ya da Camii bahçesinde kuytu bir yerde geçiriyordum.

□ □ □

Sacta kızartılmış yufka gibi çıtır çıtır olmuş ağaç yaprakları, birer-ikişer salına salına yere düşüyorlar. İsteksizler tabii ki; yüksekte, ağacın dallarında etrafı seyrederken bugün-yarın çöpçüler gelip süpürüp bir çöp konteynerine atıverecek onları, oradan çöplüğe taşınacaklar ve çöplükte çürüyecekler. Ya da işçiler yapraklardan bir öbek oluşturup, çakacaklar kibriti; sonrası kül olup gitmek... Ya çürümek ya da küle dönüşmek ne fark eder? Bu şartlarda düşmek için istekli olunabilir mi?

Düşen yaprakları seyre o kadar dalmışım ki bir şarkı sesiyle kendime geldim, etrafa bakındım. Şarkı söyleyen Cafer Aga'ydı. O gün ilk defa Cafer Aga'yı bu kadar neşeli gördüm:

Dol karabakır dol

Ağızına kadar dol

Fazla dolma taşarsın

Başına da işler açarsın

Hayret! Sadece Cafer Aga'nın neşeli olması mı beni hayrete düşürdü? Hayır! Camii avlusundaki bankın üzerinde değil de, tuvaletin yanındaki arkalıksız koltukta oturduğunu görünce de hayret ettim. Uzun bir süredir oraya oturmamıştı, çünkü orası Emin'in yeri.

Beni gördü, seslendi;

-Kalo olum gel, buranın patronu gene biz olduk. O kalpatan (galiba kalpazan demek istiyor), düzenci, dolancı, yalancı pelivan havalara biraz soğuyunca “Ben kışın çalışmam.” deyip işi bıraktı. Gene iyi dayandı sayılır. Bir ay. Adamın zaten paraya ihtiyacı yoktu, devlet ona sakat parası bağlamış. Bana da vereceklerdi, olmadı; yegenim benim üzerime araba almış. Adamlar incelediler, “Senin üzerinde bir araba görünüyor. Arabası olan kişi yoksul sayılmaz” dediler. Kalo, senin anlayacağın benim bir arabam var. Sen gördün mü benim arabayı? Görmedin. Ben de görmedim. Geçen yıl yegen bir devlet işinde sen şahitlik edeceksin deyip, kafa kâdımı aldı, beni notere götürüp birkaç imza attırdı. Ben ne bileyim benim üzerime araba aldığını!

Öksürmeye başladı. Öksürüğü kesilince bir sigara yaktı.

-Biri yol gösterse de şu yegendeki arabamı alsam. Amma bineriz be Kalo! Ehliyetimiz de yok, sürmeyi de bilmeyiz ama... Ne yaparız? Bir şöfer tutarız, şöfer... Şuraya çek, buraya çek deriz. Canımızın istediği yere gideriz. Seni de götüreceğim, seni bırakmam ha...

Sigarasından son nefesi çekti, iki parmağının arasına sıkıştırdığı izmariti ileriye fırlattı.

-Artık senin tuvalete girmen de yasak olmayacak. Kimse yokken gir, ihtiyacını gör. Orayı burayı kirletme. Serbestsin, yasak kalktı, bura benden sorulur.

Ayağa kalktı. İki adım atıp durdu.

-Olum Kalo, ben markete gidecem. Tuvalet sana emanet. Giren olursa bir tekliği al, nasıl mı alacan? Oraya bıraksın işte. Vermezse mi? O zaman paçasından yakala. Gene vermezse ısır, korkma ısır, ben seni korurum.

Deyip uzaklaştı. Az sonra da elinde bir poşetle geldi. Bana aldığı sosıs ve salamın ambalajlarını açtı.

-Al ye! Mideciğın bayram yapsın. Akşama da esas kutlamayı yaparız. Dedi.

Yedim, hepsini bitirdim. Parka doğru yürüdüm, karşıdan Nurcan geliyordu. Beni görünce elleriyle işaretler yapıp anlaşılmaz sesler çıkardı. Nurcan deyince bayan zannedilmesin, erkek. Kırtan biraz fazla yaşı var. O da Emin gibi özörlü, birkaç kelimenin dışında konuşamıyor. Fakat konuşulanları anlıyor ve uygun tepkilerde bulunuyor.

Nurcan'ın elinden çubuk krakeri hiç eksik olmaz. Biri ısmarlarsa krakerini oraletle yemeyi çok sever. Kraker istersen katıyen vermez. "Aga, aga.." der. Yani abim kızır demek istiyor. Cebinde küçük bir oyuncak arabası çoğu zaman vardır. Bazen de tespiğ. Tabii içinde 15-20 lira parası olan cüzdanı. Cüzdanın içinde kaybolursa aranacak telefon numarasının bulunduğu bir kağıt.

Nurcan, çocukken ateşli bir hastalık geçirmiş ve ondan sonra da bu hale gelmiş. Tedavi de ettirilemediği için özörlü olarak yaşamına devam etmek zorunda kalmış. Birkaç kere yolda araba çarpmış, bir kere de köpek ısırılmış. Şimdi o yüzden köpeklerle düşman. Bir köpek görünce sadece çığlık atmakla kalmıyor vuracakmış gibi de yapıyor. O nedenle bu hareketini gören köpekler de benim gibi dişlerini göstererek ona havlıyor. Böyle giderse Nurcan'ı bir gün ısırarak zorunda kalabilirim.

Nurcan'a ailesi çok iyi bakıyor. Giysileri yeni, temiz ve ütölü. Saç-sakal traşı zamanında yapılıyor. İstedğini alabilsin diye cüzdanında daima para var, ama o sadece ya çubuk kraker ya da oyuncak bir araba alıyor.

Bu parkın özörlüleri Nurcan ve Emin'le bitmiyor. Murat var akıldan özörlü, belediyede özörlü kadrosundan çöp toplama işinde çalışıyor. Çok kilolu, şeker hastası, her gün insülin yapıyormuş, şekeri 400-500 civarında. Gene de ekmek ve tatlıdan vaz geçemiyor. Murat, vergi kesilmediği için bir hayli yüksek maaş alıyormuş. Kendi anlattığına göre maaşından eline geçen ayda sadece yüz liraymış. Çünkü bankamatik kartına el koyan kardeşi parayı çekip harcıyormuş, ona da harçlık olarak yüz lira veriyormuş. Kardeşi Murat'ın parasını kadınlarla yiyormuş. Kartını istese de vermiyormuş, zaten verse de

Murat'ın bankamatikten bu kart ile para çekmeyi becermesi imkansız...

Veli var, ayağı sakat; Rıza var, o da akıldan yana problemlidir, parktan ziyade çoğunlukla camii avlusunda oturan bunamış birkaç ihtiyar adam var. Daha da var. Özürülülerin hepsi erkek, bayan neden yok? Olmaz mı, vardır. Anlaşılan özürülü bayanlar dışarıya bırakılmıyorlar...

Parktan çıktım, yaya kaldırımında etrafa bakınarak gidiyorum. Caddenin karşı tarafında dükkanlar sıra sıra... Nalbur, market, berber, emlakçı, bakkal, bir berber daha, köfteci, PTT, banka şubesi, kıraathane, bir bakkal daha, kargo firması, ayakkabı mağazası, bayan kuaförü, bir emlakçı daha, lokanta... Müşterisi olmayan esnafların bazıları dükkanlarının dışına çıkıp etrafa bakıyorlar. Bankanın önü insan dolu, emekli maaşları ödeniyor olabilir. Kıraathane müşterilerinin çoğu da havanın güzel olmasından faydalanıp kaldırıma konulmuş masalarda oturup çay içiyorlar, sohbet ediyorlar. Caddenin her iki tarafı park etmiş arabalarla dolu. Özel araçlar, kamyonlar, servisler; içleri sebze-meyve, balık, yağ, peynir dolu müşteri bekleyen kamyonetler...

Sallana sallana yürüyorum kaldırımında, yolun karşısına geçsem mi diye düşünüyorum. Tam o sırada, bu da ne? Tüpleri diken diken yapan bir fren sesi, bir tane daha ve fren sesleri fren sesleri... Karşıdaki hafif rampa yoldan egzosundan hem kapkara duman hem de aşırı ses çıkaran bir otomobil hızla geliyor. Acelesi mi var? Varsa fren neden yapıyor, zevk için mi?.

Caddenin karşısına geçmek isteyen bir kız öğrenciye şimdi çarpacak diyorum, fren sesi ve neyse ki sıyrıp geçiyor. Kız şaşkın şaşkın bakakalıyor, başka bir şey de zaten elinden gelmez... Arabanın önüne oldukça yüksek bir kasis çıkıyor, asıl fren yapması gereken yer burasıyken hiç umursamıyor, hatta aksine hızını artırıyor. Önce arabanın ön tekerlekleri yerden kesiliyor, sonra arkadakiler. İlk defa uçan bir araba görüyorum. Uçuş birkaç saniye sürüyor, dört tekerleğinin üzerine yere düşüyor. Tangırtı, tungurtu, şangırtı... Belki de düşen parçalar bile vardır.

Gene caddede, yolun kenarında yaya kaldırımına kendini atmaya çalışan bir tavuk görüyorum, otomobil tavuğun üstüne doğru direksiyon kırıyor. Tavuk otomobilin boyundan daha yükseğe havalanıyor. Kesinlikle tavuk gitti, desem de yere canlı olarak düşüyor, kanatlarını çırparak bağıyor ve kaçıyor.

Otomobil tam önümden geçiyor, fren üstüne fren yapıyor. Bakıyorum nasıl bir şey bu araba diye. Nuh Nebi'den kalma külüstür bir Murat124. Siyah renkli. Süren, bu külüstürü Ferrari niyetine kullanan da yirmili yaşlarda sakallı bir genç. Bir eli direksiyonda, diğerini camdan dışarı sarkıtmış. Sırıttıyor.

Küçük bir köpek yavrusu ve sarı kedi biraz ileride yanyana duruyorlar. Kafalarını çevirip seslerin geldiği tarafa bakıyorlar. Onların da üstlerine sürüyor arabayı; yavru köpek kurtuluyor ama sarı kedi korkunç bir çığlık atıyor. Ve param parça... Hiç sevmediğim, ne zaman görsem bana kafa tutan bir kediymiş. Buna rağmen keşke ölmeseydi...

Araba kıraathaneye yaklaşınca, kaldırımdaki masalarda oturanların hepsi üzerlerine doğru geliyor korkusuyla birden ayağa fırlıyorlar, kaçacaklar mı? Hayır, kaçamıyorlar, adeta oldukları yerde donup kalıyorlar. Zaten çoğu emekli ve yaşlı adamlar... Bankanın önünde de karışıklık ve telaş var; kadınlı-erkekli bağırışlar arabanın arkasından. Araba onlara da çarpıyor ama birkaç metre ileride öğrenci indiren servis arabasına bindiriyor. Müthiş bir ses, patlamaya benziyor. Çocuk çığlıkları ve ağlamalar, bağırışan insanlar, kaza yerine doğru koşuşturanlar. Tabii bolca da küfür...

Ben de kaza mahalline doğru koşuyorum, ne olduğunu yakından görmek için. Kafa kafaya girmişler, servis minibüsünde fazla hasar yok, Murat124 yamulmuş bir tenekeye benziyor, yer parça ve cam kırığı dolu. Yaralanan, ölen var mı diye merak ediyorum. Bu merakımı gideremiyorum. Çünkü biri:

-Bir sen eksiktin, dolaşma ayak altında, deyip karnıma bir tekme atıyor. Viyaklayıp, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp oradan uzaklaşıyorum.

Yerinden kolay kolay kalkmayan Cafer Aga bile yola çıkmış ne olduğunu anlamaya çalışıyor, bir yandan da "tüh, tüh!" deyip kafasını sallıyor. Hâlâ bağırışlar ve koşuşturanlar var. Az sonra da birbirini takip eden üç Cankurtaran sesi katılıyor bu gürültülü ortama. Bu kadar çok Cankurtaran geldiğine göre demek ki yaralı sayısı fazla; belki ölen de vardır.

Akşam olunca önce markete uğruyoruz, ben dışarıda bekliyorum, Cafer Aga alış veriş yapıyor. Eve geldiğimizde bir sürprizle karşılaşırız: Hırsız girmiş. Her tarafı karıştırmış. Zaten evin içinde ne var ki? Hele hırsızın işine yarayacak, çalacak hiçbir şey yok. Birkaç dakikada bitirmiştir işini. Çalacak bir şey bulamayan hırsız kızmış olacak ki öteki odadaki Cafer Aga'nın yatağının önüne işemiş.

Cafer Aga'nın dağınıklığı söylene söylene toplaması kısa sürdü. Hemen sofrayı hazırladı. Menü gene aynı: Ekmek, tavuk, bira ve şarap. Tavuk etini bugün öncekilerden daha fazla almış olduğu bana verdiği parçanın büyüklüğünden anlaşılıyor. Konuşmaya başladı:

-Olum Kalo, sen de konuşabilsen, içki içebilsen amma güzel olurdu ha. Dertleşirdik be Kalo. Mesela, şu işe bak! Burada en son hırsızın gireceği ev benimkiyken sen gel ortalığı darma duman et. Dostum yoksa da düşmanım da yok; kim girer benim eve ha, kim girer? Ne buldun, ne çaldın? Hiç. Hırsıza da ayıp oldu be Kalo, çalacak üç-beş kuruş bıraksaydım keşke. Ama yoktu ki neyi bırakacam.

Bir sigara yaktı, şarap bardağını kafasına dikti.

-Kalo, sen yarın benimle gelme, evi bekle. Yakala o şerreffsizi, yakala o acemi hırsız! Yakalayınca n'apcan mı? O şerreffsizden bir teklik tuvalet parasını alıcan. Öle beleşten işemek yok! Hödük oğlu hödük, madem işedin bayılacan bir tekliği!

Şarap bitti. Cafer Aga burnunu çekti, olmadı, bir kere daha çekti, gene olmadı. Ayağa kalktı pantolonun cebine elini soktu, pis bir mendil çıkardı. İçine sümkürdü, mendili cebine koyup oturdu.

-Sıra geldi cilaya, deyip bira şişesinin kapağını açtı, kafasına dikti. Yarısı gitti şişenin. Mendille burnunu iyi silememiş olmalı ki birkaç kere de silmek için sol elini kullandı. Konuşmasına devam etti:

-Klarnetimiz olsaydı sana ne güzel parçalar çalardım be Kalo. Dinlerken mest olurdun.

Buralarda şu kenefçi diye kimselerin beğenmediği Cafer'in üzerine klarnet çalabilecek bir sanatçı bulamazdın. Ama klarnetimiz yok işte. Bu Cafer'in iki tane klarneti oldu, ikisini de birkaç şarap şişesi parasına sattı. Olsun. Belki ilerde çok para kazanırız, o zaman en kral klarneti alırız.

Cafer Aga fazla konuşmayı sevmezdi, bütün gün boyunca konuştuğu kelime sayısı onu geçmezdi. Şimdi tam aksine konuştuğça konuşmak istiyordu. O konuşurken biraz dalmışım. Ayağı ile hafifçe dürttü beni:

-Kalo olum, uyuma, dinle! Bu ölümlü dünyada paran olsa da olmasa da aynı yere gidecen. Senin neyin var? Hiç. Zengin neyi var? Her şeyi. Gidilecek yer aynı. Bak sana bir de hikâye anlatayım. Ben de babam gittikten sonra “Ben de ölmeliyim” diyen rahmetli anamdan dinlemiştim:

“ Onlarca çınar, uzun yıllar bir arada yaşamışlar. Bazen birbirlerine yaslanmışlar, bazen de fısıldaşmışlar. Ve gün gelmiş, ömür bitmiş. Birer birer devrilmeye başlamış çınarlar. En sona kalan çınarı gören bir insan:

-Bari sen kal! Demiş.

-Neden kalmamı istersin? Diye sormuş çınar. Adam:

-Gölgenden faydalanıyordum, deyince çınar:

-Dostlarım, arkadaşlarım, canlarım gittikten sonra kalmak bana yakışmaz, deyip insanın şaşkın bakışları arasında devrilip gitmiş...”

Cafer Aga kaba saba, kara cahil, hatta sallapati bir adam; yırtık pırtık yani eski püskü ve

kirli elbiseleri içinde zayıf vücudu adeta bir korkuluk gibi. Yanına yaklaşıncı ekşi ekşi kokar, bu koku adeta yaklaşanı boğar. Nasıl kokmasın? Ben onun yatmadan önce elbiselerini çıkarıp da pijama giydiğini sadece birkaç defa gördüm. Çoğunlukla üzerindekiyle yatar ve kalkar. Elini, yüzünü yıkamaz. Gözlerindeki çapakları eliyle ovuşturarak bertaraf eder, içi de dışı da kıl dolu kulaklarına parmaklarını sokar. Banyo mu? Evde “banyo” olarak kullanılabilen bir yer yok ki. Leğen içinde yıkanmak ise ona göre bir iş zaten değil. Uyuşuk yani miskin olduğu da kesin. O yüzden lenger içinde yıkanma zahmetine katlanamaz.

Tamam; pis ve kaba bir insan, hatta miskin ancak yüreği böyle değil. Kimsenin aleyhine konuşmaz, hayvanlara eziyet etmez, aksine yiyeceği varsa son lokmasına kadar onlarla paylaşır. Başkalarının işine karışmaz. Yüreği geniş ve temiz olmayan bir insan bunları yapar mı?

Ayrıca o, benim velinimetim. Öncelikle hayatımı ona boçluyum. Müdahale edip beni baygın vaziyette iken evine götürüp tedavi etmeseydi çoktan ölmüştüm. Bana çok büyük iyiliği ve yardımı dokundu. Beni sokak köpeği olmaktan kurtardı. Bir ev köpeği ile sokak köpeği arasında beslenme, korunma ve barınma bakımından dağlar kadar fark var. Sokak köpeği yiyeceğini orada burada arayıp bulmak zorundadır, ev köpeğine ise sahibi yiyeceğini az veya çok her gün mutlaka verir. Sokak köpeğine biri vursa kimse “Neden vuruyorsun?” demez, hatta ona bakarak başka vuranlar da olabilir. Sahipli köpeğe böyle bir muamele kolay kolay uygulanmaz. Sokak köpekleri belediye itlaf ekipleri tarafından zehirlenebilir, sahipli köpeklere dokunulmaz. Sokak köpekleri yağmurda, karda, kışta; yani iyi havada, kötü havada nerede uygun bir yer bulursa orada yatarlar, sahipli köpeklerin ise iyi ya da kötü korunaklı bir barınakları mutlaka vardır.

O gece geç yattı. Tabii sabahleyin de geç kalktı. İşe giderken öğlen çoktan geçmişti. Sadece o gün değil ondan sonraki günlerde de, işini kaybettiğinde sabahleyin erkenden camii avlusunda soluğu alan Cafer Aga öğlen olmadan işe gitmedi.

Ben günlerce evi bekledim. Ne gelen ne giden oldu. Büyük bir ihtimalle hırsız zaten buraya yanlışlıkla girmişti. Belki Cafer Aga'nın dediği gibi acemidir, belki de buralardan biri bile değildir.

Hırsızlık olayı çabuk unutuldu ve ben de tekrar Cafer Aga'yla birlikte işe gitmeye başladım.

O gün hava serindi, rüzgarlıydı ve ağaçların bazıları kuruyan son yapraklarını döküyorlardı. Yapraklar döküldükçe çırılçıplak kalan bu ağaçlar, utanır gibiydiler. Eğri büğrü, eciş bücuş yani çarpık çurpuk dalları açığa çıkanların utançları daha fazla. Birkaç güne kalmaz yağmurlar da başlar; önce isteksiz, sonra coşkulu.

Sütkardeşim Aslancık'ın uzaktan bana baktığını gördüm, yanına gittim. Oyun oynamak istiyordu. Bense aksine kuytu bir yere uzanıp uyumayı planlıyordum. Çok ısrar etti, kıramadım. Kirlere açıldık. Boğuştuk, birbirimizi hafifçe ısırдық; alt alta üst üste saatlerce yuvarlandık. Yorulduk, terledik; oyuna kısa bir süre ara verdik. Hızlı hızlı soluyorduk. Bir de baktık ki çöplüğün yakınındayız ve burnumuza et kokusu geliyor. Önce sadece kokuyu benim duyduğumu sandım, Aslancık da duymuştu ve burnunu çekip duruyordu. Koku çöplükten geldiğine göre birileri oraya et atmış olmalı. Ama bir engel vardı: Etin kokusunu almış iki köpek bizim önümüzde çöplüğe doğru koşuyorlardı. Biz de peşlerinden koşmaya başladık, yetişemedik.

Etlerin olduğu yere geldiğimizde iki köpeğin de ağızlarını şapırdattıklarını görünce anladık ki onlar etleri midelerine indirmişlerdi bile... Geç kaldığımız için moralimiz bozuldu, canımız sıkıldı. Buna sebep de oyunların bizi çok yormuş olmasıydı. Karşılıklı hırıştık, kavga etmeye niyetimiz yoktu aslında. Geriye döndük, oyunlarımıza kaldığımız yerden devam edecektik.

Oynarken bir ara acı içinde kıvranan bir köpeğin çıkaracağı sesler duyduk. Nereden geldiğini araştırınca az önce etleri yiyen köpeklerden olduğunu anladık. İki de yerde kıvranıyorlar, hırılıyorlar, viyakılıyorlar, havlıyorlar, başlarını yere koyup dönüyorlar. Bir ara yeri eşelediler, toprak-çimen karışımı doldu etrafları. Eşeledikleri yere yatıp debelendiler, sonra ayağa kalktılar. Feryatları devam ediyordu, acıları çoktu. Derken ağızlarından beyaz köpük çıkmaya başladı. Uzun bir süre bu acıklı görüntü devam etti ve sonunda yere yıkılıp adeta kaskatı kesildiler.

Anladım ki bazen kaybetmek de kazanım olabiliyor. Eğer zehirli etleri önce biz yeseydik, şimdi şu yerde yatan leşlerden olacaktık. Şans mı?

Ertesi gün de canımı sıkan bir olay yaşadım. Aksilikler üst üste gelirmiş ya. Aslında benim için sürpriz sayılmaz bu olay. Ben o fahişeyi daha önce kaç köpekle beraber olurken görmüştüm de, her defasında yanlış gördüğümü, onun yalnız beni sevdiğini söyleyip inandırmıştı. Nasıl bir yanılgıysa bu? Gözlerimle görüyorum, köpek binmiş Köpüş'ün sırtına, inleyip duruyor. Bu şıllık da yanlış görmeden bahsediyor.

Ona karşı öfkeliyim, onunla beraber olanlara da. Bir punduna getirip intikam alacağım o adını bile anmak istemediğim zilli ile beraber olan köpeklerden.

Ama bu seferki farklı. Köpek değil, bir insanla beraberken yakaladım. Orta yaşlarda bir adam. Simit satıyor. Aynı sokakta Cafer Aga'nın evinden çok aşağıda bahçeli bir evde oturuyor. Dul, çünkü karısı ölmüş. Oralarda gezinirken bu şıllığı adamın bahçe kapısında gördüm. Ne işi var burada, diye kendime sordum, biraz sonra da adam çıktı kapıya. Elinde bir parça sucuk vardı. Kokusundan anladım. Ona verdi, o da sucuğu yutup açık kapıdan içeri girdi. Telle çevrili bahçe pek korunaklı olmadığı için, bir aralık bulup içeri girdim. Adam önde bu arkada gidiyorlardı. Dışarıdan görülmeyeceğine emin olduğu bir yerde, evin arkasında adam durdu. Bu fahişe adama iyice yanaştı. Adam bunu biraz okşayıp pantolonunu indirdi ve arkasına geçti.

Ne olacağını merakla izliyordum. Adamın önce ayakları sonra da bütün vücudu titremeye başlayınca ne olduğunu anladım. Beynimden vurulmuşa döndüm. Gizlendiğim yerden çıkıp hırlamaya, havlamaya başladım. Adam şaşırıp, zilliden uzaklaştı. Aceleyle pantolonunu topladı. Şaşkınlığı geçince de eline bir sopa geçirip bana saldırdı. Benden önce Köpüş kaçtı. Peşine düştüm, yakalamak ne mümkün! Adam da peşimizde...

Canıma can katıyordun Köpüş! Dünyamı aydınlatıyordun Köpüş! Günlerimi güzelleştiriyordun, ömrüme ömür ekliyordun, hayatımın rengiydin... Ya şimdi? Evet şimdi senden nefret ediyorum, iğreniyorum. Meğerse sen ne kadar aşağılık, adi bir mahlukmuşsun! Seni gebertmek istiyorum, bir kerede değil, acı çektirerek yavaş yavaş. İşte o zaman ancak öfkem geçer...

Böyle diyorum demesine de, doğrusu bunlar aklımın söyledikleriydi. Ya kalbim? Kalbim mi? O, bu acımasız düşüncelere katılmıyordu.

Akşam karanlığı ile birlikte fırtına çıktı. Benim yuva beşik gibi sallanmaya başladı, Cafer Aga'nın evinin de bundan aşağı kalır tarafı yoktu. Yuvamın değil de evin derdi tutmuştu beni. Ya uçarsa!

Fırtına birkaç saat sonra durdu. Bulutlar rüzgarla birlikte gittiklerinden gökyüzü pırıl pırıldı, Ay da meşe ağacının arkasından yüzünü azıcık göstermeye başladı. O gece geç saatlere kadar uyuyamadım, hep Köpüş'ü düşündüm ve onu çok sevdiğimi anladım. O yüzden ona zarar veremezdim. O kandırılmıştı, asıl suçlu simitçi, Öyleyse simitçi bir bedel ödemeliydi. Böylece kalbim, aklımı da ikna etti, ya da teslim aldı...

Çok geç uyumama rağmen erkenden uyandım, yan bahçedeki horoz üç kere öttü, bir tavuk gıdıkladı ve tekrar sessizlik sardı etrafı. Sokağa çıkıp çöp konteynerinin arkasına gizlendim. Bu saatlerde sokaklarda kimseler olmazdı. Bir-iki tavuk, bir kedi ya da köpek... Hepsi bu, insan pek olmaz. Az sonra camekanlı arabasını iteleyerek gelen simitçi görüldü. Benim yanımdan geçerken paçasına daldım. Pantolonu yırtıldı, o yüzden paçası ağızımdan kurtuldu. Adam panikledi; bağırmaya, küfür etmeye başladı. Ben tekrar hücum edince kaçtı, kaçarken simit arabasına çarptı. Araba devrildi, o da biraz ileriye düştü. Bundan sonra artık kaçmak en doğru hareket olacağından, ben de öyle yaptım. Simitçi arkamdan hem bağırıyor hem de yakası açılmadık küfürler savuruyordu.

O gece simitçi bizim evin bahçe kapısından Cafer Aga'ya seslendi. Benden korkusuna içeri giremiyordu. Cafer Aga yanına gitti. Ben de peşindeyim. Beni şikayet etmeye geldiğini anlamıştım, acaba Cafer Aga ona inanıp bana kızacak mıydı? Heyecan içindeydim.

-N'oldu, ne var? Dedi.

-Şu itine sahip ol. Sabahleyin bana saldırdı, arabamı devirdi, o yüzden camları kırıldı. Ya zararımı ödersin ya da seni mahkemeye verecem.

-Hadi ordan, it düzücü! Ne ödemesi, bende para ne gezer? Durduk yere saldırmaz Kalo, vardır elbet bir sebep.

-O zaman mahkemede verirsin hesabı!

Bu sözler Cafer Aga'yı iyice çileden çıkardı, gözlerini kocaman açtı, sesini daha da yükseltti:

-Lan şerreffsizz sen önce o düzdüğün köpeklerin hesabını ver, benimkisi kolay... Dedi.

Adam söylene söylene uzaklaştı. Bu tartışma da gösteriyor ki, simitçinin ne yaptığı başkaları tarafından da biliniyormuş.

□ □ □

Sekiz yaşındaydım; belki daha az veya daha çok. Yılları doğru hesaplayamıyorum, tahminen söylüyorum. Oysa şunu çok iyi biliyorum: Biz köpeklerin ömrü on ila on beş yıl. Okudum da ondan biliyorum. Rekorlar kitabına girmiş, yirmi dokuz yıldan biraz fazla yaşayan bir köpek... Benim bu ömür sayfasını açmaktan maksadım, olgun ama yaşlılık sınırına dayanmış bir köpek olduğumu anlatmak içindir.

Bir gün, Camiinin duvarının yanına park eden üstü kapalı bir kamyonetten inen iki adam gördüm, bana doğru geliyorlardı. Birinin elinde, ucunda halka şeklinde takılı hortum bulunan köpek yakalama aparatı vardı. Sahipli köpeklere dokunulmadığını bildiğimden, onları görünce hiç telaşa kapılmadım. Keşke kapılsaymışım da oradan kaçsaymışım. Çünkü o adam, aparatın çubuk mesafesi kadar bana yaklaşınca halkayı boğazıma geçiriverdi. Kurtulmak için geri çekildim, fayda etmedi. Boğazım iyice sıkıldı. Bağırmaya, ciyaklamaya başladım. Sesimi duyan Cafer Aga, tuvaletin merdivenlerini kendisinden beklenmeyen bir hızla çıkarak imdadıma yetişti. Adamlarla konuşmaya başladı:

-O, benim köpeğim, yani bir sahibi var, bırakın hayvanı, dedi.

Onlar da tüm köpekleri aşılıp kısırlaştırdıklarını, onun için beni birkaç günlüğüne hayvan barınağına götüreceklerini söylediler. Daha sonra da götürülen köpekler getirilip sahiplerine teslim edileceklermiş. Orada bana çok iyi bakacakları sözünü de verdiler. Cafer Aga'ya yalvaran gözlerle baktıysam da, boşunaymış. Götürülmememe razı oldu, aslında kandırıldı. Göz göze geldik bir ara, ona küskün bir bakış attım, sitemimi anladı; yüzü hüznüldü, gözlerini benden kaçırdı. Yanımızdan ayrıldı.

Belki de Cafer Aga ile bir daha hiç görüşemeyecektik! Onun için bir şeyler söyle bana be Cafer Aga! Benim konuşmamı sen anlamasan da senin dediklerini ben anlarım. Güzel bir söz söyle, bir defa daha "Kalo o(ğ)lum" sözcüklerini senden duyayım. Bana "Güle güle Kalo o(ğ)lum!" de.

Son defa ona baktığımda avludaki bankın üzerine oturmuş, sağ eliyle sakalını tutmuş, başı öne eğik, gözleri yerdeki bir noktaya odaklanmış cansız bir heykel gibi duruyordu.

Cafer Aga çingeneydi, pisti, ayyaştı, tembeldi ama bana karşı çok iyiydi. Yıllarca yiyeceklerini benimle paylaşmış, beni korumuştı. Sen demedin ama ben diyeyim: Hoşça kal be Cafer Aga!

Ya Köpüş'ü nasıl geride bırakacağım, değil mi? Sahi, bir de Köpüş vardı... Unuttum mu onu? Hayır. Nasıl unutturum, hâlâ her an aklımda. Ancak Köpüş'ten ayrılalı bir yıldan fazla oldu. Öyle sıradan bir ayrılık değil; bizi ölüm ayırdı. Hunharca öldürdüler onu. Önce telle boğmuşlar, sonra da ayağından bir ağaca asmışlar. Kim yaptı, neden Köpüşümü öldürdü? Öğrenemedim. Birinden bir şey çaldı da mı yakalayıp öldürdüler, yoksa canı ruhlu sapıklar mı kıydılar ona?

Köpüş'ün ağaçta sallanan cesedini gördüm, ölüydü ama gene de çok güzeldi. Baktım, baktım... Ölüsünü ağaçtan indirmeye kalkanlara havladım, saldırdım. Kalabalıktılar, elimden bir şey gelmedi. Biri kocaman bir taşı bana attı ve tam karnımdan vurdu, bunu gören diğer adamlar da taş atmaya başladılar. Bunlardan biri de sağ arka ayağıma isabet etti. Ayağımdan kan aktı, dakikalarca yerde kıvrandım. Buna rağmen devam ettiler taş atmaya. Birkaç tanesi daha vücuma geldiyse de ötekiler kadar acıtıcı değildi. Sonra taşlamayı bırakıp, bana aldırış etmeden Köpüş'ü aldılar, bir el arabasına koyup götürdüler. Arkalarından gidemedim, gitmeye çalıştığımda ancak bir adım atıp

düşüyordum.

Geçen yıllar içinde Köpüş'ün onlarca yavrusu olmuştu. Keşke onlar da annelerinin cansız bedenini son bir defa görebilselerdi. Hangileri olduğunu bilmesem de bu yavrular içinde benden olanlar da vardır. Köpüş'ün yavrularından bazılarına kanım kaynamıştı. Benden oldukları için miydi onlara karşı bu sıcaklığı hissetmem?

Hayvan barınağından gelen adamlar, beni çekeleye çekeleye götürüp kamyonetin içine attılar, boğazımdaki halkayı çıkardılar. İçeride beş-altı köpek daha vardı, sessizce bana bakıyorlardı. Kapı kapandı, hareket ettik; üç kere durduk, yeni köpekler kondu yanımıza. İçerisi tıklım tıklım oldu. Nefes almak çok zor; köpek bağırışları sinir bozucu. İçeride Aslancık da var mı diye bakındım, göremedim. Kaçmış olmalı, tehlikeleri sezmede üstüne yoktur. Hem sevindim olmayışına hem de üzüldüm.

Hayvan barınağında aşı yaptılar, kısırlaştırdılar, kulaklarımıza küpe taktılar. Ameliyat sırasında bayılmış olmalı ki kendime geldiğimde gözlerimi bir süre açamadım. Sesleri duyuyordum, ama ne sesi olduğunu anlayamıyordum. Ya insan sesi ya da köpek sesiydi; başka ne olabilirdi ki. Karnımda bir acı hissediyordum, sol kulağımda da bir ağırlık ve hafif bir acı...

Kaç gün kaldık bilmiyorum, bana çok uzun geldi. Onca köpeğin arasında hırлаşarak vakit geçirmek kolay değil, zaman da uzun geliyor bu şartlarda. Görevliler lakayt, merhametsiz, tembel. Ellerinden sopa hiç eksik olmuyor, canları istediğinde de vuruyorlar. Hele bir veteriner var ki, tam bir cellat, köpekleri kesip doğrayan o. Barınak pislik içinde, her tarafı bok dolu. Ölmeyecek kadar ya da birbirimizi yemeyecek kadar yiyecek veriliyor; su bile kısıtlı.

Günler sonra... Bizi tekrar getirdikleri kamyonete bindirdiler, mecburiyetten belki de. Çünkü barınağa durmadan köpek geliyordu. Öyle ki iki adım atsan bir başka köpeğe çarpıyorsun. Bu da hırлаşmaya ve bazen de kavgaya yol açıyordu. Bu dalaşmalarda ölen köpekler de olduysa da önemli değil. Neden önemli olsundu ki altı üstü bir köpek işte!

Kamyoneti ağzına kadar doldurdular. Cafer Aga'nın yanına gidiyorum diye çok seviniyordum. Gittik, gittik, gittik... Gelirken katettiğimiz yolun en az on katını katettikten

sonra kamyonet durdu. Kapıyı açtılar, sekiz köpek indirildi. Burası ıssız bir yerdi, asfalt yol kenarıydı. Kapı kapatıldı, yola devam ettik. Biraz gidip durduk, gene birkaç köpek indirildi. Öncekine benzer bir yerdi. Ben en son indirilenler arasındaydım. O ana kadar hep Cafer Aga'ya götürüleceğim umudunu taşıdım. Getireceğiz demişlerdi, nasıl umutlanmam! Hatta o yüzden inmemek için direndim de. Tabii karşılığını da aldım, birkaç küfür ve sopa darbesi...

Egzosundan siyah dumanlar çıkara çıkara giden kamyonetin arkasından bakıyorum, çaresiz ve kırgınım. Beni bunlara teslim ettiği için içimden Cafer Aga'ya sitem ediyorum. Yıllardır ben ona alışmıştım, o da bana. Bakalım, her gece derdini anlatacak, konuşacak bir başka köpek bulabilecek mi?

En son indirilen yani atılan altı köpek birbirimize bakıp duruyoruz, aptal gibi. Şaşkınlık fazla sürmüyor, yerini meraka bırakıyor. Yolun karşısında bizden önce buraya atılmış olan dört köpek var. Sayıları daha fazla olabilir, benim şimdilik gördüklerim bu kadar. Dört köpeğin dördü de kulaklarını dikmiş bizi inceliyorlar. Gelişimizden memnun değiller, nasıl olsunlar ki... Yiyeceklere, içeceklere yeni ortaklar gelmişti. Tabii yiyecek ve içecek varsa! Yoksa ne mi olacak? Ne olacak, birbirimizi yiyeceğiz.

Yolun her iki tarafında birkaç plastik kap konmuş. Benim bulunduğum taraftaki kaplardan sadece birinin dibinde azıcık su var, diğerleri boş. Bunları buraya yoldan geçen hayvan seven insanlar koymuş. Bazı insanlar, kapları su ve yiyeceklerle dolduruyorlarmış. İlk gün bir araba önümüzde durdu, içinden bir adam indi, bagajı açıp bir poşet aldı ve kaplardan birine hazır köpek maması döktü. Adam daha oradan ayrılmadan biz mamaya hücum ettik, sadece hücum eden biz olsak, karşıdaki köpekler de geldi. Benim payıma düşen mama karnımı doyurmadıysa da açlığımı köreltti.

Yoldan tek tük araç geçiyor. İşlek bir yol değil. Ertesi gün yiyecek veren hiç olmadı. Her iki tarafı ağaçlı yoldan ayrılıp etrafı dolaştım. Burası ormandı ve ilerledikçe ağaçlar sıklaşıyordu. İç kesimde çok sayıda ağaç kökü, buradaki ağaçların kesildiğini gösteriyordu. Buna rağmen buralarda bile yeterince ağaç var sayılırdı. Yer yer kayalıklar ve bunların bazılarında kovuklar gördüm, kötü havalarda işimize yarayabilirdi. Daha ilerilere gitmekten çekindim, tekrar yol kenarına geldim.

Birkaç gün sonra saatlerce yağmur yağdı, hava soğudu. Kayalıklardaki kovuklara sığındık. Anladım ki kış yakında. Esas sorun işte o zaman başlayacaktı. Şimdilik

ölmeyecek kadar yiyecek bulabiliyorduk. Ya kışın karda buzda ne yapacaktık? Bizler ehlileştirilmiş köpekler olduğumuz için doğru dürüst avlanmayı bilmiyorduk. Yabani olsaydık, kış şartlarında bile hayatımızı devam ettirebilecek kadar avlanabilir ve karnımızı doyurabilirdik.

Yalnız başıma etrafı dolaşmak istemiyordum, bilmediğim bir yerde başıma her şey gelebilirdi. Buna rağmen kış gelmeden etrafa bir göz atmaya karar verdim; arkadaşlarıma beni takip etmeleri için işaret ettiysem de gelen olmadı. Asfalt yolu takip ederek tek başıma gidecektim, böylece dönmek de daha kolay olurdu,

Yolda giderken önceleri kuş cıvıltılarından başka bir ses yoktu. Bir ara motor sesi de duydum, durup dinledim. Bir minibüs geçti, gitti. Birkaç dakika sonra birbirinin peşi sıra iki otomobil geçti; bunlardan biri yol kenarında olmama rağmen bana korna çaldı. Yürüdüm yürüdüm, yerin sarsılmaya başladığını hissedince kendimi kenardaki bir ağacın altına attım, dev gibi bir kamyon yolun ortasından son sürat geliyordu, yanımda geçti, yol asfalt olmasına rağmen arkasında bir toz bulutu da vardı, virajı alırken hızını hiç azaltmadı, arkasındaki kasa yoldan çıkacakmış gibiydi. Bir şey olmadı, kasa da kıvrılıp gözden kayboldu.

Otomobilleri görünce yola çıktığıma pişman oldum. Ya bunların içindeki insanlar yiyecek getirdilerse! Bu ihtimali çabuk unuttum. Küçük bir köprüden geçerken altında incecik akan bir dere görünce yoldan ayrılıp aşağıya indim, su içtim. Yola atılmış birkaç poşet de buldum, umutla içlerini karıştırdım yiyecek vardır diye. Bir şey çıkmadı. Diğer yabani hayvanlar tarafından avlanmış bir yabani hayvan leşine rastlasaydım bari. Yoldan geçen otomobillerin çığnediği bir hayvan da olabilirdi. Hiç olmazsa bir kuş ölüsü... Yoktu, yok...

Bir ara geri dönmeyi düşündüm, ortalığı dikkatlice kokladım; burnuma yanık ve inek dışkısı kokusu gelince vazgeçtim. Nitekim az sonra birkaç evlik bir orman köyüne ulaştım. Belki on tane ya da biraz daha fazla ev vardı. Evler bahçe içindeydi ve hemen hepsinin ahır vardı. Evlerin tamamı tek katlı ve ahşap. Bahçelerin birkaçında taştan yapılmış duvarlar, çoğunda ise çalı ve ağaçlardan yapılmış çitler vardı. Fazla yüksek olmayan bu çitlerin hatta duvarların insanların değil de daha çok hayvanların girmesini önlemek amacıyla yapıldığı belliydi. Tamamının bahçe kapısı tahtadandı. Bacaların çoğundan duman çıkıyordu. Bahçelerde otlayan inek, eşek, atlar ile eşelenen tavuklar; bahçe ve tarlada kullanılan çeşitli tarım araçları gördüm.

Bahçe kapısı açık bir evin bahçesine girdim. Evin kapısının önünde başı tülbentli, uzun entarili yaşlı bir kadın tulumbadan su çekiyordu. Açlıktan gözüm karardığından bir umut, yanına gittim. İşe kendini verdiği için beni görmedi, iyice yaklaşıncaya fark etti. Güleç yüzlüydü, benden korkmadığı gibi bana kızmadı, beni kovmadı. Başımı hafifçe öne eğip kuyruğumu sallamaya başladım. Eliyle “dur” işareti yapıp:

-Oradan ayrılma, sana ekmek getireyim, deyip içeri girdi.

Çok kısa bir süre sonra da dışarı çıktı, elinde kocaman bir ekmek parçası vardı; önüme attı. Biraz ilerime düştü ekmek, gidip tam alacaktım bir köpek hırlaması duyup olduğum yere çivilendim. Gelenin evin köpeği olduğu belli, benden çok büyük, çoban köpeğine benziyor. Kadın köpeği kovaladı, hiç sesini çıkarmadan biraz geriye gitti, oradan beni gözetlemeye başladı. Ben de kadından cesaret alarak ekmeği parçalayıp aceleyle yuttum, Bunu gören köpeğin bana olan kızgınlığı iyice arttı, kadına aldirış etmeden havlayarak saldırıya geçti.

Kaçtım, asfalt yola çıktım. Köpek peşimi bırakmadığı gibi köyün bütün köpeklerini de peşime taktı. Ortalık havlayan köpek seslerinden yıkılıyordu. Bu seslere birkaç evden çıkan insan bağırışları da eklendi. İnsanlar bana hem bağırıyor hem de küfür ediyorlardı. Taş atanlar bile oldu. Köyün köpeklerini cesaretlendirmek için “Tut oğlum tut, yakala onu!” diyenler vardı. Köyün dışına çıktığımda durup arkama baktım, bölgelerini terk ettiğim için takibi bırakmışlardı. Derin derin nefes alıp bir müddet orada dinlendim ve geldiğim yoldan arkadaşlarımın yanına döndüm.

Havanın ilk kar atıştırdığı gün, sıcaklık fazla düşmemişti. Yağan kar, yere iner inmez eriyordu. Bu böyle birkaç gün devam etti, sonra kar şiddetini artırdı. Yerler bembeyaz oldu, ağaçların üzeri karla doldu, dallar aşağıya doğru eğildi, asfalt yol rengini değiştirdi yani artık siyah değildi. Geceleri soğuk arttığı için daha iç kesimlere kaya kovuklarının olduğu yere çekildik. Buralarda birbirimize sokulup yatıyorduk. Gündüz olunca da uzun bir süre kovuktan çıkmıyorduk. Çıktığımızda doğru asfalt yol kenarına gidiyorduk, yiyecek getiren olabilir umuduyla. Bu umutların çoğu boşunaydı. Geçen araba sayısı bazı günler sadece bir-iki taneydi ve yiyecek getiren de çok azdı.

Bir ara kar yağışı durdu birkaç gün. Hatta güneş de yüzünü gösterdi, ortalığı biraz ısıttı. Karların hepsi olmasa da bir kısmı eridi. Sonra ne mi oldu? Kar yağmadı ama hava sıcaklığı birden o kadar çok düştü ki, ortalık buz kesti. Buzun üstünde yürümek çok zor!

Asfalt yola inerek yattığımız yere dönmede çok zahmet çekiyorduk. Çünkü orası asfalt yola göre daha yukarıdaydı, buzda kayıp bir tarafımızı kırma ihtimali bile vardı.

Su sorunumuzu da gideremiyorduk. Orman içindeki küçük bir derecik bulmuştuk. Buz tutmadığı zamanlar buradan suyumuzu içiyorduk. Ya dere donunca? Kar yalamayı denedik, kar da donmuş olduğundan dilimiz üzerine yapışıp kalıyordu. Kurtarınca da acı veriyordu.

Birkaç tavşan yakalamamızın dışında sözü edilebilecek bir avımız olmadı. Sayımız beşe indi, çünkü bir arkadaşımız açlığa ve soğuğa dayanamayıp öldü. Bazılarına garip ya da iğrenç gelebilir ama biz o ölen arkadaşımızı yedik. Sonra da, sırada kim var, diye birbirimizin gözünün içine bakar olduk.

Hastalanacağım diye ödüm kopuyordu; ölmeden beni yerler diye... Korktuğum başıma geldi. Çok soğuk bir günde aniden elim ayağım titremeye başladı, bütün gücümü yitirdim. Vücudum kırılıyordu, ağrımayan hiçbir yerim yoktu. Yattığım yerden iki gün kalkamadım. Arkadaşlarımın gözleri hep üzerimdeydi; ya da ben öyle sanıyordum. Belki de hastalandığıma sevinmişlerdir bile... Umutla bekliyorlardır... Bir ölsem de karınlarını doyursalar!

Dışarısı buz gibi olmasına rağmen, ben o gece ter içindeyim. Arkadaşlarım erkenden uyudular da soru soran bakışlarından kurtuldum. Ben de bir ara dalar gibi oldum, sonra gözlerimi açtım. Açmamla kapamam bir oldu. Az ötemde simsiyah kocaman bir çuvala benzeyen bir varlık gördüm. Ateşim çıktığı için yanılmış olabilirdim, tekrar gözlerimi açtım. Yanılmamışım, orada duruyor. Az önce fark etmemişim, bu yaratığın vücudunun tam ortasında fındık büyüklüğünde ışık saçan iki tane göze benzeyen şey de var. Ama ağız, burun v.s yok...

-Sen nesen, sen kimsin? Azrail misin? Olamazsın, çünkü duyduğuma göre o insanların canını alıyormuş; o nedenle biz köpeklerle işi olmaz. Yoksa ölüm müsün? Diye sordum. Ortalığı titreten bir sesle cevap verdi:

-Ölüm filan değilim. Ölüme benzetirler ama değilim. Ben yokoluşum! Ortadan kaldırıycım, siliciyim, kaybediciyim, yok ediciyim.

Sesin şiddetinden kulaklarım sağır olacak sandığım halde arkadaşlarımlın hiçbirinin uyanmamış olmasına da hayret ettim. Tirtir titremeye başladım, korkarak devam ettim:

-Nasıl yok ediyorsun? Bazı biliminsanları ve materyalist feylosoflar var olan hiçbir şeyin yok olamayacağını söylüyorlar.

-Sen onların dediklerine aldırmış etme! Onlar akıl yürütmede eski mantık kurallarını uyguluyorlar. Meseleye o mantığı aşarak bakmalısın. Varoluş nedir, hiç duydun mu?

-Bilmiyorum.

-Varoluş; var olma yani varlaşmadır. Tabii ki varoluş deyince öncelikle akla varlık gelir, ancak varoluş varlıktan öncedir. Yani varoluş olmadan varlık olamaz, ama varlık olmasa da varoluş vardır.

-Bu dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Sen ölümsün, beni kandırıyorsun. Ölümle ne işim var benim? Neden buraya geldin?

-Tekrar ediyorum, değilim. Yokoluş ölümü de içine alır ama ölümden, ne öncedir ne de sonradır. Ben seni de içime almak için geldim.

-Ne var senin içinde? Ben şu karnının ortasında parlayan gözlerinin dışında sende sadece karanlığı görüyorum.

-İşte, içimdeki o sonsuz karanlıkta her canlıda olduğu gibi sen de kaybolup gideceksin.

Bunları söyleyip bana doğru yaklaştı, beni yutacak sandım, sesimin çıktığı kadar havlamaya başladım. Bu kara, kapkara varlık bana yaklaştı yaklaştı ve adeta buharlaşıp yok olup gitti. Bu olsa olsa bir karabasan yani kâbus olmalıydı. Gerçek değildir, düşür. Hastalığım nedeniyle yaşadığım karmakarışık, sıkıntılı, korkutucu bir hal olmalı.

Bu karabasani yaşarken sadece havlamakla kalmayıp viyaklamış, ulumuş belki de insanlarınkine benzeyen çığlıklar atmış olmalıyım ki arkadaşlarımin hepsinin uyandığını homurtularından anladım. Onlar zaten ölmemi beklemiyorlar mı, bu kızgınlıkla bunu çabuklaştırmaları yani saldırıp beni boğmaları an meselesi. Sessizliğe büründüm, bulunduğum yerde iyice büzülüp gözlerim açık beklemeye başladım.

Sabah zor oldu, ama sonunda oldu işte. Kendime iyileşeceğim konusunda telkinde bulundum. Bir an önce ayağa kalkmalıydım. Bunun için zorlanmam gerekiyorsa bunu da yapacaktım. İlk işim ayaklarımin üzerinde durmaya çalışmak oldu. Birincide dizlerimin üzerine düştüm, ayakta kalabildiğim süre belki ancak bir-iki saniyedir. Sekizinci denemeye kadar aynı, dokuzuncuda başardım. Acele etmeden bir süre ayakta bekledim, çok kısa bir adımı bile dakikalar sonra attım. Kısa adımlarla yavaş yavaş kovuktan dışarı çıktım, kar atıştırıyordu, hava buna rağmen yumuşaktı. Karın üzerinde yürümek çok zor değildi. Koşmayı bile denedim, tabii buna koşmak denirse...

Tekrar kovuğa döndüğümde, beni ayağa kalkmış gören arkadaşlarımin bazılarımin gözlerinde umutsuzluk, bazılarımin da kızgınlık olduğunu fark ettim. Ölmedim ya, beni yiyemediler ya... Hele birinin suratı ne kadar korkunçtu! O bir sokak köpeğiydi. En şişman olanımızdı, kolay kolay doymazdı, açlığa tahammül edemezdi. Üzerime atlayıp beni parçalayacaktı sanki, ama bir şey yapmadı.

İki gün kovukta yattık, havanın düzelmesini bekledik. Bu iki gün boyunca ağzımıza bir lokma yiyecek girmedi. Sonunda birlikte dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler aramaya karar verdik. Asfalt yolun oraya gitmeyecektik, oradaki yol büyük bir ihtimalle araç trafiğine kapanmıştır. Hem yol açık olsa bile araç geçeceğinin garantisi yoktu. Diyelim araç geçti, bize yiyecek verecekler miydi? Bu da belli değildi.

Bu düşünceler bizi asfalt yola gitmekten alıkoydu. Kovuktan çok fazla uzaklaşmadan, etrafı kolaçan edecektik. Belki şansımız yaver giderdi de bir tavşan, bir karaca ya da başka bir av bulabilirdik. Saatlerce dolaştık, bembeyaz kardan başka bir şey görmedik. Elimiz ve midemiz boş kalmıştı ve geri dönmeye karar verdik. Kovuktan bir hayli

uzaklaşmış olduğumuzu fark ettik. Bir an önce oraya varmak için acele ettik.

Birden gözetlendiğimize dair bir his belirdi içimde, o nedenle etrafa iyice baktım, kokladım. Duyamadım, göremedim. Buna rağmen rahatlamadım, aksine huzursuz oldum, adımlarımı hızlandırmaya çalıştım, yapamadım. Arkadaşlarım benden öndeydiler; ben hastalığı henüz atlatmış olduğumdan onlar kadar çevik davranamıyordum.

Durdum arkama baktım, gözlerimi kısarak etrafı bir kez daha taradım. Çıplak bir tepeciğin üzerinde karartılar gördüm. Az sonra bu karartılar iyice belirginleşti. Bizi takip eden iki tane kurt olduğunu anladığımda arkadaşlarımı uyardım, hep birlikte kaçmaya başladık. Demek ki onlar da bizim gibi avlanmaya çıkmışlardı. Kurtların bize saldıramayacaklarını sanıyordum. Bizim sayımız beş, onlarınki iki. Ama yanılmışım, Kaçtığımızı görünce kurtlar da koşmaya başladılar. Avcı iken av mı olmuştuk?

Koştuk, koştuk... Olanca gücümüzü harcayarak koşsak da kurtlar az sonra bize yetiştiler. En arkada kaldığım için kurtların avı olacağım kesindi, ama öyle olmadı. İkisi de hızla yanımdan geçtiler. Biri erkek diğeri dişiydi. İri yarı, güçlü hayvanlardı.

İkisi birden, içimizde en fazla kilolu olan, sabahleyin bana korkunç bakışlar gönderen sokak köpeğine saldırdılar. Onu yere yıkıp hemen boğazını sıktılar, ölünce de parçalayıp yemeye başladılar. Ağızları, burunları kıpkırmızıydı. Otomatik bir makine gibi çalışıyordu dişleri. Karınlarını doyurmak fazla sürmedi. Doyunca burunlarını karlara birkaç kere sürtüp, bize hiç aldırış etmeden oradan ayrıldılar.

Kurtlar kendilerine ziyafet çekerken, biz uzaktan onları izliyorduk. Yemek yerken bize saldırma ihtimallerinin bulunmadığını bilsek de aramızdaki mesafeyi oldukça fazla bırakmıştık.

Biraz bekledik, bizden iyice uzaklaştıklarını görünce hepimiz birden kalanları yemek için arkadaşımızın parçalanmış bedeninin bulunduğu yere hücum ettik. Tabii gene en geride kalan bendim ve bana çok fazla et düşmemişti. Ama yeterdi.

O gece hepimiz rahat, derin bir uyku çektik. Yediklerimiz bizi birkaç gün idare etti. Şansımıza soğuk da azaldı. Güneş ısıtmaya başladı. Kovuktan çıkıp asfalt yola indik, beklemeye başladık. Saatler sonra bir kamyon geçti, bize aldırış bile etmedi. Yolun karşı tarafındaki köpeklerden de hiçbir belirti yoktu. Ölmüş olabiliirdi.

Hava kararmadan kovuğumuza döndük. Tabii aç... Dört kişi kalmıştık, iki arkadaşımızı kaybetmiştik. Böyle giderse hepimizin sonu, o iki arkadaşımız gibi olacaktı. Ben o gece buradan ayrılmaya karar verdim. Havanın ısınmasını değerlendirmeliydim, kendime kışı atlatacak bir yer bulmalıydım. Gideceğim yer de belliydi: Beni köpekleri kovalayan köy...

Yola koyulduğumda henüz sabah olmamıştı, karın beyazlığı her tarafı zaten aydınlatıyordu; o nedenle güneşin doğmasını beklemeye gerek yoktu. Ben kovuktan ayrılırken arkadaşlarımın üçü de uyuyorlardı. Onlara birlikte gitmeyi teklif etmedim, hatta gideceğimi de haber vermedim. Tek başına olmanın bazı zorluklarına karşılık avantajları da vardı. Sayının birden fazla olması dikkat çekerdi, uzun süre köyde saklanmak gerekebilirdi. Sadece barınma değil yiyecek ve içecek açısından da tek başına olmak daha avantajlıydı. Birlikte olmanın getireceği tek fayda savunma, korunma ile ilgiliydi.

Önce asfalt yolu bulmalıydım, sonrası kolaydı. Yolu takip edecek ve o köye ulaşacaktım. Hava iyi sayılır, üşümüyorum. Rüzgar da yok. Karın beyazlığı yetmesine rağmen ay da tepede aydınlatmaya yardımcı oluyor. Ortalıkta çit yok, derin bir sessizliğe gömülmüş her taraf. Sanki buralarda hiç canlı yaşamıyor gibi.

Üzerlerine binen karın ağırlığına dayanamadıkları için birçok ağacın dalları kırılmış, bunlardan havada duranlar olduğu gibi çoğu yerde. Ama hemen hemen hepsinin ağaçla gene de bir irtibatları var, tamamen kopmuş değiller.

Asfalt yolu buldum, tabii karla kaplı. Çok az da olsa bazı yerlerde üzerindeki karları rüzgar götürdüğü için, siyah asfalt görünüyor. Bu benim işime yarıyor, yolu daha kolay takip edebiliyorum. Önce birkaç kilometre yol düz, sonra tırmanma başlıyor. Yüksek yerlerde kar daha fazla ve yolda siyah asfalt görüntüsü hiç yok. İşte o zaman yolu takip etmede zorluk çıkıyor. Çünkü birçok yerde yol ikiye hatta bazen üçe ayrılıyor. Hangisi asfalt, yani hangisi köye giden yol bilmek çok zor. Benim buradan geçtiğimde kar henüz yağmadığından kolayca yoluma devam edebiliyordum. Şimdi öyle değil.

Korktuğum oldu galiba, yolu şaşırıdım, yanlış bir yola saptım. Hatta yol bitti. Geriye dönemem bir hayli zaman geçti çünkü. Dağlık, tepelik bir yer ve etraf gene ağaç dolu. Yüzlerce metre aşağıları görebiliyorum, gördüğüm gene üzeri karlı ağaçlar; ev ya da insan tarafından yapılmış bir şey yok.

Yola çıktığıma pişman olmaya başladım. Hava da soğudu. Bu yolculukta beni tehdit eden iki şey vardı: Açlık ve soğuk. Can güvenliği de var tabii ama onu şimdilik tehditten saymıyorum. Keşke saysaymışım. En büyük tehlike benden sadece birkaç metre ilerdeymiş. Homurtuları duyunca anladım. Kocaman bir boz ayı. İki ayağı üzerine kalkmış bana homurdanıyordu. Ben sanırdım ki ayılar bütün kış boyunca uyur, hiç dışarı çıkmazlar. Meğerse öyle değilmiş. İşte karşımda duruyor. Acaba et de yiyor mu? Neden yemesin? Öyleyse benim işim zor. Bu düşünceler bir anda zihnimden geçiverdi.

Ayı dört ayağı üzerine durup kafasını kaldırıncaya saldırıya geçeceğini anladım ve kaçmaya başladım. Neyse ki yokuş aşağı koşuyordum ve ayıdan hızlıydım. Karlara bata çıka bir müddet koştum, her arkama baktığımda ayıyı gördüm. Aşağısı uçuruma benzeyen bir yerde durdum. Burada ağaç da yoktu. Alabildiğine uzanan dik bir yer. Ta uçurumun bittiği yerde ağaçlar başlıyordu. Geri dönüp ayı ile savaşıyordum, yüzde yüz kaybedeceğimi bildiğim bir savaşa girmek aptallıktan başka bir şey ile izah edilemezdi, ancak çaresizdim.

Bir seçenek daha vardı, bu dik yerden aşağıya inmeyi denemek. Bunu yaptım. Kendimi attım aşağılara doğru. Burada kar çok yumuşaktı. Kendimi atmamla birlikte adeta bir kartopuna dündüm. Bununla da kalmadı önümdeki ve arkamdaki kar kütlesi aşağıya doğru hızla kaymaya başladı.

Yuvarlanıyordum ve yuvarlandıkça etrafımdaki kar arttığından giderek büyüyordum. Çığ dedikleri bu olmalı. Yuvarlandım, büyüdüm, yuvarlandım... Ağaçların başladığı yerde yuvarlanma bitti, burası düzlüktü. Ölmüş olmalıydım, ölmemişim. Anladım ki bu dünyada yaşamak da ölmek de çok zor.

Gene de ölmediğimden çok emin değildim. Gözlerim açık, beyazdan başka bir renk ya da bir cisim göremiyorum. Nefes almam da çok zorlaştı, havasızlıktan boğulacağım. Kafamı sağa sola sallayınca pembeye benzeyen bir renk de gördüm, biraz da hava geldi. Defalarca salladım kafamı. Sonunda yer yer bulutlarla kaplı mavi gökyüzünü gördüm. O zaman kesin olarak emin oldum ki hayattayım.

Çığın altında değil üstünde kalmışım. Oradan aşağıya atladım. Metrelerce yüksekliğinde bir kar yığını, bunun altında kalıp da yaşamak imkansız.

Ayı geldi aklıma, sağa sola bakındım, yoktu. Demek ki maceraperest bir ayı değilmiş! Benim gibi bir lokma et çıkacak olan bir av için kendini tehlikeye atmamıştı. Biraz soluklanıp koşarak oradan ayrıldım. Ne olur ne olmaz, bakarsın ayı fikir değiştirip peşime düşebilirdi...

Saatlerce karlara bata çıka, ağaçların arasından yürüdüm, bir insana da bir hayvana da rastlamadım. Hava iyice kapattı, soğuk arttı. Öğlen çoktan geçmiş olmalı. Buralarda kar örtüsü fazla değil, yürümek de rahat sayılır.

Birkaç yüz metre ileride evler gördüm, sevindim. Gördüğüm yer de küçük bir orman köyüdü. Biraz sonra asfalt bir yola çıktım, yolda hemen hemen hiç kar yoktu. Yol kenarında ise yığılıydı. Belki, bir iş makinesi tarafından yol temizlenmişti.Tabii bu yol benim bildiğim o asfalt yol olmadığı gibi bu köy de o gittiğim köy değildi.

Yolda ilerledim. Bir kamyonet geçti yanımdan. Duracakmış gibi yaptı, umutlandım. Belki de bana yiyecek verirler ya da alıp götürürler diye. Peşinden koştum, yanılmışım: kaçtı gitti.

Yolun kenarındaki köyün mezarlığına geldiğimde içeride insanlar vardı. Bu soğukta mezarlıkta işleri neydi? Ne olacak, ölü gömmeye gelmişler. On kişi kadar varlar; hepsi de yetişkin erkek. Çocuk ya da yaşlı insan yok aralarında. Nefesleriyle ellerini ısıtıp küreklere sarılmadan önce kefenli cesedi mezara indirdiler. Çabucak üzerini toprakla örtüp mezarın başından ayrıldılar. Tek bir kişi geride kaldı, o da dua okumak için.

Ben de peşlerine takıldım, konuşmalarını dinledim. Ölen çok genç bir kadınmış, geride iki yaşında bir kızı kalmış. Neden öldüğü bilinmiyor, hasta değilmiş ki... Aniden ölmüş.

Adamlardan biri mezarlığın kapısında beni fark edince:

-Sen de nereden çıktın, git başımızdan, dedi. Kuyruk salladım, fayda etmedi. Bir diğeri:

-Bu bizim köyün köpeği değil, ilk defa gördüm. Kovalım gitsin, zarar verebilir, dedi.

Yere eğilip taş almış gibi yaptı, aslında taş yoktu, o kadar karın içinde taşı nereden bulacaktı? Korktum, geri çekildim. En sona kalan, dua okuyan adam da geliyordu hızlı hızlı. O bana hiç aldırış etmeden yanımdan geçti, gitti. Tekrar mezarlığın içine girdim. Kar yağmaya başladı, rüzgar hızını artırdı. Çok acıkmıştım. Mezarlıkta yiyecek ne gezerdi? Aslında vardı da, bu yiyeceği yemenin bedeli çok ağır olabilirdi. Böyle bir yiyeceği yemek, köpekler açısından normaldi ama insanlar açısından affı olmayan bir suçtu.

Her şeyi göze alıp, bu suçu işlemeye karar verdim: Az önce gömülen genç kadının cesedini yiyecektim. Kadının mezarı üzerindeki toprak henüz yumuşaktı, şimdi eşmek çok kolay olacaktı. Buna rağmen biraz bekleyip kimsenin bulunmadığından emin olmalıydım. Fazla da sürmemeliydi bu bekleme, yoksa toprak donabilir ya da kar etrafı doldurabilirdi.

Bir süre mezarlığı dolaştım, hemen hemen her mezarın yanında ya da başında bir ağaç ekiliydi. Ufak bir mezarlık, evlerden de uzak.

Genç kadının mezarının üzerindeki toprakları eşeyip cesede ulaşmam saatlerce sürdü. Neyse ki mezar fazla derin kazılmamıştı. Buna rağmen içine girebilmem çok zor oldu. Cesede ulaşınca kefen sorunu çıktı, kolay kolay yırtılmıyordu. Sonunda yırttım ve cesetten etler kopararak karnımı doyurdum. Yemekten sonra da mezardan çıkmam gerekiyordu. Zıplamaya başladım, birkaç zıplamadan sonra kendimi dışarı atabildim.

Kar da rüzgar da hızını iyice artırdı, tipiye dönüştü. Buna rağmen kazdığım toprağı tekrar mezarın üzerine yığmalıydım, fark edilirse bunu yabancı bir köpeğin yaptığı anlaşılır ve yakalarlarsa beni kesin öldürürlerdi.

Patilerimle ve burnumla toprağı mezara doldurmaya başladım. Çok uzun sürmedi, tipi de bana yardımcı oldu, mezarın üzeri kısa zamanda kalın bir kar tabakasıyla örtüldü. Bu iş bitince mezarlıktan çıkıp köyün içine doğru gitmeye başladım.

Her tarafım kar içindeydi, birkaç defa silkelenip kardan kurtulmaya çalıştıysam da az sonra üzerim gene karla doluyordu. Rüzgar ve kar hız kesmiyordu, göz gözü görmüyordu. Karşıma köy çeşmesi çıkınca yalaktan su içtim. Çeşme gürül gürül akıyordu, donmamıştı. Öyleyse ben neden bu kadar çok üşüyordum? Daha hızlı hareket etmeli hatta koşmalıydım. Öyle yaptım.

İlk köy evinin yanına gelince durdum, etrafa bakındım, sesleri dinledim. Rüzgarın sesinden başka ses duyamadım. Bu arada yoldan iki otomobil ve bir kamyon geçti. Onların sesini bile ancak yanımdan geçerken duydum.

Tek korkum köyün köpeklerinin kokumu alıp bana saldırmalarıydı, ama böyle bir şey olmadı. Dışarıda adeta kıyamet koparken; yabancı bir köpeğe saldırmak için, hiçbir akıllı köpek sıcacık sığınağını terk etmezdi.

Gözüme kestirdiğim bir evin bahçesindeki çalı ve dikenli telden oluşan alçak çitin üzerinden atlayarak içeriye girdim. Zaten burayı seçmemin nedeni kolay girilebilir olmasıydı. Bu bile çok zor olmuştu. İlk atlama denemelerimde başarısız oldum, patilerime tel ya da diken takılıyordu, canım acıyordu. Yılmadım, tekrar tekrar denedim. Sonunda kendimi bahçenin içindeki karların üzerine atmayı başardım.

Geniş bir bahçe içerisinde bir ev ve bir de ahır var. Ev ile ahırın arası biraz uzak. Üstelik ahır çok da geniş. Ahırın kapısına geldim, dışarıya doğru açılıyordu ve aralıktı. Bu aralıktan içeri süzüldüm. Akşam henüz olmamıştı ; ama ahırın içi karanlıktı. O yüzden içeride çatıyı tutan iki tahta direktten birinde bir gaz lambası asılıydı. Lambanın yanında oldukça yaşlı bir kadın çömelmiş bir inekten süt sağıyordu. Ahırdaki diğer inek de önünde samanları yemekle meşguldü.

Ahırı iyice incelemeyden önce kapıdan girince sol duvarın yanındaki saman balyalarının

arkasına saklandım. Saman balyaları ile duvar arasında bırakılan boşluk tam benim girebileceğim kadardı. Çok keskin bir gözün bile burada saklanan canlıyı görmesi zordu.

Yer tesbitinden sonra ahıra dikkatlice baktım. Kapının sağında ağaçtan oyma içi su dolu bir yalak vardı, ineklerin su içmesi için yapılmıştı. Yalaktan birkaç metre ileride de içi samanla doldurulmuş yemlik. Yerler tezek doluydu, dışkı ve sidik kokusu dayanabilir gibi değildi. Aslında bu benim işime yarardı, köy köpekleri bu yoğun koku varken benim kokumu alamazlardı.

Saman balyalarının önünde dağınık saman doluydu ve burası o yüzden diğer tarafların aksine kuruydu, ahırın diğer yerleri ise tabii ki tezekle kaplıydı ve yaştı. Ahırın avluya bakan küçük bir penceresinden dışarı çok net olmasa bile görülebiliyordu. Tavan oldukça yüksekti, tahta kaplıydı; duvarlar rutubetten yaş içindeydi.

İnekler beni görmeseler de varlığımı hissettiler; huzursuzlanmaya başladılar. Hatta sütü sağılan inek birkaç kere ayaklarını yere vurdu. Aynı inek daha sonra beni ilk gördüğünde dikkatlice yüzüme baktı, başını öne eğdi, tos vurmaya hazır hale geldi. Upuzun boynuzlarıyla bana bir vursa, vay benim halime! Hemen saklandım, sonradan gördüğünde ise bana hiç aldırış bile etmedi; sanki daha önceki kızgın bakışlı inek o değildi. İnekler bağlı değildi, buna rağmen içeride fazla dolaşmıyorlardı. Yemlikle yalak arasında bazen gidip geliyorlar; çoğunlukla da uyuyarak vakit geçiriyorlardı.

İnekleri sağan kadın çok yaşlıydı, zorla yürüyordu, süt sağlamak için çömeldiğinde dizleri tir tir titriyordu, ayağa kalktığına da her an devrilecekmiş sanıyordum. Kadın inekleri sağlamak için iki plastik kovayla ahıra geliyordu. Her inekten birer kova süt çıkıyordu. Sağma işi bittiğinde kovaların ikisini birden taşıyamayacağı için önce birini götürüyor, birkaç dakika sonra gelip diğer kovayı alıyordu. Tabii en son olarak da tahta direktteki gaz lambasını almak için bir kere daha geliyordu. İnekler sabah ve akşam olmak üzere günde iki kere sağılıyordu. Kadının bu kovaları farklı zamanlarda götürmesi benim işime yaradı. O dönünceye kadar ben bırakılmış olan kovadaki sütü karnımı doyuruyordum. Bir keresinde kadın ikinci kovayı almaya çok geç geldiği için ben süt içmede ölçüyü kaçırmışım. Kadın kovanın dibindeki azıcık sütü görünce hayret etti, sağa sola kafasını çevirip baktı, birkaç kelime söylendi. Etrafı aramak aklına gelmedi, kovayı alıp çıktı; daha sonra gaz lambasını almak için tekrar geldi. Ben de bir daha aynı hatayı hiç yapmadım.

Ahırdaki günlerim birbirinin kopyasıydı. Yaşlı kadın elinde gaz lambası geliyor, lambayı

direğe asıyor, dışarı çıkıp az sonra boş kovalarla gelip kapıyı açıyor, tam kapatmıyor, biraz aralık bırakıyor. Yemliğe saman atıyor, inekleri sağıyor, dolu kovaların birini götürüp diğerini bırakıyor, ben kalan kovadan süt içiyorum, kadın tekrar geliyor diğer kovayı alıp götürüyor, yalağa su koymak için de iki kere gidip geliyor ve en sonunda da gaz lambasını götürüyor. Kimi kimsesi yoktu galiba. Bahçesinde hiç insan görmedim, insan sesi işitmedim. Kadının kocasını ise bir kere camdan gördüm. Güneşli bir gündü, elinde bastonla yürümeye çalışıyordu, kadından daha yaşlıydı, fazla durmadı, bir göründü hemen kayboldu.

Ahırdaki tezek ve sidik kokusuna alışmasına alıştım da ineklerin dışkı yaparken ve işerken çıkardıkları gürültüye bir türlü alışamadım. Bu sesler defalarca uykumun en tatlı yerinde beni uyandırıyor. Tam dalacağım ya da uyumuşum birden şaarr şaarr ya da şap lock şap lock diye sesler... Yerimden fırlıyorum, tekrar aynı duruma gelinceye kadar uzunca zaman geçmesi gerekiyor. Bir de yem yemedikleri zaman ağızlarının şapırtısı... Bu da beni gıcık ediyor. Geviş getiriyorlarmış, yani yuttukları yiyeceği tekrar ağızlarına getirip çiğniyorlarmış. Bana göre iğrenç. Mideye giden şey tekrar yenir mi, benim kusmuğumu yemem gibi bir şey değil mi bu?

Kışı hiç dışarıya çıkmadan ahırda geçirdim. Fırsat buldukça kirli camdan bahçeye baktım, o nedenle görüntüler de net değildi. Güneşin gökyüzünde hiç kaybolmadan hep görüldüğü üst üste üç günden sonra karlar tamamen eridi, daha sonra da kar suları buharlaştı, toprak kurudu.

O korkunç olay olmasaydı belki de ahırda daha aylarca kalabilirdim.

Akşam üzeriydi. Yaşlı kadın son süt dolu kovayı da götürdükten sonra gaz lambasını almaya geldi. Hareketleri bir tuhaftı, sarhoş gibi yalpa yapa yapa yürüyordu. Lambayı asılı olduğu yerden alması bile her zamankinden farklıydı ve uzun sürdü. Hareketleri çok yavaşlamıştı. Lambayı aldı, kapıya doğru yöneldi. Tam saman balyalarının yanından geçerken birden yere kapaklandı. Ayağı bir cisme mi takılmıştı, hayır. Orada düşmesine yol açabilecek herhangi bir cisim yoktu.

Düşen kadının elindeki lambanın içine gaz konan kısmı ve şişesi kırıldı, içindeki gaz etrafa saçıldı, Lambanın fitili sönmemiş, yanıyordu. Fitilin alevi saçılan gaza değince kadının etrafında bir ateş halkası oluştu. Bu halka önce yerdeki samanlara sonra da saman balyalarına ulaştı. Kırmızı dilli sanki birçok canavar oluştu ağırın içinde. En üstteki

balya da yanmaya başlayınca alevler tavana ulaştı. Ortalık gündüz gibi aydınlandı.

Ben saklandığım yerden ineklerin yanına geçmiş yangını seyrediyordum. Kaçmak hiç aklıma gelmiyordu, içerideki sıcaklık artınca inekler tehlikenin farkına vardıklarından kapıya doğru yöneldiler. Giderken ikisi de yaşlı kadının bedeni üzerine bastılar. Kadının bedeni adeta boş bir çuval gibi hiç hareketsiz düştüğü yerde duruyordu. Ve bu çuval benzeri şey yanmaya başlamıştı.

İnekler aralık olan kapıya tos atıp dışarı çıktılar, çıldırmış gibi koşuyorlardı bahçede.. Kapının dışarıya açılır olması işlerini kolaylaştırmıştı. İçerisi dumanla doldu, gerçi dumanın bir kısmı açık kapıdan çıkıyordu; ama gene de dumandan boğulmak işten bile değildi. Ben de kendimi dışarı attım, inekler hâlâ koşuyorlardı; daha doğrusu bahçenin etrafında dönüyorlardı. Bir inek bahçe çitinin üzerinden atlamayı denedi, ayağı takıldı, kafa üstü sokağa düştü. Onu gören diğer inek de atladı, dört ayağı üzerine düştü yola. Birkaç saniye durup tekrar koşmaya başladı. Arkadaşı hâlâ yerdeydi, ölmüş de olabilirdi.

Gürültüler köyün bütün köpeklerinin havlamasına yol açtı. Çoğu yangın yerine geldi. Köpek havlamalarını duyan köylüler ne oluyor diye bakmak için evlerinden çıktılar, yangını görenler ellerine geçirdikleri yaba, tırmık gibi aletlerle ve su kovalarıyla geldiler. Yangın çok büyükdü, ahırın çatısı da alev içindeydi, kimsenin elinden bir şey gelemezdi. Seyretmekle yetineceklerdi. Herkes bahçeye doluştuğunda kadının kocası bastonuna dayana dayana ancak çıkabilmişti dışarı. Ne olduğunu anlayamamıştı, şaşkındı; etrafa bakınıp duruyordu. Birkaç kişi kollarına girip yaşlı adamı oradan uzaklaştırdılar; hiç itiraz etmedi.

Köylüler yaşlı kadını göremeyince aralarında konuşmaya başladılar:

-Yazık oldu, kadıncağız cayır cayır yandı.

-Tüh tüh..

-Buna şükretmeli, bir de rüzgar olsaydı yangın etrafa sıçrar ve bütün köy yanardı.

Halbuki yaşlı kadın cayır cayır yanarak ölmemişti. Bana göre kadın, düşer düşmez öldü; yanarken canlı değildi.

Yeniden yola çıkma zamanı. Benim artık bu köyde barınmam çok zor...

□ □ □

Yangın yüzünden bütün gecem uykusuz geçti, burada fazla oyalanamazdım, ortalık ağarmadan yola çıktım. Güneş doğuncaya kadar asfalt yol kenarından yürüdüm. Yürürken hayvan olmanın zor olduğunu hele köpek olmanın daha da zor olduğunu düşünüyordum. Oysa üzerinde yaşadığımız dünya tek bir türün değil tüm canlıların ortak malıydı. Hepsinin bu dünya üzerinde hakkı vardı. İnsanlardan fazla bir isteğimiz yoktu, bizi hor görmesinler ve adil olsunlar yeterdi. Çoğunlukla böyle değil. Mesela bir insan bir köpeği öldürürse ceza yok, biz bir insanı öldürürsek hemen cezaya çarptırılıyor; hem de en ağırına.

Yaşadığımız olumsuzlukları ben bir de Tanrıların Tanrısı Kangalyang'ın lanetine bağlıyorum. Atalarımız çok büyük hatalar yaparak onun lanetine uğradılar. Kuralları çiğnemeyip, uysalardı şimdi en mükemmel hayat standartına biz sahip olacaktık. Bir yanlış, bir hata onlardan sonraki tüm nesillerin acı çekmesine yol açtı.

Öyle bir an geldi ki, bir adım bile atamayacağımı hissettim. Bir ağaç altına yattım. Gözlerim bir kapanıyor bir açılıyordu. Uyuyor muydum uyanık mıyım, belli değildi. Gördüklerim gerçek miydi hayal miydi? İşte gördüklerimden aklımda kalanlar:

-Ne berbat bir yolmuş burası, biteceği de yok.

Diye hem söyleniyorum hem de yürüyorum; yok yok yürümüyorum, yürümeye çalışıyorum. Rampa çıkan bir motorlu araç gibi sesler çıkarıyorum. Çukurlu tümsekli, taşlı topraklı, tozlu dar bir yoldayım. Her iki yandaki yabancı otlar, dikenler ve çalılar; ayaklarıma dolanıyor. Bacaklarıma batan diken ve bilhassa çalılar çok canımı acıtıyor. Ayaklarımdan süzülen kanları gördükçe moralim bozuluyor, öfkem artıyor ve daha çok -hem de yüksek sesle- söyleniyorum. Lanet okuduğum kesin; belki küfür bile etmişimdir. Yok yok, küfür etmedim, etmem.

Hava sıcak. Ağaçların yola düşen kısa gölgelerinden pek faydalanamadığım için kanter içinde kaldım. Yılan-çıyan çıkacak diye endişeleniyorum; vahşi yırtıcı hayvan çıkma ihtimalini ise aklıma bile getirmemeye çalışıyorum. Aklıma getirmemeye çalışsam ne olacak? İşte yabancı bir hayvan sesi geliyor kulağıma, hem de çok yakından. Kurt mu uluyor, yoksa bir ayı mı böğürüyor? Durup dinleyince, ses duyulmuyor. Öyleyse az önceki duyduğum neydi? Ayaklarımdan çıkardığı sesi mi benzettim yabancı hayvan sesine. Olur mu böyle benzetme? Benim ayaklarımdan çıkardığı sesin şiddeti ne kadarcık ki? Bir taşla çarpıyor ayağım hızlıca; canım çok acıyor. Daha önce de defalarca taşlara ayaklarımdan çarpmıştı; hiç böyle canım yanmamıştı.

Bir hışırtı sesi var; dikkat kesiliyorum. Yılan olmasın? Yok yılan değil. Ya ne? Hiçbir şey! Karşıdan bir güvercin geliyor; alçaktan uçuyor. Ağzında boyundan daha uzun bir cırpı taşıyor; yuva yapacağı yere götürmek için. Bir şarkı tutturuyorum, uzun sürmüyor; sesim çıktığı kadar bağırdığımı anlayıp susuyorum. Çünkü rahatsız oldum. Bu ses beni bile rahatsız ettiğine göre... İşte insan olmaya özenen bir köpeğin söyleyeceği şarkı ancak bu kadar olur!

Yol bitti, fren yapıp durdum. Hem de ne fren! Kazık fren denilenden, yani ani ve sert, çakılıp kalıyorsun olduğun yere. Durup bekliyorum, ne yapacağımı bilmediğimden uzunca bir süre geçiyor.

-Ne duruyorsun, yürüsüne! Diyen bir ses duydum. Sağıma soluma, arkama baktım konuşan kim diye. Hiç kimse yoktu. Bu da daha önceki duyduğum olmayan seslerin bir benzeriydi galiba.

-Şimdi artık, beğenmediğin o yol bile yok. Yürü bakalım, nasıl yürüyeceksin. Durma,

yürü! Dedi aynı ses. Gene bakındım, gene kimse yok.

-Yol bittiği için durdum. Kimsin sen? Çık ortaya, saklanma. Neden beni takip ediyorsun? Maksadın ne, açıkça söyle!

-Ben saklanmıyorum ki...

-Öyleyse ben neden seni göremiyorum?

-İşte ayağının altındayım, işte arkadayım.

-Yani?

-Yani ben, saatlerdir yakındığın, bela okuduğun hatta küfrettiğin o yolum.

-Yakındığım, bela okuduğum doğru; küfür ettiğim değil. Küfür etseydim hatırlardım. Benden ne istiyorsun?

-Buraya kadar sen benim sırtımdaydın, ben seni taşıdım; bundan sonra tersi olacak.

-Ben seni nasıl taşıyım?

Dedim, cümlem biter bitmez yol sırtıma atladı. Belim büküldü, ayaklarım titredi. Kendi kendime bile yürüyemezken sırtımdaki bu yükü nasıl gidecektim! Üstelik yol da yok! Yok ifadesi yanlış oldu, var da yerde değil sırtımda. O, öfkeli bir sesle:

-Yürü artık, yeterince durdun, dinlendin. Dedi.

-Nereye kadar taşıyacağım seni?

-Bir yol buluncaya kadar. Şansın varsa çabuk bulursun.

Çare yok, devam edecektim. Verilen emri yerine getirdim, yürüdüm, zor da olsa yürüdüm yürüdüm. Görünürde yola benzer bir şey görünmüyordu. Demek ki şanssız bir günümdeydim. Bu baş belasından şimdilik kurtuluş yoktu. Otların, dikenlerin, çalılarının arasından geçtim; taşların, devrilmiş ağaçların üzerinden atladım. Ne zaman yorulup da dinlenmeye kalksam sırtımdaki, atını mahmuzlayan bir binici gibi davranıp buna izin vermiyordu. Böğrümde o mahmuz denilen metal parçanın verdiği acıyı duyuyordum.

Etrafa bakıyorum bir insan görür müyüm diye, ama kimsecikler yok. Görsem yolun nerede olduğunu soracağım. Sormayı nasıl becereceksem? Yoksa kendimi bir insan olarak mı kabul ediyorum o sırada? Sadece insan mı yok, hayvan da yok. Adeta in cin top oynuyor. Ortalık ıssız, sessiz...

Gitmek zorundaydım, zorla da olsa gidecektim. Gittim, gittim, gittim... Nihayet bir yol göründü uzaktan. Sevindim. Bu sevinçle hızla katettim kalan mesafeyi. Yola gelir gelmez sırtımdaki yok oldu. Sanki bütün bu olanları ben hiç yaşamamıştım. Tabii yaşamadım. Hiç böyle saçmalık olur mu? Yol insanın sırtına biner mi? İyi de öyleyse böğrümdeki mahmuz izleri neyin nesi?

Bu yol öncekine göre çok iyi. Burası da ıssız, dünyanın bir köşesinde unutulmuş; üstelik diğeri gibi sırtıma da binmeyen, ukala ukala konuşup moralimi de bozmayan bir yol. Birkaç saat yürüdükten sonra bu yol bir dere kenarında bitti. Devam edebilmem için dereyi geçmeliydim. Suyun içine dikkatli bir şekilde önce sol sonra sağ ayağımı soktum. Birkaç adım attım. Sorun yoktu, işte dereyi geçmeye başlamıştım. Geçemedim, derenin ortasına geldiğimde su yeraltına doğru hızla çekildi. Belki de geçmemde kolaylık olsun diye bu dere bana bir iyilik yapıyordu. Değilmiş. Suyun tamamı çekilince ayağımın altındaki toprak da çökmeye başladı, derin bir çukur oluştu. Çukur giderek derinleşti ve

ben son hızla bu çukurun içinde düşmeye başladım. Öyle hızlı gidiyordum ki, ışık hızında yol alıyorum sandım. Ama eğer öyleyse neden ben ışık değildim? Tuhaf! Hiç korkmadım, sadece az önceki gibi abuk subuk sorular sordum, durdum.

Çukur bitti. Ve kendimi okyanusun derin sularında buldum. Dev gibi dalgalar beni oradan oraya savurdu. Bir geminin bana doğru yaklaştığını görünce kurtulacağım umuduyla sevindiysem de gemi durup beni almadı. Görmemiş de olabilir. Kocaman okyanusta ufacık bir köpeği nasıl görebilirlerdi ki? Başka bir çare bulmalıydım, buldum. Geminin arkasında denize sarkmış bir halat vardı. Buna tutundum. Gene az da olsa dalgalar beni savurdu ama ben buna razıyım.

Gemi denizi yara yara ilerliyor, bir yandan da ortalıkta başka gemi olmamasına rağmen düdüğünü öttürüyordu. Böylece hayalet bir gemi olmadığı, gerçek olduğu da kanıtlanıyordu. Acaba nereye gidiyor? Hangi limana demir atacak? Nereye giderse gitsin; benim için fark etmez. Nasıl olsa mutlaka bir yerde demirleyecek.

Bunları düşünürken ayağıma yumuşak bir şeyin değdiğini hissettim. Ne olduğunu tam olarak göremiyordum. Gördüğümde ise o yanıma gelmiş, kafası kafam hizasındaydı. Bu bir köpekbalığıydı. Korktum desem duygularımı, heyecanımı anlatabilmiş olmam. Korkmak ne kelime! Korkunç gözleri, kazma gibi dişleri var. Bana dostça bakma ihtimali yok. Avını kolayca bulduğu için seviniyordur. Onun nazarında ben bir lokmalık bir yiyeceğim. Ne olursa olsun. Engelleyecek gücüm mü var ki! Bir müddet yanımda gitti, şimdilik beni yemedi. Karnı tok belki de. Acıkacağı zamanı bekliyordur yemek için. Birden konuştu:

-Merhaba, benden korkma! Sana yardım edeceğim.

-Merhaba. Teşekkür ederim.

-Bu geminin fazla ömrü kalmadı, birazdan batacak. Onun için sen halatı tutma, gel benim sırtıma bin. Ben seni emin bir yere götürüp bırakırım.

Diyen köpekbalığına verecek cevap bulamıyordum. Ona güvenip güvenmeme konusunda kararsızdım. Haklı çıktığında ise ben hâlâ yavaş yavaş sulara gömülen geminin halatını tutuyordum. Son anda kendimi can havliyle köpekbalığının sırtına attım. Çünkü işin ucunda ölüm korkusu vardı. Yüzgeçlerine tutunursam düşme tehlikesi olmayacağını ve daha rahat edeceğimi söyledi. Öyle yaptım. Giderken bana neler anlattı neler! Köpekbalıklarının tarihinden bahsetti, masallar anlattı, fıkralarla güldürdü... Hep o konuştu, ben dinledim. Bir ara susmasından faydalanıp sordum:

-Her taraf su, her taraf deniz. Ufacık bir kara parçası bile görünmüyor. Acaba karaya ne zaman çıkacağız?

-Sabret. Bekle. Güneş patladığında sorunun cevabını da bulacaksın.

-Saçma! Güneş patlar mı? Diyelim ki patladı, ben dahil tüm canlılar ölür. Karaya çıkmak da hayal olur.

-Güneşin patlaması sadece seni karaya çıkarmaktan ibaret değil; aynı zamanda bu seni varoluşun başlangıcına da götürecektir.

Son söylediklerinden nasıl bir mana ya da sonuç çıkaracağımı bilemedim. O gene masal, mizah, tarih, evrim karışımı konuşmasına devam etti. Anlattıkları ilginçti, hoşuma da gidiyordu. Buna rağmen bir an önce karaya çıkmak istiyordum.

Gözlerim güneşi aradı. İlerideydi, ufka yakındı. Etrafında kırmızı sarı karışımı bir halka vardı. Bu kırmızı sarı karışımı görüntü sisi andırıyordu, ya da yoğun bir gaz kümesiydi. İşte bu kırmızı sarı karışımı halka birden ateş aldı. Koskocaman alevden bir kaskak ortaya çıktı, ardından şiddetli bir patlama ve okyanusa düşen devasa ateş parçaları, ateş parçaları... Deniz kabardı, göğe kadar yükseldi, sonra tekrar alçaldı. Bu yükselme alçalma sırasında köpekbalığının sırtından düştüm. Dalgalar beni sahile sürükledi. Karaya çıktım. Çıkar çıkmaz da toprağın üzerine uzandım. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Ayağa kalktığımda etrafa bakındım, deniz kenarında büyük bir şehirdeydim. Sahilin

hemen ilerisi insan ve otomobil doluydu. Hepsi sabitti, yani hareketsiz insan ve otomobiller... Kapıları açık sürücüsü olmayan bir otobüse doğru yürüdüm. İçinde yolcu yoktu. Nasıl olsa bir yere giderdi. Bindim. Binince kapıları otomatik olarak kapandı, sürücüsüz otobüs hareket etti. Ne tuhaf, bu otobüs ileriye doğru değil, geriye doğru gidiyordu. Otobüsle birlikte diğer otomobiller ve insanlar da hareketlendi, tabii onlar da geriye doğru gidiyorlardı... Şehir içinde geri geri giderek birçok semti dolaşım. Gündüzken bir kere daha güneş doğdu, yıllarım bu şehirde böyle geriye doğru giderek geçti. Daha sonra ikinci dünya savaşı, birinci dünya savaşı, İstanbul'un fethi, tek tanrılı dinlerin ortaya çıkışı, çok tanrılı dinler dönemi, mamutlar, dinazorlar.... Milyarlarca sene, milyarlarca... Hep geri, geri... Ve bing bang yani büyük patlama ile birlikte geriye gidişin sonlanması. İleriye doğru gidiş ile birlikte varoluşun başlaması. Geriye gidişteki bu olayları benim bilmem imkansız, ben bu bilgileri bir yerde okumadım; sanırım köpekbalığının anlattıklarının içinde vardı bu bilgiler.

Uyandım. Çimenlerin üzerinde yüzükoyun yatıyorum. Bir şeylerden korkup da saklanmak ister gibi. Demek ki rüya görmüşüm. Rüya mı görmüşüm dedim? Yanlış söyledim. Bu rüya değildi. Rüya ise ayaklarımdaki pıhtılaşmış kanlar ve böğrümdeki mahmuz izleri nasıl olmuştu?

□ □ □

Kaydırakta üç erkek çocuk; biri kayıyor, biri yukarıda onun kaymasını bitirmesini bekliyor, diğeri de kaydırığın merdivenlerini tırmanıyor. Üçünün de bakışları benim üzerimde; birininki ötekilerden farklı, benden korkmuş gibi. Yanımdan geçerken kafasını çevirip bana bakmasından da belli. Benden kendisine bir tehlike gelmeyeceğini nasıl anlatsam! Gerek kalmadı, çocuk az ilerdeki masada oturan başı örtülü kadına bir şeyler söyledi; o da “Hoşt, hoşşşt!” diyerek üzerime hücum etti. Birkaç metre geri çekildim, oradan gözlüyorum çocukları... Diğer ikisi bu korkakla alay edip gülmeye başladılar.

Bir çam ağacının altında üç tane plastik kabın içinde müşterilerden kalan yiyecek artıkları ve bir kaptaki su bulunuyor. İki küçük kuş su içiyor, ne olduklarına dikkat etmedim, serçe mi bülbül mü, sığırcık mı? Kuşlara iki adım ötede şişman, boz bir kedi yatıyor; başını çevirip de bakmıyor bile. Onun yanında gene şişman bir köpek yatıyor; o

da ne bana ne de kediyeye saldırıyor. Anlaşılan burada hayvanlar arasında tam bir barış var. Bu barışın nedeni yiyecek bolluğu olabilir mi? Çünkü yiyecek çoksa mücadele, kavga neden olsun ki!

Burası bir kır lokantası, dışında altı, içerisinde de dört tahta masa ve etraflarında tahta iskemleler var. İçeride müşteri yok, dışarıda üç masa dolu. İki masada ikişer kişi, diğerinde dört kişi oturuyor. Lokantanın park yerinde dört otomobil var, biri işletme sahibinin olabilir.

Onların niyetlerini tam olarak bilemediğimden yani şişman köpek ve şişman kediyeye kapışmak istemediğimden plastik kaplardaki yiyeceklere saldırmayıp, masalarda yemek yiyenlerin gözlerinin içine bakarak bekliyorum. Beni fark etmediler. Az önce kaydırakta gülen çocuklardan ikisi bir masaya gelip oturdular. Masada bir erkek ve bir kadın var; bunlar anne-babaları olabilir, çünkü çocukların önüne iki tabak sürdüler; birinde gözleme diğerinde köfte var. Yerken bir yandan da bana bakıp gülümsüyor çocuklar. Biri gözlemeden koparıp attı önüme, diğeri onu taklit etti, bir köfte gönderdi bana. Köfteyi havada kaptım; hareketim çocukların hoşuna gitti. Ama anne ve babalarının yiyeceklerini atmamaları konusunda biraz sert uyarıları gelince, tabaklarındakileri yemeye yöneldiler.

Diğeri iki masayı da dolaştım, elim -pardon ağzım- boş ayrıldım yanlarından. Şişkoların yanına yöneldim. Burası yiyecek dolu. Yemeye başladım, köpekten de kediden de bir tepki yok. Onlardan boşuna çekinmişim. Doyunca suyumu da içtim.

Bir ağaç gölgesine uzanıp yattım, uyuyacağım. Aklıma Cafer Aga ve sütkardeşim Aslancık geldi. Onları çok özledim. Arayıp bulmayı denemeliyim. Bulacağıma dair en ufak bir umut yok. Onları bulmak bir yana, hayvan barınağı görevlilerinin beni attığı o yeri bile bulamazdım. Vicdansız adamlar, bizi göz göre göre ölüme terk etmişlerdi. Atılan köpeklerden acaba kaç kışı geçirip sağ kaldı? Geride bıraktığım üç arkadaşım ne oldu? Annemi de özledim, acımadan öldürdüler annemi! Sevgilim Köpüş'ü de... Sık sık rüyalarımaya giren Köpüş, her gün aklımda olan Köpüş... Bu sorular ve özlem duyguları arasında uyumuş kalmışım.

Kır lokantasında birkaç gün kaldım. Mekan sahipleri iyi insanlardı, hayvanları seviyorlardı. Müşterilerin de bazıları bize karşı oldukça iyi ve cömert davranıyorlardı. Kötü davranan, küfreden, vuran, vurmaya çalışsan, taş atan da vardı tabii... Ne dersin; insan işte!

Burada rahatım yerinde olmasına rağmen gitmek için içimde dayanılmaz bir istek vardı. Rahat mı battı ne? Maceracı, serseri ruhlu bir köpek miyim ben? Ne olduğumu ben nasıl bileceğim? Psikolog filan da değilim. Sahi, acaba köpek psikologu var mı? Varsa ona bir görüneyim. Yoksa da olmalı. Ruhsal sorunlar sadece insanlara özgü değil ki, biz de hissediyoruz, biz de düşünüyoruz, biz de seviyoruz, biz de nefret ediyoruz; bizim de iyimiz kötümüz var, uysalımız var hırçınımız var, masumumuz var katilimiz var...

Bu yol üzerinde çok sayıda lokanta ve iki tane de petrol istasyonu gördüm, diğer yollara göre daha bakımlı ve araç trafiği çok fazla. O nedenle dikkatli yürümeliyim. Böyle diyorum da dediğimi uygulamıyorum. Yol genellikle düz, çok az viraj var. Düz olan yerden değil de virajın olduğu yerden karşıya geçmeye çalışırken başıma bir kaza geldi. Oysa karşıya geçmeyi istemem için bir sebep de yoktu!

Sağıma soluma bakmadan kendimi yola atıyorum. Bir fren sesi duyuyorum, havada uçuyorum, uçarken bir arabanın ön camını ve burnunu görüyorum... Kaporta rengini bile hatırlıyorum: Mavi. Sonrası? Sonrası yok. Başka bir şey hatırlamıyorum. Gözlerimi büyükçe bir kafesin içinde açtığımda her tarafımın sarılı olduğunu fark ediyorum. Neredeyim, neden buradayım, diye sorsam da ilk başta cevap veremiyorum. Olanları saatler sonra hatırlıyorum:

Ben karşıya geçerken, tam yolun ortasında iken aniden hızla gelen bir otomobilin sürücüsü beni görünce frene bastıysa da çarpmanın önüne geçememiş. Arabayı kullanan kişi Kenan Babaymış. Kenan Baba, emekli bir mühendis, tek başına yaşıyormuş. O gün havanın güzel olmasını fırsat bilip şehirden uzak, kırsal yerlerde dolaşmak istemiş.

Başka biri olsa, belki de beni orada yaralı bir şekilde bırakır giderdi. Kenan Baba bırakmamış, vicdanlı bir insan. Çarpmadan sonra arabayı başka bir kazaya yol açmamak için güvenli bir yerde durdurup dörtlülerini yakmış, beni arabanın içine koyup şehirdeki bir veteriner kliniğine getirmiş.

Kliniğe geleli kaç gün oldu, bilmiyorum. Etrafı algılamaya başladığımda önce veterineri gördüm. Genç bir adam, güleryüzlü bir insan. Benimle konuşarak diyalog kuruyor, başımı okşuyor, iyi bakılmam için bakıcı kadına talimatlar veriyor. Bakıcı kadın tam bir suratsız, bana kötü davranmıyor ama hareketleri çok sert; özen göstermeden yapıyor işini.

Klinikte kaldığım günler boyunca her gün veteriner iğne yaptı, ilaç verdi, yemek yeyip yemediğimi, su içip içmediğimi kontrol etti. Bir gün sargılarım söküldü, kafes içerisinde ayağa kalkıp biraz dolaştım, ertesi gün veteriner beni bahçeye çıkardı. Küçük bir bahçeydi. Olsun, gene de kafesten iyidir. Birkaç saat tek başıma orada bıraktı, sonra içeri aldı.

Böylece iyileştiğimi anlamıştım. Pekiyi bundan sonrası ne olacaktı? Ne olacağı belli, beni sokağa salacaklar ve gene sağda solda sürterek yaşama devam etmeye çalışacaktım. Veteriner o sabah, hem başımı hem de sırtımı okşayıp:

-Seni birkaç saate kadar taburcu edeceğiz, deyince sevinmedim aksine üzüldüm. Kibarca “Taburcu edeceğiz” diyor, yani sokağa atılıyorum, kovuluyorum. Nasıl üzülmem?

Öğlen oldun klinikteyim, birkaç saat daha geçti gene oradayım. Galiba beni unuttular diye düşünüyorum ve açık söylemek gerekirse seviniyorum.

Hava kararmak üzere iken veteriner yanında bir adamla geldi. Elindeki kağıtlara masa üzerinde bir şeyler yazmaya başladı. O adama da sorular soruyordu. Bir soru dikkatimi çekti:

-Kenan Bey, bu yaramazın adı ne, forma adını da yazalım, dedi.

O adamın adının Kenan olduğunu o zaman öğrendim, sonradan tanıdıklarının ona “Kenan Baba” diye hitap ettiklerini duyacaktım. Kenan Baba bu soru karşısında biraz şaşırды, bir süre düşündü ve aniden:

-Badi, evet köpeğin adı Badi, dedi.

Böylece kayıtlarda adım “Badi” oldu ve tabii “Kalo” da unutulup gitti...

Bundan sonraki hayatım Kenan Baba ile birlikte geçecekti....

□ □ □

Önce büyük bir şehrin caddelerinde dolaştıktan sonra bir apartmanın önünde durduk. Sokak lambaları etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Kenan Baba, bana eliyle oturmamı işaret ederek otomobilden indi. Giderken etrafı seyrediyim diye ön tarafa oturtulmuştum. Onu beklerken de canım sıkılmadı, etrafı inceledim. Burası karşılıklı apartmanların yer aldığı sakin bir sokak. Apartmanların hepsinin bahçesi var ve bahçelerde çiçekler, ağaçlar... Duvarların üzerinde yanan renkli ışıklar... Sokakta top oynayan iki erkek çocuk ve ayaküstü muhabbet eden üç genç kız gördüm. Genç kızlar bir ara heyecanlandılar, hatta biri hırsıyla çantasını açıp telefonunu çıkardı ve konuşmaya başladı. Konuşması bitince arkadaşlarına zoraki bir gülüş attı.

Kenan Baba fazla oyalanmadan geldi. Bir elinde valiz, diğerinde büyük bir poşet vardı. Bunları bagaja koydu. Hareket ettik, gene caddelerden geçtik. Şehir dışına çıkınca otomobilin hızı arttı, bir saat sonra mola verdik. Ben de arabadan indim, lokantanın bahçesinde dolaştım, Kenan Baba da dışarıda bir masaya oturup yemek siparişlerini söyledi. Yemekler geldiğinde yanına gidip yere oturdum. Yediklerinden bana da verdi. Yemek bitince o kendine bir çay istedi, ben de lokantanın süs havuzundan su içtim.

Yolda otomobil sayısı giderek azaldı, ana asfalttan sağa saptık, burası asfalt değil çukur dolu stabilize bir yol, bazen arabanın altı vuruyor, rahat gidilemiyordu. Neyse ki uzun sürmedi. Sonunda Kenan Baba'nın kırevine geldik. Anahtarla demir bahçe kapısını açtı, arabayı içeri soktu, farları söndürmeden arabadan inip evin kapısını açtı, ışıkları yaktı. Tam olarak nasıl bir ev olduğunu göremiyordum, artık esas incelemeyi gündüze bırakacaktım.

Kenan Baba, bagajdaki eşyaları içeriye taşıdıktan sonra, arabanın bagajından aldığı bir tasma ile yanıma geldi, boynuma taktı, ucunu da verandanın ahşap korkuluğuna bağladı. Önüme bir kap yiyecek ve bir kap da su koydu. Adeta dünyam yıkıldı, hayal kırıklığına uğradım. Doğrusu böyle bir davranışı ondan beklemiyordum. Kırıldım, küstüm.

-Badi, ye oğlum, suyunu da iç, deyince arkamı döndüm ve tabii ki ne yiyeceğe ne de suya yaklaştım.

Canımın sıkıntısına rağmen erken uyudum, yolculuk yormuş. Öğlene yakın, Kenan Baba kalktı, yanıma geldi.

-Badi, yemeğini neden yemedin? Diye sordu. Gene ona arkamı döndüm. Ben sahipsiz özgür bir köpekliği, sahipli esir bir köpek olmaya tercih ederim. Bunu ona nasıl anlatabilirim? Tekrar yemem için ısrar edince aynı hareketi yaptım, yani arkamı döndüm; hatasını anladı.

-Yoksa, bana küstün mü seni bağladığım için? Kaçmayasın diye yaptım. Evet, hatalıyım, özür dilerim. Senin özgürlüğünü kısıtlamaya hakkım yok, deyip tasmayı boynumdan çıkardı, korkuluktan da söktü ve bahçenin arka tarafına doğru fırlattı.

Yemeğimi yemeye başladığımı görünce yüzü güldü, başımı okşayıp içeri girdi. Verandaya bir masa ve dört plastik sandalye çıkardı, kendine kahvaltı hazırladı. Kahvaltı ederken bir yandan da kitap okuyordu.

Kahvaltısını bitirdikten sonra:

-Badi, hazır ol, sana yuva almaya gideceğiz, dedi.

Şehirde bu işleri yapan bir mağazaya gittiğimizde:

-Yuvada yatacak olan sensin, seçimi de sen yap! Deyince mevcut yuvalara şöyle bir baktım ve hoşuma gidenin içine girdim. Geniş, rahat bir yuvaydı; içinde yatak gibi kullanılacak minder bile vardı. Cafer Aga'nın evindeki yuvama göre adeta bir saraydı.

-Sen çok uyanık bir köpeksin Badi, yuvaların en iyisini ve en büyüğünü seçtin. Tamam, alıyoruz, dedi.

Yuva arabanın bagajına sığacak gibi değildi. Satıcılar, bugün akşam olmadan getireceklerini söylediler.

Yuvamda geçirdiğim ilk gece çok mutluydum.

Ertesi gün Kenan Baba, evi bana emanet ederek arabasına binip gitti. Bahçeyi dolaştım, onlarca ağaç vardı, iki-üç dönüm büyüklüğündeydi. Bahçe kapısının az ilerisinde hortum takılı bir çeşme, onun ilerisinde ahşap büyük bir ardiye. Çimler kesilmişti, bahçe çok iyi olmasa da bakımlı sayılırdı. Evi inceledim. Eski bir ev, aşağıda verandası var, onun üzerinde bir balkon ve en yukarıda da teras.

Verandaya girdim, bir sandalyenin üzerine çıktım, masada sadece Kenan Baba'nın az önce okuduğu kitap vardı. Kitabın kapağında "Ben de Denedim" yazıyordu; ayrıca olan yerini açtım. Okumayalı çok olmuştu. İzin almamış olsam da içimdeki okuma isteğini engelleyemiyordum. Okudum:

"İnsan, öyle birden kaybolmaz. Yavaş yavaş, ağır ağır kaybolur gider. Önce dostlarının, sonra sevdiklerinin, daha sonra da en yakınlarının gözlerinden, beyinlerinden bir kayboluştur bu. Gözler ona bakar ama görmezler, beyinler faaliyettedir ama algılamazlar. Beden bu dünyadadır, buna rağmen kayboluş bir gerçektir. Bazıları bunu bir yokoluş olarak da kabul edebilirler ama yanlıştır. Çünkü yokoluş ile kayboluş farklı farklı kavramlardır. Kaybolan bir zaman sonra

bulunabilir, ama yok olan hiçbir zaman bulunamaz. Var olan bir şey kaybolur, yok olan bir şey nasıl kaybolacak, zaten yok... Yani kayboluşun nesnel bir tarafı varken yokoluş sadece zihinseldir.

Acaba varoluşun zıttı mıdır yokoluş? Bence değildir. Varoluş var olma, varlık olma ile ilgilidir ve gene aynı ifadeyi kullanacağım yokoluşun ise nesnelliği söz konusu değildir. Müphemdir, belirsizdir...

Peki, bir gün her şey yok olabilir mi? Göremediğimiz ama etraflarındaki her şeyi yutan uzaydaki kara deliklerin var olması şu cevabı vermeme yol açıyor: Evren yok olursa, evet. Evren yok olmaz diye kesin bir yargı söylenemez. Bir milyon, bir milyar, bir trilyon ya da bilmem kaç katrilyon yıl sonra belki de evrendeki kara delikler birleşecek ve tüm evreni kaplayıp içine alıp yok edecektir; işte o zaman gerçek yokoluş ortaya çıkacaktır. Bu bir çelişki olarak düşünülebilir; değildir. Varolan bir şeyin asla yok olmaması kanunu bu evren içinde geçerlidir. Evren yok olursa, her şey sonsuz bir yokoluşta yok olacaktır! Ya da bu yokoluş başka bir evrene geçişe yol açacak ve yeni bir varoluş süreci başlayacaktır. Tabii bu benim söylediklerimin hepsi bir varsayımdan ibarettir, mantıksal çıkarımlar vasıtasıyla ulaşmaya çalıştığım sonuçlardır.”

Doğrusunu söylemek gerekirse okuduklarımı pek anlamadım, kafam karıştı, aklıma onlarca soru geldi. Kitabı kapatsam iyi olacak. Hayır, kapatmayacağım. Bu bölümü geçeceğim ve rastgele bir yer açıp okumaya devam edeceğim.

Okuyorum:

“Bilinmeyen bir dünyanın Tanrısının gölgesinin sırtında bir kambur varmış. Kendi kamburunun acısını kullarından çıkarmak isteyen Tanrının gölgesi, bir gün uçsuz bucaksız evrende dolaşırken bu dünyaya uğramak aklına gelmiş. Bir de bakmış ki kendisine en çok benzeyen yaratıklar burada var ve hatta bazılarının kendisine tıpatıp benzediğini bile sanmış. Ama bu yaratıklar vahşi oldukları gibi çok da mutluymuşlar. Hayvan etlerini çiğ çiğ yiyip, çırıl çıplak dolaşıyorlarmış. Birbirleriyle yegâne haberleşme araçları ise elleriymiş. Az, fakat öz haberleşiyorlarmış. Bazen daha doğrusu binde bir tehlikeli bir hayvan görürlerse ses çıkararak yani bağıarak yerini elleriyle gösterirlermiş. Birbirlerinin ne yaptıklarını merak etmezler, birbirlerini herhangi bir nedenden dolayı öldürmezlermiş. Amaçları yaşamak için yemek ve öldürmekmiş, ama sadece hayvanları...”

Tanrının gölgesi bir bakmış ki bu yaratıklar sadece şekil olarak kendisine benziyor. "Olmadı!" demiş. Bunların ne bir şikâyetleri, ne de birbirleriyle mücadeleleri bulunmadığını, görünce kötülük dolu değneğini bu dünyaya doğru savurup gitmiş. Kötülük değneği bu yaratıklara dil vermiş, zekâ vermiş. Konuşanlar başlamış dedikoduya, münakaşaya; zekâsı olanlar başlamışlar her şeyi kendileri için istemeye.

Tanrının gölgesinin bir gün gene dünyaya yolu düşmüş. "Bir bakayım ne değişti görmeyeli" demiş. Bakmış ki istediği olmamış. Hani bunlar birbirlerini yemiyorlar, birbirlerini boğazlamıyorlar? Savurmuş ikinci kötülük değneğini de. Bu değnek sadece ihtiras vermiş insanlara. Bundan sonra da kavgalar, savaşlar ve doğal olarak da ölümler başlamış. Rivayete göre, bu değneklerden biri yani ilki hâlâ okyanusun dibinde çakılı bir vaziyette duruyormuş, ikincisi ise insanlar tarafından öyle küçük parçalara ayrılmış ki, bir daha onu ne gören ne de bilen olmuş.

Kim bilir, belki de ikinci değnek benim... Belki de sensin..."

Önceki biraz saçmaydı ve anlamamıştım; bu okuduğumu anladım. Bizim destanımıza benziyor. Bilinmeyen bir dünyanın Tanrısı, bizim tanrıların tanrısı Kangalyang'tan çok daha kötüyümüş. Demek ki insanları acımasız, canı, bencil yapan o ikinci değnekmiş. Bu değneğin -çok küçük parçalara ayrıldığı için- artık birleştirilme imkanı da yok; öyleyse insanlar bu kötü özelliklere hep sahip olacaklar demektir; ancak acaba aynı tanrı, bunun önüne geçemez mi? Mesela tüm iyilikleri içeren bir değnek de atamaz mı? Tabii bir de şöyle bir sorun var: Orada "Bilinmeyen bir dünyanın Tanrısı" diyor. Bilinmeyen dünya bu dünya mı yoksa başka bir yer mi? Aklım gene karıştı, sözüm ona bu defa okuduğumu anlamıştım.

Sayfayı çeviriyorum. Buradaki yazıya "Her Yerde Ben" başlığı konmuş:

"Aynanın soluk görüntüsünde aradığım ben... Yeşeren otlarla birlikte tarlalarda yetişen ben... Bazen bir ağaç, bazen bir hayvan kılığına girerek tüm evrene sahip olmaya çalışan ben... Kan deryasını su niyetine içen, çelik yığınları arasında can veren, görünmeyen varlıkların peşinde kendisini arayan ben...Var olduğu halde yok olmayı isteyen, olumsuz işlerin peşinde durmadan koşan, doyurulmamış güdülerin esiri olan, et ve kemik yığını ben... Ayinlerde cennet hayali ile kendinden geçen, dinler aracılığıyla kurtuluş yolunu

arayan, bir gün ansızın öteki dünyaya göç eden, kendi kendini kemiren ben... Ağlayan, gülen, ıstırap çeken, başını gövdesinden ayrı düşünen, toprağın özü, doğanın ta kendisi ben... Günahattan -cehenneme gideceğini sandığı için- korkan, korktuğu halde günah işlemekten geri durmayan o günahkar da ben...

Ama belki de sadece ben değil, belki de sen... Evet, aynı şey sen ve yine de sen... Yasakların damgaladığı sen ve ben... Yasaklar senin ve benim mayam. O nedenle sana ve bana; mutlu olmak, sevmek, sevilme, sevinmek, gülmek, yaşamak istemek, huzur duymak, güzel olan şeylerden yararlanmak, yaşamdan zevk almak... **Yasaaak...**

Üzülme, acı çekme, korkma, huzursuz olmak, pişmanlık duymak, sürünme ve de ölmek... **Serbeest...**”

Burada yazar insan olduğu için hemcinsine yönelik yakınmalarda bulunmuş, köpek olsaydı acaba ne derdi? Biz köpeklere uygulanan yasakların yanında, insanlara uygulanan yasaklar ne ki?

Kitabı kapattım. Bulduğum gibi bırakmalıydım; öyle yaptım. Bahçeye çıktım. Zamanlamam iyiymiş; nitekim az sonra Kenan Baba'nın arabası bahçe kapısından giriş yaptı. Arabanın bagajından çıkardıkları ellerini kollarını dolduruyordu, bunları içeri götürdü.

Bahçedeki ağaçlar beyaz, sarı, kırmızı, mor, pembe çiçeklerle doldu. Yeşil yapraklar bunları kısındıklarından olacak onlar da kendilerini göstermeye başladı. Bu renk cümbüşü çok hoşuma gitti. Sadece ağaçlar değildi uyanan, toprağın altında saklanan tohumlar da adeta biz de varız dercesine ortaya çıktılar. Bütün bunlara sebep güneşin gülen yüzüydü, tatlı bakışıydı.

Ne güzel, her şey ne güzel... Ağaç dallarına ya da verandanın üzerine doluşan kuşlar ne

güzel!. Sabahları kuş cıvıltılarıyla uyanıyorum. Artık uyanmak da güzel...

Kenan Baba:

-Gel Badi, biraz dolaşalım. Sana buraları tanıtayım. İster misin arkadaşım? Dedi. Son zamanlarda bana sık sık “arkadaşım” diye hitap eder oldu, hoşuma gidiyor böyle demesi. İlk adım Kalo'yu seviyorum, Badi'ye bir itirazım yok, galiba “arkadaşım”ı en çok seviyorum.

Bahçeden dışarı çıktık, yürüyoruz. Dışarı çok daha güzel. Her taraf ağaç dolu, yerler yemyeşil, kuşlar gökyüzünde birbiriyle yarışıyor, rüzgar canlıları rahatsız etmekten çekinmişcesine hafif hafif esiyor, hava ne soğuk ne sıcak. Kuşlardan aşağı kalmayan beyaz bulutlar da gökyüzünde yarış halindedir; ama nedense arkadakiler öndekileri hiç yakalayamıyor.

İki yanında ağaçlar bulunan stabilize yoldan giderken yanımızdan bir otomobil de geçti. Etrafta Kenan Baba'nın gibi çok sayıda kırevi var. Bazılarının bahçeleri çok korunaklı. Yüksek beton duvar, duvarın üzerinde dikenli tel ve etrafı gözetleyen kameralar... Bazıları ise çok bakımsız, içlerinde yaşayan var mı yok mu belli değil.

Bir tepeye çıktığımızda ağaçlar giderek seyrekleşti, burası piknik alanı olmalı. Etraf piknik yapanların yaktıkları ateşlerin kül ve kömürleriyle dolu. Bu da yetmezmiş gibi çöpler etrafa saçılmış. İki köpek bu çöpleri karıştırıyor, onlardan uzak çöp yığınlarının üzerinde de birkaç kuş oraları gagalıyor. Üzerinde “çöp” yazan dört tane kocaman varil saydım. Bunlar dolduğu için mi piknikçiler çöplerini yerlere atmışlar? Boyum yetmez ki varillerin içine bakayım. Kenan Baba, çöpleri görünce söylenmeye başladığına göre variller dolmamıştı ve bu kirlilik sorumsuz insanların bir eseri idi.

Tepenin en uç noktasına geldiğimizde yüzlerce metre yüksekte olduğumuzu anladım. Aşağılara doğru her taraf ağaç doluydu. Ağaçlıklı alan sahile yaklaşıldığında seyrekleşiyordu.

-Bak Badi, aşıya iyi bak! Orası deniz. Kıyının hemen yanında bir adam kürek çekiyor, işte ona sandal deniyor. Bak bak, denizin ortasına doğru büyük bir makine göreceksin, o da gemi. Dedi. Sanki görülmesini istediklerini bir arkadaşına anlatıyordu.

Ben hayatımda ilk defa deniz görüyordum. Gerçi rüyamda deniz hatta okyanus bile görmüştüm, fakat bu çok farklıydı. Rüyamdaki denize benzediğini sanmıyorum. Her taraf alabildiğine su... Sahilde beyaz ve açık mavi karışımı bir renk, sonra mavi, ilerisi koyu mavi ve en sonda ise gene açık mavi... Tabii denizin bittiği yerde de dünya bitiyordu. Yani, demek ki dünya bu kadarmış. Bunu küçümsemek için söylemiyorum, tabii ki dünya bence çok büyük. Hep dünyanın ne kadar olduğunu merak ederdim. Öğrendim işte.

Çöplerden uzak temiz bir yer bulup oturduk. Ben oturmaktan sıkılıp biraz sonra yuvarlanmaya başladım. Kenan Baba benim halime çok güldü.

-Aferin, spor da gerekli, yuvarlan yuvarlan. İstersen şu çam ağacının oraya bi koşu gidip gel!

Deyinca, kalktım çam ağacına kadar bi koşu gidip geldim. Yanlış yaptığımı dönünce anladım. İnsanların konuşmalarını anladığımı kimse bilmemeliydi. Bilinirse büyük bir sansasyon yaratılır ve bana karşı gösterilen ilgiden dolayı hayatım işkence içinde geçerdi. Kenan Baba'nın bana manalı manalı bakması, başını hayret eden insanlar gibi sallaması anladığını gösteriyordu. Buna rağmen bu konuda ağzından bir söz çıkmadı.

Böyle diyorum ancak bir saat sonra aynı hatayı gene yapacaktım.

Kalktık, geri dönüyoruz. Evin yanına geldiğimizde içeri gireceğiz sandım, girmedik, devam ettik. Buraya gelirken saptığımız yerin az ilerisinde asfalt yol üzerinde bir köy ve köyün hemen girişinde de bir petrol istasyonuna gittik. Petrol istasyonunda yıkama, yağlama, lastik servisi ve lokanta vardı; tabii bir de market.

Çalışanlar Kenan Baba'yı tanıyorlar. "Hoş geldin abi" dedikten sonra kasadaki adam üç tane gazete uzattı. Kenan Baba, her dışarı çıktığında evin ihtiyaçları ile birlikte bir de

gazete ile dönerdi. Gidemediği günlerin gazetelerini daha sonra alırdı. Kenan Baba, çalışana:

-Bundan sonra benim gazetemi her gün arkadaşım alacak, ben artık yaşlandım; o nedenle bu işi ona devrediyorum, deyince adam şaşırđı, etrafına bakınıp onun arkadaşını aradı.

-Kim, hangi arkadaşınız abi? Diye sordu. Kenan Baba, elindeki gazetelerden birini katladı, bana uzattı. Hemen kaptım ve ağızımdaki gazete ile kapıya doğru yöneldim. İkisi de güldüler. Konuşmaları anlamayan bir köpek bu davranışı yapabilir mi?

Evet, o günden sonra gazeteyi hep ben aldım. Hatta bir keresinde gittiğimde gazete henüz gelmemişti. Müşteriler benden korkar veya biri bana zarar verir diye binanın arkasına gidip orada yatıp beklemiştim.

Sabahleyin güneş doğduktan çok sonra uyanıyorum. Yuvamdan çıkıp karnımı doyuruyorum, suyum bazen sütümü içiyorum. Çünkü bize birkaç günde bir köyden bir sütçü geliyor ve o gelen süttten ben de faydalanıyorum. Bu arada tombul bir köpek olduğumu söylememe bilmem gerek var mı? Beslenmem mükemmel, hemen hemen Kenan Baba ne yerse bana da aynısını veriyor.

Karnım doyunca, demir kapının altından süzülerek dışarı çıkıyorum. Son çıkışımda biraz zorlandığım için tombullaştığımı söyledim. Kapının altından çıkmam Kenan Baba'nın da işini kolaylaştırıyor; bana gidişte ve gelişte kapı açmak zorunda kalmıyor. Gazete almaya gitmeyi çok seviyorum, etrafı tanımış oluyorum, istersem biraz gecikebiliyorum da. Ufak gecikmelere ses çıkarılmıyor, çok geç kalırsam sitem ediliyor.

Kendime bir arkadaş da buldum. Dişi bir köpek, adını bilmiyorum. Zaman zaman buluşup geziyoruz, sahipli olduğu için uzun süre beraber olamıyoruz. Köpüş kadar güzel değil; zaten hiç bir köpek Köpüş kadar güzel olamaz.

O gün sabahdan yağmur yağdı, öğlen dindi ve güneş çıktı. Kenan Baba, yağmur diner

dinmez hazırlanmaya başladı, bir yerlere gidecek. Bana gitmeden önce tembihte bulundu:

-Badi arkadaşım, ben gidiyorum, akşama gelirim. Sen evden ayrılma, çünkü daha geçen gün iki ev soyulmuş, hem de güpe gündüz... Hırsızlar dadanmış buraya, yıllardır hırsızlık duymamıştık. Dahası da var, bu muhitte bir cinayet bile işlenmiş. Neyse, kısacası sen buraya sahip çık, dedi ve arabasına binip oradan ayrıldı.

Söyledikleri doğrudu ve endişelenmekte de haklıydı. Üç gün önce bizim bahçe duvarından iki adamın baktığını görünce havlamış ve onları kaçırtmıştım. Keşif yapıyorlardı demek ki. Bizim bahçe duvarı iki metreden fazla yüksek, ama üzerinde dikenli tel yok. Demir kapıdan giremezler, bahçe duvarını bir şekilde aşabilirler. Duvarı aşsalar ne olacak? Ben varım; parçalarım onları!

Sadece hırsızlar değil, bazen köpekler de bahçeye girebiliyorlar. Geçende birini benim mamaları yerken yakaladım, üzerine atladım, benim kadar bir şey. Boğuştuk, kaçtı, demir kapının altından benim yaptığım gibi süzülüp gitti. Demek ki buraya girmenin yolunu o da keşfetmiş!

Kenan Baba tembihledi ama peşinden ben de dışarı çıktım, çünkü arkadaşımın sesini duydum, buraya kadar gelmiş. Çok güzel olmasa da işveli kız. Onu anlamakta güçlük çekiyorum, sevişmek istesem kaçıyor, suratımı asınca gelip bana sürtünmeye başlıyor.

Dışarı çıktım, beni görünce çok sevindi, geldi her tarafımı kokladı, başını vücuduma sürttü. Hepsi o kadar! Sahibinin bir yere gittiğini, geç geleceğini, bütün günü birlikte geçirebileceğimizi söyledi. Dolaşmaya başladık. Vaktin nasıl geçtiğini fark etmemiştim, akşama az kala aklıma geldi Kenan Baba'nın tembihleri. Koşarak eve gittim, telaştan arkadaşım ile vedalaşmadım bile. Arkamdan baka kalmıştır. Keşke gitmeseymişim! Keşke başımı alıp buralardan kaçsaymışım!

Demir kapının altından bahçeye girdiğimde, evin kapısının açık olduğu dikkatimi çekti, halbuki ben giderken kapalıydı. Kenan Baba geldi desem, arabası burada yok. Korkarak verandaya girdim, kapı kırık, oradan evin içine baktım. Her taraf darma dağınık. Anladım ki hırsız girmiş ve işine yarayan şeyleri çalıp gitmiş.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Evden çıktım, bir erik ağacının altında biraz düşündüm, sonra etrafı dolaştım. Evin arkasında benim geçen gün kovaladığım köpeğin kaskatı kesilmiş ölüsünü görünce meseleyi daha iyi anlamaya başladım. Demek ki hırsızlar Kenan Baba'nın gittiğini görmüşler, hazırlıklarını yapıp buraya gelmişler. Yanlarında getirdikleri zehirli etleri bana yedirip soygun yapmayı planlıyorlarmış. Ben evden çıktığım için yoktum, benim yiyeceklerimi çalmaya gelen köpeği evin köpeği sanıp zehirlemişler ve amaçlarını gerçekleştirmişler. Evde olsaydım ben ölecektim, çünkü ben varken bu köpek buraya giremezdi, girse bile beni görünce kaçardı. Büyük bir tehlike atlatmıştım.

İyi de bundan sonra ne yapacaktım? Kenan Baba'nın yüzüne nasıl bakacaktım? Emaneti koruyacağıma gezmelere gitmiştim. Çaresizdim, mutsuzdum, bitkindim, kararsızdım... İntihar etmeyi bile düşündüm. Nasıl intihar edebilirdim? Kendimi asamazdım, silahı elime alıp kafama kurşun sıkamazdım, bir tüp hap içemezdim ya da bıçağı kalbime saplayamazdım. Geriye bir tek intihar yolu kalıyordu: Uçurumdan kendimi atmak...

Kenan Baba'nın arabasının sesini duyunca aklıma ilk gelen davranışı yaptım. Evin arkasındaki ölü köpeğin yanına gidip sanki ben de zahirlenmişim gibi kıvranmaya başladım.

Kenan Baba'nın gür sesi gecikmedi:

-Badi neredesin? Evimizi soymuşlar, hırsız girmiş! Görmedin mi? Neden engellemedin?

Acı acı viyaklamaya başladım, sesimi duyunca yanıma geldi. Yerde ölü yatan köpeği ve kıvranan beni görünce zehirlendim zannetti, eve koşup bir kase yoğurt getirip bana yedirdi. Yoğurdu yedikten sonra uzanıp yattım, hızlı hızlı solumaya başladım. Tabii hepsi numaraydı.

-Alçaklar! Sen ölme arkadaşım, ev soyulsun önemli değil. Her giden eşyanın aynısını gene alırım ama sen gidersen bir Badi daha bulamam, dedi. Neredeyse ağlayacaktı...

Bu adamın duygusallığı, sevgisi, insanlığı karşısında çok utandım. Hani derler ya bazı insanlar “keşke yer yarılrsa da içine girseydim”, aynen öyle... Beni bu yaptığım numara için affetsin diye Tanrıların Tanrısı Kangalyang'a defalarca yalvardım. Yalvarmalarımı duymuş mudur?

Ayağa kalkıp, yürüdüğümde Kenan Baba'nın hali görmeye değerd, sevinçten uçtu. Ben, anladım ki bu adamı, bu sahibi hak eden bir köpek değilim! Yazıklar olsun bana!

-Gel arkadaşım, evimizin içine girelim ve hırsızın marifetlerini görelim! Dedi.

Evin içine girip her tarafı gezdik. Karıştırmadık yer bırakmamış hırsız ya da hırsızlar. Neyse ki fazla bir şey götürmemişler. Ben ne çaldıklarını bilmem de Kenan Baba öyle diyor.

O günden sonra evin içine girmem de serbest oldu. Yatacağı zaman Kenan Baba:

-Uyku vaktidir artık arkadaşım, deyince evden çıkıp yuvama gidiyordum.

Kenan Baba, “Hırsızlık oluyor” dedi, hırsız evimizi soydu. Bir de “Cinayet işlendi” demişti. O nedenle beni bir korku aldı, ya cinayetler devam ederse! Aldığım her gazeteğe göz atıyordum buralarla ilgili cinayet haberi var mı diye. Bir tane bile yoktu. Eskiden olmuş mu diye birkaç gün öncekilere de baktım. Gene yoktu. Kenan Baba böyle bir haber uydurmayacağına göre gazetelerin yazmamasının nedenini anlamamıştım. Haberi atlamış olabilirler miydi?

□ □ □

Kenan Baba'nın cinayet konusunda söyledikleri doğruymuş:

Çok yağmur yağdığı yerlerin su içinde olmasından belliydi. . Gece yarısına bir saatten fazla bir zaman vardı. Uzun boylu, cüsseli, biraz kilolu, sırtında siyah bir pardesü bulunan bir adam, trafik ışıkları yeşil yanınca biriken yağmur sularının üzerinden atlayarak caddenin karşısına geçti. Oradaki su birikintisi daha fazla olduğundan atlayamazdı, o nedenle suyun içinde bata çığa yürüdü. Her adım atışında bir miktar su da havalanıyordu.

Yüz metre kadar yürüdükten sonra ara sokağa saptı. Yolun sağından ve solundan incecik bir dere gibi su akıyordu. Burası yokuştu, hem de ne yokuş! Dimdik. O yüzden adımları yavaşlamıştı. Önünde boş simit arabasını zorlanarak iten beyaz önlüklü bir genç gidiyordu. İşini tamamlamış, satış iyi geçmiş olmalıydı. Yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. Önünü kapattığı ve gecikmesine neden olduğu için simitçiye sinirlendi, hızlandı ve onu geçti. Karşıdan yokuşu koşarak inen iki genç kızdan biri az kalsın ona çarpıyordu. Kızlara söylendi, ne dediği anlaşılmıyordu. Sokak lambaları ortalığı çok iyi aydınlatmasa da önünü görmeye yetiyordu.

Yolun iki yanında 4-5 katlı apartmanların bazılarının pencerelerinden ışıklar yola vuruyordu. Yokuş bitince yol ikiye ayrıldı. Sol tarafa saptı, burada evlerin çoğu tek ya da iki katlıydı; çok katlılar tek tüktü. Hemen hemen tüm evlerin hali perişandı. Yürüdükçe binaların arasındaki boşluklar artıyor yol giderek karanlığa bürünüyor ve ıssızlaşıyordu. Bir park çıktı karşısına, içine girdi. Boştu. Parkın içindeki lambaların çoğu yanmıyordu, yananlar gene de cisimlerin kabaca da olsa seçilmesini sağlıyordu. Oturacak bank aradı, az ileride vardı. Gitti, oraya oturdu. Kafasını çevirip ortalığı kolağan etti. Kimse olmadığına kanaat getirince önce pardesünün cebinden çıkardığı galoş denilen ince plastik koruyucuları ayaklarına geçirdi; sonra plastik eldivenleri ellerine takıp ayağa kalktı, parktan çıktı.

Geniş, kasvetli, kocaman, bakımsız bir sokağa girdi. Biraz yürüdü, evler hatta cılız bir ışık yayan sokak lambaları bile bitmek üzereydi. Uzaktan bir köpek sesi geliyordu. Sondan ikinci evin önünde durdu. Burası üç katlı bir apartmandı. Diğer evlerle arasında onlarca metrelik mesafe vardı. Yolun sağ tarafındaydı, oysa ev solda kalmıştı. Karşıya geçti. Yerler az da olsa ıslak ve çamurluydu. Dikkat etse de ayaklarındaki galoşlara biraz

çamur bulaşmasına engel olamadı.

Adam, apartmanın önünde bir dakika kadar bekledi. Pencerelelere baktı. Bodrum kattaki daire hariç hepsi karanlıktı. Sokak kapısına yaklaştı, eliyle hafifçe yokladı. Açıldı. Ağır ve paslı demir kapıyı iteledi, gıcırdayıyordu; fakat çok fazla bir ses çıkarıyor sayılmazdı. İçeri girince kapıyı gürültü yapmadan hafif aralık bırakacak şekilde kapattı. Ortalık çok karanlıktı ve elinde bir pilli fener vardı. Yaktı. Az ilerideki merdivenlere doğru ilerledi. Yavaş adımlarla merdivenleri indi, bodrum katındaki dairenin kapısı önünde durdu. Burnuna ağır bir rutubet kokusu geldi, kanalizasyon kokusu da olabilirdi. Yuvarlak basma yerli zile parmağıyla dokundu. Bekledi, bekledi; kapı açılmadı. Bir kere daha bastı zile, bu sefer daha uzun çaldırdı. Kulağını kapıya dayayıp içeriyi dinledi, ayak sesleri duyar gibi oldu.

Bu dairede Süheyla hanım oturmaktaydı. Uzun yıllar yapamamış olsa da mesleği hemşirelikti. Tüccar olan kocası, evlenince çalışmasını istemediği için on yıllık mesleğini bırakmak zorunda kalmış olmasına rağmen eşe-dosta, akrabaya çağırıldıklarında iğne vurmaya koşa koşa giderdi. Artık yetmiş dört yaşındaydı, oraya buraya koşturamıyordu. Buna rağmen zorda kalan olursa gene yardımcı oluyordu.

Kocasının işleri yıllarca çok iyi gitti. Kendilerine ait evleri, yazlıkları, otomobilleri oldu. Öyle bir gün geldi ki kocasının işleri birden bire tersine döndü. Geçen yıllar içerisinde varlarını yoklarını kaybettiler ve bu bodrum kata kiracı olarak taşındılar. Kocasını mahalle arasında küçük bir bakkal dükkanı işletip, Bağ-Kur'dan emekli oldu ve sekiz ay sonra da öldü. Süheyla hanım kocasından kalan maaşla hayatını sürdürmeye çalışıyordu. Eline geçen para tek başına da olsa zar zor yetiyordu. O buna rağmen yaptığı iğnelerden para almayı kesinlikle reddediyordu.

Zil ilk çaldığında duymuştu ama pek emin değildi, kulakları artık eskisi gibi işitmiyordu. Onun için beklemişti, tekrar çaldığında açmak için kapıya doğru gitti. Gecenin bu saatinde onun evine gelse gelse işi düşen bir akrabası ya da komşusu gelmiş olabilirdi. Gelen de büyük bir ihtimalle iğne vurmasını isterdi. Mahalledeki birçok kişi eli hafif diye reklamını yapıyordu ve bu da iğne yaptırmak isteyenlerin sayısını artırıyordu. Kapıyı açınca, hiç tanımadığı padesülü bu adamı görünce de aklına kötü bir şey gelmedi. Belki de bir tanıdık göndermiştir bu adamı diye düşündü. Adam davet beklemeden içeri daldı ve kapıyı örttü.

Üç gün sonra.

Komşuları birkaç gün Süheyla hanımı görmeyince evine gelip zili çaldılar. Belki duymamıştır diye tekrar tekrar çaldılar. Dışarı çıkıp dairesinin camlarına vurdular. Bir cevap alamayınca polise başvurdular. Polis bir çilingir vasıtasıyla kapıyı açtırdı.

Polisin yanındaki komşularından bazıları gördükleri karşısında yüzlerini kapattılar, bazıları da çığlık attılar: Süheyla hanım yatağında yatıyordu, üstü ve yataktaki örtü ile yorgan kan içindeydi; yüzü sarı beyaz karışımı bir renkteydi, gözleri kapalıydı.

Cinayet masası dedektifleri emniyet müdürünün odasında.

Emniyet Müdürü, deri kaplı makam koltuğunda sağa sola döndü, hareketlerinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. Birkaç kere öksürüp boğazını temizledi. Yüksek bir sesle: “ Demek ki katil, yaşlı kadını yatağında öldürmüştü. Eve nasıl girdiğini tesbit edebildiniz mi? Kadın uyurken eve girmişse ya kapıdan ya da pencereden girmiştir. Oralarda herhangi bir zorlama var mı?” Kadın bağırmanın mı, olayın olduğu gece sesini duyan olmamış mı? Dedi.

Birinci Dedektif: Efendim, evi iyice inceledik. Camlarda da kapıda da herhangi bir zorlama yoktu. Evin ışıkları da açıktı.

Emniyet Müdürü: Kadın yatağa yatıp katiline “Gel, beni öldür!” demedi ya... Neyle öldürmüştü.

İkinci Dedektif: Kesici bir aletle öldürmüştü olmalı müdürüm. Çünkü maktulün boynundaki sağ şah damarı kesilmiş ve aynı kesici aletle karnında da bir yara açılmış. Ayrıca sırtında bıçakla çizilmiş ne olduğunu bilemediğimiz bir işaret de var. Ayrıntılı bilgiyi otopsi raporundan sonra öğrenebileceğiz.

Emniyet Müdürü: Evi iyice incelediniz mi? Hangi delillere ulaştınız?

Birinci Dedektif: Saatler sürdü incelememiz. Buna rağmen en ufak bir delile ulaşamadık. Ne parmak izi var ne de ayak izi. Yerlerde biraz çamur vardı, ama tam bir ayak izi değildi. Evde boğuşma olmamış. Apartmanda oturanların hepsini sorguya çektik. Tek başına yaşayan, komşuları tarafından sevilen, hastalara ücret almadan iğne yapan eski bir hemşire, hısımlı akrabası var ama yok, yaşlı bir kadıncağızmış. Bırakın düşmanı olmasını, küs olduğu kimse bile yokmuş. Gürültü, ses ya da çığlık duyan olmamış.

Emniyet Müdürü: Şehrimizde bununla birlikte son iki ayda üç tane faili meçhul cinayet işlendi. İlk ikisi jandarma bölgesindeydi. Sanırım ilk iki cinayetle bunun benzeşen tarafları var. Yarın ilk işiniz jandarmaya gidip o cinayetler hakkında ayrıntılı bilgi almak olsun. Maktullerin benzeşen taraflarını da iyice öğrenin. Belki buradan katile ulaşabiliriz.

İkinci Dedektif: Efendim, bu cinayetleri bir seri katilin işlemiş olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?

Emniyet müdürü, bu soruya cevap vermeden önce ayağa kalktı, masanın önüne gelip ayakta bekledi. Bu hareketi konuşması bittikten sonra gitmeleri için bir işaretti. Hep böyle yapardı.

Emniyet Müdürü: Evet. Karşımıza bir seri katil çıkarsa hiç şaşırırmam. O nedenle siz bu cinayetin ayrıntıları hakkında basına fazla bilgi vermeyin. Hatta hiç bilgi vermeyin, şimdilik gizli tutulsun. Halk arasında bir panik havasının yaratılması hiç hoş olmaz. Seri katil mi değil mi otopsi raporundan ve jandarmadan gelecek bilgilerden sonra belli olur. Gerçi seri katil olması zayıf bir ihtimal diye de düşünüyorum. Çünkü meslekte yirmi yıldan fazla zamanım geçti, bir tane bile gerçek seri katille karşılaşmadım, dedi.

Dedektifler selam verip dışarı çıktı.

□ □ □

Günlerdir buradaki hayatım tekdüze yani hep aynı biçimde sürüp gidiyor: Sabahleyin erkenden gidip gazeteyi alıp geliyorum, verandadaki masanın üzerine bırakıyorum, karnımı doyurup yatıyorum; ta Kenan Baba'nın uyandığı saate kadar uyuyorum. Bazen birkaç günde bir gelen sütçü tarafından uyandırılıyorum, ben de havlayarak Kenan Baba'ya haber veriyorum; çünkü demir kapıyı açıp adamı içeri alması gerekir. Haftada bir temizlikçi kadın geliyor, genellikle öğleden sonraları... Temizliğini akşama kadar bitiriyor, ayda bir de sözüm ona bahçe işlerini yapan bir bahçıvan geliyor. Alel acele çimleri biçiyor, birkaç çiçeğin kurumuş taraflarını kesiyor bazen de kırılan ağaç dalları varsa temizliyor.

Kenan Baba, karısı öldüğünde yani üç sene önce buraya gelip yerleşmiş, ama şehirle irtibatını da tamamen kesmemiş; orada da evi var ve dayalı döşeli duruyormuş, karısının hatırasına evi olduğu gibi muhafaza ediyormuş. Öyle ki bir değişiklik olur korkusuyla neredeyse evde hiç temizlik yapmıyormuş. Şehirde yaşadığı süre bir yılda en fazla üç aymış; o da havanın çok soğuk olduğu günlerde...

Kenan Baba, kirevinde adeta inzivaya çekilmiş; bu sığınağında insanlarla ilişkisini tamamen koparmış gibi olmasa da asgariye indirmiş. Gazete, kitap okuyarak, salondaki masaüstü bilgisayarında internete girerek ve yazı yazarak vaktini tüketiyor. Onu bilgisayar başında izlemek çok hoşuma gidiyor. Tuşlara nasıl basıyor, mouse de denilen fareyi avucunun içinde tutarak nasıl ve neden gezdiriyor, bu farenin sağına soluna bazen dokunduğunda ne oluyor; bunların hepsini hepsini öğrenmeye çalışıyorum. Onu en iyi gözleyebildiğim yer ise bilgisayarın sol tarafındaki koltuk; o yüzden hep oraya oturuyorum. Kenan Baba, koltuğa oturduğum için bana kızmıyor, aksine arada sırada bana bakarak hem gülümsüyor hem de onu izleyip izlemediğimi kontrol ediyor.

Geçenlerde bana evi gezdirdi. Bir arkadaşımıymışım gibi köşe bucak her yeri gösterdi. Evin biri verandada olmak üzere iki kapısı olmasına rağmen, o hemen hemen hep verandadaki kapıyı kullanıyor. Bu kapıdan girince salon salomanje, burada koltuk takımı, sehpa, yeni olmasına rağmen çok seyrek kullanılan televizyon, yemek masası ve etrafında altı sandalye, buzdolabı, fırın, ocak, bulaşık makinesi, tabak v.s'nin bulunduğu dolaplar, sağ tarafta şömine, çıkış kapısının yanında tuvalet ve banyo, pencerelerin hepsinde tül ve perde ile birlikte sineklik var. Merdivenle üst katta çıkıldığında üç yatak odası, hemen merdivenlerin bitiminde sağ tarafta jakuzili banyo, tuvalet. Bu katta

verandanın üzerindeki odanın üstü kapalı bir balkonu var; buradan bahçeyi seyretmek çok hoş, ama asıl merdivenleri çıkıp terası gördüğümde oradaki manzaranın harika olduğuna karar verdim. Terasın yarısının üstü örtülü; güneş çok ısıttığında ve yağmur yağdığında buraya sığınılıyor. Büyük bir masa, sekiz adet sandalye ve bir de ızgara var. Verandada barbekü olmasına rağmen çok sık kullanılmıyor, et kızartılacağı zaman terastaki ızgaraya baş vuruluyor.

Terastan, Kenan Baba ile gezdiğim yerlerin neredeyse tamamı görülüyor. Yeşilin hakim olduğu bir manzara var. Ağaçlar, renga renk çiçekler, yemyeşil çimenler, aşağılara doğru adeta süzülerek inen bir tepe, kumsal, deniz, gemiler, kayıklar, sahildeki tektük insanlar.

Kenan Baba, bana ilk yasağını terasta getirdi:

-Badi arkadaşım, gündüzleri genellikle terasın kapısı açık olur; yağmur yağarsa, şiddetli rüzgâr çıkarsa ve tabii geceleri kapatırım. Eğer kapatmayı unutursam, sen beni uyar. İstedığın zaman terasa çıkabilirsin, ama bir şartım var: Terasın duvarına çıkmayacaksın, hatta fazla da yaklaşmayacaksın. Çünkü duvar alçak, bir metreden biraz fazla yüksekliği var. O yüzden düşme tehlikesi bulunuyor, başın döner, fırtına çıkar bir şey olur maazallah aşağıya düşersin. Ben sana buraya duvarın biraz gerisine bir sandalye koyacağım, onun üzerine çıkıp etrafı seyrederdin.

Dediğini hemen yaptı, sandalyeyi çekti, hatta üzerine bir de minder koydu.

-Gel çık, bir dene bakalım oldu mu? Dedi. Hemen sandalyeye çıktım, oldu mu da ne demek şahaneydi!

Kenan Baba her gün olmasa bile arada sırada öğlen uykusuna yatar, bir saat kadar. İşte o günlerden birinde bilgisayarını kapatmayı unuttu, yukarı çıktı. O gidince yerine oturdum, farenin üzerine patimi koydum, ben patimi oynattıkça bilgisayarda da küçük bir çizgi hareket ediyordu. Bozarım diye korktuğumdan daha fazla oynamadan bıraktım. En son yazdığını okumaya başladım:

Rainer Maria Rilke: “Eskiden insan, biliyordu (ya da belki de seziyordu) ki, meyvenin çekirdeğini taşıması gibi, ölümü kendi içinde taşımaktadır. Çocukların içinde küçücük, yetişkinlerin içinde büyük bir ölüm vardı. Kadınlar ölümü kucaklarında, erkeklerse göğüslerinde taşırlardı. O vardı işte ve ölüm, onların her birine garip bir ağırbaşlılık, sakın bir gurur verirdi.”

“Ölüm ne iyidir ne de kötüdür. “

“Kendini sessizliğin, bu engin denizin içine bırak. Korkma, bu ölüm gibi bir şeydir ama aynı zamanda tadına doyumayacak bir mutluluktur.”

Bu yazıda birkaç yerden alıntı yapmış. Ölümden bahsediyor. Ben ölü gördüm, bir köpek can çekişirken ve sonra da ölümleri gördüm, öldürülürken gördüm, hatta öldürdüm. Buna rağmen ölümü gene de anlayabilmiş değilim. Canlılar neden doğuyor? Ölmek için mi? Öldükten sonra ne oluyor?

Kenan Baba'nın alıntılardan esinlenerek ölüm hakkında yazdıklarında, benim sorularıma cevap olabilecek ifadeler var:

“Varolanların hepsinin içinde “varlık enerjisi” bulunmaktadır. Bu enerji bitmez, yok olmaz. Sonsuza kadar dönüşüm halindedir. O nedenle gerçekte ölüm diye bir olgu yoktur. Ölüm insan zihni tarafından bu dünyada yaşarken uydurulmuştur ve “ölüm” kavramını lügatlerden çıkarmak gerekir. Ölen hiçbir canlı yok ki insan da ölsün! Her canlı dün vardı, ama şekli bugünkünden farklıydı. Bugün zaten var olduğunu hepimiz kabul ediyoruz. Yarın da var olacak, ama dönüşerek. Yani şekli bugünkünden farklı olarak... Ölümün olmadığı düşüncesi; itiraf etmek gerekirse biraz işime geliyor, daha değişik ifade edecek olursam hoşuma gidiyor...”

“Hayat yolunda hızlı gidiyorsan, bir yere toslaman kaçınılmazdır. Sen gerçekte olmayan felaketlerden kaçmak için hızlı giderken, tosladığında asıl felaketle karşılaşacaksın. Hızını birden azaltamazsın, bunu yapmaya kalkman da seni bunalımlara iter. Yavaş yavaş hızını azaltmalısın. Sana en uygun hıza ulaştığında azaltmayı durdurursun. “Bana uygun hızı nasıl bileceğim?” diye soruyorsan, çok kolay onu bilmen. Telaşsız, ağır, var olanlara karşı sevgi dolu, bağışlayıcı ve gerçekten mutlu bir insana

yakışan hız..."

“Evet hayat bir tiyatrodur; ama bu tiyatroya her gelen aynı oyunu seyretmez. Kiminin seyrettiği komedidir, kiminin trajedidir, kiminin ise dramdır. Bir de opera, operet gibi müzikli oyunları seyredenler vardır; ama bunların sayısı çok azdır.”

“Hayata dair tüm bildiklerimi söylesem bile, daha ne kadar çok bilmediğimin bulunduğunu fark ediyorum.O zaman, tekrar öğrenmeye başlıyorum. Öyleyse burası bir okuldur. Öyle bir okul ki, oraya herkes sadece bir kere kayıt yaptırabilir. Öğrenciler, bu okul hiç bitmeyecek zanneder ama çabucak biter.”

“Hayata tutunmaya çalışıyorum, o nedenle alkışı en çok ben hak ediyorum.”

Keşke okumasaydım. Çünkü şimdi bir türlü “Acaba Kenan Baba öleceğini anladı da mı böyle yazıyor?” sorusunu aklımdan atamıyorum.O ölürse ben ne yaparım? Halim nice olur! Sokaklarda dolaşmak, sahipsiz köpeklerle bir lokma yiyecek için dalaşmak istemiyorum.

Kenan Baba'nın arada sırada görüştüğü üç arkadaşı var. Sanırım ayda bir defa geliyorlar. Onların konuşmalarında da ölüm sözcüğü sık sık geçiyor. Dört adam her biraraya geldiklerinde konuşuyorlar, tartışıyorlar; kimi zaman seslerini yükseltiyorlar. Muhabbetlerini dinlemek çoğunlukla hoşuma gidiyor, bazen de uyuyuveriyorum.

Bunlardan biri cerrah. Adı Cihan. Uzun boylu, cüsseli, olur olmaz her şeye sinirlenen, patlamaya hazır bir bomba gibi... Siyah, parlak ve dik saçları var. Yaşı ellilerde olmasına karşılık saçlarında beyaz tek bir tel bile görünmüyor. Bu adam, zamanında çok meşhur bir cerrahmış, bir devlet hastanesinde çalışırken özel bir hastaneye transfer olmuş. Başarılı birçok ameliyat yapmış. Geç evlenmiş, karısı ondan on beş yaş daha genç ve oldukça güzelmiş. Cihan bey, bu kadına gerçekten aşıkmiş; onun bir dediğini iki etmezmiş. Karısına sık sık:

-Sen benim hem sevdam hem de nurumsun, dermiş. Zaten kadının adı da

Sevdanur'muş.

Bir gün karısı kaybolmuş, günlerce aranmış, bulunamamış. On altı gün sonra kadının cesedi ormanda avcılar tarafından bulunmuş. Kadına hem tecavüz edilmiş, hem de işkence yapılmış. Her tarafı kesik içindeymiş. Katil ya da katiller bulunamamış. Bu olaydan sonra Cihan; dalgın, mutsuz, aksi bir adam olmuş çıkmış. İşini aksatmaya başlamış, bununla da kalmayıp bir hatası yüzünden bir hastanın ölümüne neden olmuş. Hastanenin adı kötüye çıkmasını diye olayı örtbas edip doktorun işine son verilmiş. O günden sonra da hiç çalışmamış, emekliliği geldiğinden buradan aldığı maaşla hayatını devam ettirmiş; zaten çok para kazandığı günlerden kalma bir hayli birikimi de varmış.

Cihan'ı karsının cesedi başından ayırmak çok zor olmuş. İlk günden itibaren içinden hep "Sevdanurum, senin intikamını mutlaka alacağım!" diye tekrarlıyormuş. Birkaç kere bu intikam alma sözünü başkalarının yanında da söylemiş ama hiç kimse ciddiye almamış, acısı var, konuşuyor diye düşünölmüş. Zaten Doktor, bu intikamı kimden veya kimlerden alacak belli değil! O adeta tüm insanlara hatta tüm canlılara düşman kesilmiş. Onlar yaşarken Sevdanur'un ölmüş olmasını bir türlü kabullenemiyormuş.

Bu adam beni hiç sevmeydi, ben de onu. İlk karşılaştığımızda bana iğrenç bir şeye bakar gibi baktı ve Kenan Baba'ya beni göstererek:

-Bu da ne? Diye sordu. Kenan Baba:

-Doktor, ne olduğunu görmüyor musun? Köpek işte, dedi.

-Adı ne bunun?

-Köpeğin adı Badi.

-Badi madi her neyse, bu yaratık sakın bana yaklaşmasın! Görünce bile sinirlerim

bozuluyor, hele bir de sürtünürse... Bu aptal şeyi neden yanında barındırıyorsun Kenan Baba?

-Bak dostum, Badi'yi tanımadan önce biri bana onu gösterip “Şu köpek bile senden akıllıdır” deseydi hakaret kabul edip çok kızardım. Şimdi ise Badi'nin benden çok daha fazla akıllı, zeki bir yaratık olduğunu biliyorum. Üstelik o, artık sıradan bir köpek değil, benim arkadaşım. Cerrah:

-Köpekten de arkadaş mı olur? Neyse, hiç değmeyecek bir konu üzerinde gereksiz yere konuşup zamanımızı tüketmeyelim, deyip bu konuyu kapattı.

Bundan sonra Doktor, beni her gördüğünde o hain bakışlı gözlerini üzerime dikti, kimsenin görmediği zamanlarda tekme attı. Ben, onun olduğu yere yaklaşmamaya çalıştım hep. Onun geldiği gün, zaman hiç geçmek bilmedi, tabii gidince de bayram yaptım.

Kenan Baba'nın ikinci arkadaşı emekli öğretmen Fahri Bey. Arkadaşları ona “hocam” diye hitap ediyor. Hoca halim selim, efendi, iyimser, güzel konuşan bir insan. Evli, meslek sahibi olmuş üç çocuğu var. Karısı ile arası iyi, attığı her adımda eşine danışmış. Buraya gelirken de ondan izin istiyormuş. O nedenle toplandıklarında arkadaşları:

-Hoca, izin kâğıdını imzalattın mı? Yenge saat kaçta kadar müsaade etti? Diye takılmadan edemiyorlar.

Fahri Bey, beni okşayıp sevmese de bakışlarından hakkımdaki düşüncelerinin pozitif olduğunu anlıyorum.

Bir de Tüccar Sacit Bey var. Sacit Bey, baba mesleğini devam ettirmiş, babasından kalan sermayeyi büyütmüş. Toptan gıda satışı yapıyor. “Vatandaş, kriz de olsa savaş da olsa gıda tüketmekten vaz geçemez; bu bir zorunluluktur. Onun için başka sektörler beni ilgilendirmez; varsa gıda yoksa gıda...” Diyerek bu konudaki görüşlerini belirtiyordu. Üniversiteyi yurtdışında okumuş, çünkü babası kendi okuma imkanı bulamadığı için

oğlunu en iyi şekilde okutmak istiyormuş.

Tüccarın kilosunu, yüzünü üzerinde; iştahı yerinde olduğundan habire yiyor. Bu arada beni de görüyor. O beni seviyor, ben de onu. Her geldiğinde başımı okşar, nasıl olduğumu sorar. Giderken bacaklarına sürtünürüm, o da bana “Hoşça kal Badi!” der. Hatta bir keresinde Kenan Baba'dan beni istedi, aldığı cevap nedeniyle bir daha aynı teklifte hiç bulunmadı. Çünkü Kenan Baba'nın ses tonundan bu isteğe çok kızdığı kolayca anlaşılıyordu.

□ □ □

Gece az sonra yerini sabaha bırakacaktı. Üzerine örtülü yorganın yarısını karyoladan aşağıya sarkıyordu, kalkıp yatakta oturup yorganın kalanını eliyle itince hepsi aşağıya düştü. Karyoladan indi, açık olan oda kapısından çıktı, koridoru geçti, dairenin dış kapısını açtı. Merdivenleri inerken otomatik olarak yanan lambalar ortalığı aydınlattı; aslında bu aydınlığa ihtiyacı yoktu, o karanlıkta da nasıl olsa yolunu bulabiliyordu.

Küçük kız Cahide üzerinde geceliği, yalınayak yavaş adımlarla ana caddeye doğru ilerliyordu. Cahide on yaşını bitireli bir ay olmuştu. Bu küçük kız uyurgezerdi. Çok sık olmasa da uyurken bazen yatağından kalkar odasının içinde dolaşır, sonra yatardı. Bazen evlerinin dışına çıktığı da olurdu. Annesi bir kere tam evlerinin kapısından çıkarken bir kere de sokakta kızını uyurgezerken yakalamış ve eve getirmişti. Uyandıığında neden böyle yaptığını sorduğunda cevap vermemiş; bu soruya şaşırılmış gibi annesinin yüzüne bakmıştı. Ne cevap verebilirdi ki? O ne yaptığını ve neden yaptığını hatırlamıyor ve bilmiyordu. Bu nedenle annesi hep tetikte bekliyordu. Endişeliydi. Ya haberi olmadan dışarı çıkar da başına bir iş gelirse!

Bu gece, annesi çok yorucu bir günün ardından derin bir uykuya daldığından, kızının evden çıktığını duymamıştı. Cahide ara sokaktan ana caddeye çıktı. Okula giderken takip ettiği yoldu burası. Trafik ışıklarının olduğu kavşakta durdu. Kırmızı ışık devamlı yanıp sönüyordu. Etrafta hiç araba yoktu. Sağına soluna bakmadan karşıya geçti, caddenin sağ

tarafındaki kaldırımdan okula gider gibi yürümeye başladı. Hava rüzgarlıydı ve geceliğinin etekleri az da olsa savruluyordu. Az ilerisinde iki köpek oynaşyordu; Cahide onların farkında değildi.

Biraz sonra bir araba hızla geçti caddeden. İçinde alkollü iki kişi vardı. Biri:

-Bak şu kadın tek başına. Dur da arkadaşlık teklif edelim, bu saatte dışarılarda dolaştığına göre teklifimizi kabul edebilir, dedi.

Sürücü fren yaptı. Cahide'nin otuz metre kadar ilerisinde durdu. Cahide yanlarına gelince ön koltuktaki camı açıp kafasını dışarı çıkardı, kıza baktı ve arkadaşına:

-Devam et, bu küçük bir kızmış. Başımızı belaya sokmayalım, dedi. Araba uzaklaştı.

Cahide yürümeye devam ediyordu. Işıkları yanıp yanıp sönen bir başka kavşağa daha geldiğinde hemen yanında beyaz renkli bir otomobil durdu. Sürücü tarafından uzun boylu, cüsseli, biraz kilolu bir adam indi. Ön sağdaki kapıyı açıp kızın elinden tuttu ve arabaya bindirdi. Sürücü yerine geçti, araba hareket etti.

Üç gün sonra

Emniyet Müdürü gene çok sinirliydi.

-Beyler, tereddüte mahal yok. Bu son cinayet de gösteriyor ki bir seri katille karşı karşıyayız. Gene savunmasız bir kurban. Çünkü on yaşında uyurgezer bir kız çocuğu seçilmiş. Gene cinayet bıçakla işlenmiş, gene maktulün sağ şah damarı kesilmiş ve karnından bıçaklanmış. Ve tabii gene sırtına bıçakla çizilmiş ne olduğunu bilemediğimiz bir işaret bırakılmış.

Birinci dedektif:

-Müdürüm, jandarma ile de irtibata geçtik, oradan elde ettiğimiz bilgileri bizdekilerle birleştirdik. Otopsi raporlarında maktüllerin hepsinin kollarında iğne izi bulunduğu ve kollarında anesteziye kullanılan uyutucu ilaçlara rastlanıldığı belirtiliyor. Büyük bir ihtimalle cinayetlerin tümü aynı kişi ya da kişiler tarafından işlenmiş. Müdür:

-Evet öyle, aynı kişi ya da kişiler; bana kalırsa katil tek kişi ve maalesef biz bir seri katille karşı karşıyayız. Onun için işimiz çok zorlaşacak. Bu caninin tıp bilgisine sahip olduğu, kullandığı yöntem ve ilaçlardan anlaşılıyor. Kurbanlarına acı çektirme, işkence yapma gibi bir amacı yok, uygulaması adeta eski kültürlerde rastlanan insan kurban etme ritüellerinin bir benzeri... Bununla faili meçhul cinayet sayısı dörde çıktı. Artık bu cinayetleri daha fazla gizleyemeyiz. Basına açıklama yapın, önceki cinayetler hakkında da bilgi verin. Öncekilerin açıklanmamasının nedenini de anlatın. Bu cinayetlerin seri bir katil ihtimalini çağrıştırdığını da vurgulayın. Vatandaş ona göre tedbirli olsun. Hoş, vatandaşın böyle bir tehlike karşısında alabileceği tedbir ne olabilir, o da belli değil ya, neyse!

Dedektifler başları önlerinde müdürlerini dinliyorlardı. Suskundular. Konuşacak bir konu bulamıyorlardı. Bir an önce odayı terk etmek için can atıyorlardı. Oysa müdürün onları hemen göndermeye niyeti yoktu. Konuşmasını sürdürdü:

-Yaptığım araştırmalardan elde ettiğim bilgileri sizinle paylaşayım: Seri katiller bir anlık kızgınlıkla cinayet işleyen insanlar değildirler. Önceden hazırlanmış detaylı bir kurguları vardır. Planlarını bu kurgu çerçevesinde adım adım gerçekleştirirler. Soğukkanlıdırlar, nedamet yani pişmanlık onların lügatinde yazmaz, yüksek bir zekaya sahiptirler. Öylesine zekice kurgular hazırlarlar ki etraflarındaki birçok kişiyi sağlıklı bir kişilik pofilleri varmışçasına yanıltabilirler. Durumun böyle olmadığı ancak davranış bozuklukları üzerinde çalışma yapan uzmanlar tarafından anlaşılabilir. Son derece kibar davranabilirler, eğitilmiş bir insan izlenimi yaratabilirler. Çoğunun bastırılmış öfkeleri vardır. Bazıları cinsel tecavüze uğradıklarından bazıları da dramatik bir olay yaşadıklarından dolayı davranış bozukluğu göstermiş olabilirler. Ölümü yani kendi yokoluşlarını arzularlar. Ancak bazı uzmanlar seri katillerin ölümden korktuklarını da iddia ederler, çünkü ölümlerse cinayet işleyemeyeceklerdir, korkuları bu yüzden, derler. Önemli bir kişi olduklarını düşündüklerinden, insanların onlarla uğraşmaları hoşlarına gider, o yüzden de ses getirecek cinayetler işlerler. İşledikleri her cinayetten sonra

gazete almaya koşarlar, kendilerinden bahsedildiğini okuyunca da çok mutlu olurlar. Yakalanmaktan korkanları olduğu gibi az da görülse yakalanmak isteyenleri de olmuştur. Hem erkek hem de kadın seri katiller var; tabii erkekler daha fazla.

İkinci dedektif:

-Haklısınız, artık iyice anlaşıldı ki bizim de bir seri katilimiz oldu. Bir ipucu yakalamak için daha çok çaba harcıyacağız. Müdür:

-Bana kalırsa, bu katil için için bizimle alay ediyordur. Mutlaka bir delil, bir ipucu bırakmıştır; hem de bilerek bunu yapmıştır. Bizim zekamızla alay etmek için... Şimdi gidebilirsiniz!

Kenan Baba henüz uyanmamıştı, az önce getirdiğim gazeteye bir göz atayım dedim. Büyük puntolarla manşetten verilen haber hemen dikkatimi çekti: Şehrimizde seri katil mi var? Haberin devamında bugüne kadar katilin işlediği cinayetler ayrıntılı verilmiş. Dört kişiyi öldürmüş ve hâlâ yakalanamamış. Doğrusu fazla üzülmedim. Biz hayvanları acımadan öldüren insanlar, şimdi birbirlerini öldürüyorlardı, olacağı zaten buydu. Daha sonra düşündüm de “seri katil bizim şehrimizde olduğuna göre ya buraya da gelirse, ya Kenan Baba'yı da öldürürse!” Bu ihtimal canımı sıktı.

Kenan Baba uyanıp aşağıya inince sanki onu yıllardır görmediğim birini karşılar gibi havalara sıçrayarak karşıladım. O da şaşırıldı böyle davranmama, bana güldü ve başımı okşadı.

Geçen gün akşam olmadan, birbirinin peşi sıra üç otomobil geldi, hepsi dışarıda bahçe duvarının yanına park etti. Mavi renkli olandan Hoca, beyaz renkliden Cerrah yani doktor, siyah renkli lüks cipten de Tüccar indi. Gelenlerin hepsinin elleri kolları doluydu. Yiyecek, içecek getirmişlerdi. Gelenleri Kenan Baba karşılayıp terasa çıkardı.

Ben bahçede bazen dolaşüyor bazen oturuyor bazen de yatıyordum. Terastan gelen gülüşleri ve konuşmaları duysam da ne olduğunu tam olarak anlamıyordum. Az sonra

terastan çıkan dumanı gördüm, daha sonra da burnuma kızarmış et kokuları geldi. İstesem ben de terasa çıkardım; çıkmadım. Neden mi? O zalim doktordan laf işitmek için. Biliyorum, beni görünce mutlaka olumsuz ya da alaycı bir tepki gösterecek, belki de bana vurmaya çalışacak. Gerçi Kenan Baba varken vurmaya cesaret edemez ama...

Kenan Baba'nın sesini duydum. Bir kere daha tekrarlayınca beni çağırdığını anladım:

-Badi, Badi arkadaşım! Neredesin? Sen de gel! Çabuk buraya gel!

Koşarak merdivenleri çıktım, soluk soluğa kalmıştım. Hoca ve Tüccar benim bu halime güldüler; Doktor da pis pis yüzüme baktı. Masadan uzak bir yere oturdum.

Masa donatılmıştı, üzeri yiyecek içecek doluydu. Tabaklardaki etler bitmek üzereydi, ama mangalda daha kızaran pizola, köfte ve tavuk etleri vardı. Dördü de kadehlerini tokuşturduktan sonra “Şerefe!” deyip içtiler. Tüccar şarap, diğerleri rakı içiyordu. Kenan Baba o yüzden Tüccar'a takıldı:

-Sacit, tüccarlığını içki sofrasında da gösteriyorsun. Şarap burjuva içkisidir derler. Sen de bizim gibi halktan biri olup aslan sütü içsen olmaz mı?

-Estafurullah Baba! Burjuva kim biz kim? İçmesi hafif, o nedenle şarabı tercih ediyorum. Hem besleyici, sağlıklı ve de kan yapıyor...

Sözünü bitiremedi, çünkü “kan yapıyor” deyince hepsi bastı kahkahayı. Tüccar gibi kilolu bir adamın kana ihtiyacı olabilir miydi?

Nasıl oldu bilmem, Doktor bir pizola kemiğini önüme attı. Neden şaşırıyordum ki, adam çöpe atacağına bana verdi. Tabii ben atılan kemiğe kafamı çevirip bakmadım bile. Yemediğimi görünce sinirlendi:

-Çok da kibarmış bu Badi madi, dedi.

Kenan Baba, öfkesini belli etmeden ayağa kalktı, tabağından bir parça et aldı, getirdi önüme koydu. Eti hemen yuttum. Zaten o, hiçbir zaman bir yiyeceği uzaktan atarak bana vermez. Doktor, Kenan Baba'nın yaptığına kızdı:

-Buna fazla yüz vermiyor musun Baba? Et yemek onun neyine? Beğenmediği o kemiği yiyecek dünya kadar köpek vardır.

-Cihan Bey dostum, sen eskiden köylerde harman nasıl dövülürdü bilir misin?

-Bilmem, ben köyde hiç yaşamadım, bütün hayatım şehirde geçti.

-Harman düvenle dövülür, serili ekinleri o düven denilen altında kesici taşlar bulunan alet tane ve saman haline getirir. Düvenin önüne öküz, eşek, at hatta bazı yerlerde inek bile koşulur. Düvenin üzerine binen kişi harman yerinde sabahtan akşama kadar bu koşulu hayvanları döndürür. Düvene koşulu hayvanlar bazen dururlar başlarını eğerler biri sağından diğeri solundan bir miktar ekin alıp yerler. Bu onların hakkıdır, yemeleri asla engellenmez; akşama kadar istedikleri kadar yerler. Engellenmez, çünkü karınları doyunca hayvanlar zaten yemezler.

-İyi de bu anlattığının konu ile ilgisi ne?

-Şu: Badi bu evin bana göre bir ferdidir, evi bekleme görevini yapar. O nedenle bu evdeki yiyeceklerden yemek de onun hakkıdır.

Bu konuşma, buz gibi bir hava estirdi. Herkes sustu, bir müddet konuşmadı.

Ortamı yumuşatmak için Tüccar başka bir konu açtı:

-Hoca, gazetede okudun mu? Dört cinayet işlenmiş ve katil yakalanamamış. Polis bir seri katilin varlığından şüphe ediyormuş.

-Evet okudum. Olayın polisiye ve tıbbi tarafından ben anlamam. İnsani açıdan baktığımda ise bırakın insanın öldürülmesini, bir canlının bir başka canlı tarafından öldürülmesini kabul edemiyorum. Ölen bir kuş için bile insan olan yas tutar. Bir düşünün, her ölen can, bu dünyaya gelmek için sahip olduğu o bir tek şansını kaybetmiş oluyor.

Doktor da konuşmaya katıldı:

-Bunu bu kadar abartmayalım, bakın her gün bu dünyada milyarlarca canlı ölüyor ya da öldürülüyor. Mesela her etobur, diğer canlılar için bir tehlikedir. Beslenmek için etobur, bir başka canlıyı öldürmek zorundadır. Sadece oyun değil, hayatın kendisi hatta dünya ve evren bir kurallar topluluğundan ibarettir. O nedenle güçsüz olan gidiyor yani ölüyor; güçlü olan kalıyor yani yaşıyor. Dünya, üzerinde yaşayan tüm canlıların mezarlığıdır. Ayrıca, dünya, yaşamayı bilmeyen canlı ölümlerle dolu! Bence ölüm var diye üzülme, ölenin arkasından yas tutmak gereksizdir. Kalanlar için hayat devam ediyor.

Kenan Baba, duygularını saklamayı beceremez; gene öyle oldu:

-Bence, denizlerinde martıların uçmadığı, çöplüklerinde tavukların eşelenmediği, kırlarında eşeklerin debelenmediği, göllerinde mandaların yüzmediği bir dünya yerin dibine(!) batsın. Ben böyle bir dünyada yaşamak istemiyorum. Ayrıca hayvanların ve çocukların sevilmediği, hatta öldürüldüğü bir dünyada yaşamaktan da utanç duyuyorum, dedi.

Doktor:

-Doğanın kanunları böyle, hem de milyonlarca yıldır böyle. Haydi değiştir bakalım değiştirebilirsen!

-Dünyayı değiştirmeye gücüm yetmez, ama kendimi değiştirebilirim. O nedenle kendime hep şu telkini veririm: “Sen değiştirirsen değil, sen değişirsen işte o zaman dünya da değişir.”

Hoca tekrar tartışmaya katıldı:

-Keşke kirlenen elbiseler gibi kirli düşünceleri de yıkayıp tertemiz bir dünya kurabilseydik...Bir insanın içindeki dünya karanlık, dışarıdaki dünyada güneş doğsa da fark eden bir şey olmaz. Bilhassa son yüzyılda insanoğlu nankörlük yaptı ve dünyaya onarılmayacak zararlar verdi. Bunu yapandan yani dünyayı talan edenlerden, canlılara merhamet ve saygı beklenir mi? Kimi zaman şu sonuca vardığım bile oluyor. Diyorum ki: Dünyanın asıl sahipleri bitkiler ve hayvanlardır. İnsanlar mı? Onlar misafir olduklarını bilmeyen istilacılar.

Tüccar bir kez daha konuyu değiştirme ihtiyacı duydu:

-Arkadaşlar, nereden nereye geldik. Benim asıl aklıma takılan bu aydınlatılmamış cinayetler. Acaba gerçekten bir seri katille mi karşı karşıyayız? Belki böyle bir korkunç olay bizlerden birinin de başına gelebilirdi.

Bu sözler doktoru güldürdü:

-Merak etmeyin, şimdilik bir tehlike yok. Zaten Kenan Baba'nın Badi gibi bir koruması da var. Kim korkar hain seri katilden!

Son cümleye Kenan Baba cevap vermese de, alay edildiği için canı sıkıldığı yüzünden ve başını sallama şeklinden belli oluyordu. Doktor devam etti:

-Demek ki bizde de zeki insanlar varmış.

-Cinayetin zeka ile ilişkisi mi var?

-Tabii ilişkisi var. Sıradan cinayet işleyen bir katil hemen yakayı ele verirken, seri katiller ya çok zor yakalanıyor ya da hiç yakalanamıyor. Literatürde bir seri katilin ancak 300 savunmasız çocuğu öldürdükten sonra yakalanabildiği bilgisi veriliyor. Onlarca cinayet işlediği halde ele geçirilemeyen seri katillerden bahsediliyor. Her seri katilin kendince uyguladığı bir öldürme yöntemi vardır ve genellikle kurbanlarını hep bu kendilerine özgü yöntemle öldürmeyi tercih ederler. Bir seri katil, kurbanlar hakkında bilgi toplar, içlerinden en uygun olanı seçer, cinayeti işlerken en ufak bir ipucu bile bırakmaz. Eğer bırakıyorsa, mutlaka bunun mantıklı bir nedeni vardır.

-Nasıl bir mantıklı neden?

-Mesela, soruşturmayı yapan güvenlik güçlerini yanıltmak ya da onlarla alay etmek gibi... İsterseniz buna, seri katilin bıraktığı bu ize, onun imzası da diyebilirsiniz.

Onlar konuşurken aklıma şu soru takıldı: Bir insan çok sayıda insanı öldürürse ona "seri katil" deniyor, bir insan çok sayıda hayvanı öldürürse ona ne diyeceğiz? Ona da seri katil desek olur mu? Ya da savaşlarda çok sayıda insanı öldürenlere ne demeli? Onlar neden seri katil değil de bir kahraman olarak kabul ediliyor? Burada benim anlayamadığım bir durum daha doğrusu bir çelişki var. Aklıma gelen sorular sadece bunlar değildi, ama boş verelim. Kendimi toplamalıydım, yoksa konuşmaları kaçıracaktım.

Silkindim, bütün dikkatimi Doktor'un üzerinde topladım. Benim bu bakışımı gören Hoca:

-Baba, bana bu senin Badi konuşmaları dinliyor gibi geldi. Öyleyse ne dediğimizi de anlıyordur. İçimizde bütün dikkatini konuşana yönelten tek dinleyici o, dedi. Kenan Baba:

-Badi'den her şey umulur. Anlıyorsa, bu beni şaşırtmaz, diye cevap verdi.

Bu diyalog da benim için bir uyarı oldu ve başkalarının dikkatini çekmeyecek şekilde davranmaya karar verdim. Bu arada Tüccar:

-Arkadaşlar Badi'nin şu duruşunu çekmek istiyorum deyip elinde cep telefonu ile bana yaklaştı. Parlak bir ışık yanıp söndü. Yerine oturdu.

Doktor, yüksek bir sesle:

-Badi madinin hayranları çoğaldı. Şımartmayın şunu, sonra başımıza çıkar, dedi bir yudum içki içti, ardından bir köfte yedi ve devam etti:

-Doğan her canlıya, bu dünyada bir bilet kesilir. Her biletteki varılacak istasyon aynıdır; sadece bu istasyona varmak için katedilecek mesafe farklıdır. Hayvanlar, istasyona neden geç ya da erken vardım diye hayıflanmazlar. Oysa insanların çoğu bu varış süresini uzatmak için akla hayale gelmeyecek yollara başvururlar. Hatta bazıları başkalarının biletlerini çalmayı bile deneyebilirler. Çalarlar da. Çalsınlar, fark eden bir şey olmaz; çünkü biletler o canlının adına kesilmiştir.

Doktor, giderek sesinin şiddetini artırıyor, diğer kişileri rahatsız ettiğini fark etmiyordu. Ya da ediyor da umarsamıyordu. Kadehindeki içkiyi bitirdi. Konuşmaya devam edecekti:

-Yaşamayı hak eden güçlülerdir. Zayıfların böyle bir hakkı yoktur. Olsaydı anormal bir durum ortaya çıkardı. Zayıflar, doğanın imkanlarını tüketen gereksiz yaratıklardır.

Varlıkları diğer canlılar için zarardır. Yok edilmeleri gerekir. Onların da yaşama hakları olduğunu söylemek çok saçma bir iddiadır. Onlar yaşamayı hak edenlere yükür, bu yüklerden bir an önce kurtulmak güçlülerin ivedilikle yapması gereken bir iştir. Yazıktır, bu suçsuz insanlara kıyılır mı, ne kadar da masumlar... gibi saçma sapan gerekçelerle bunu önlemeye çalışmak, güçlü insana ihanettir. Masummuş, bir aslanın avladığı, dişlerini boğazına geçirdiği ceylanın bakışlarına dikkat edin. O bakışlar, o yüz masum değil mi? Aslan bunu dikkate alıyor mu ceylanı boğazlarken? Hayvanlar arasındaki doğal ayıklama zayıfları, sakatları, hastaları temizliyor. Geriye sadece o türün sağlam, sağlıklı olanları kalıp yaşama hakkına sahip oluyor. İnsanlar için neden aynı yol izlenmesin?

Konu Doktor hariç hepsinin canını sıkımişti, böyle iç karartıcı bir konuda konuşmaktansa dereden tepeden bahsetmeyi bile tercih edebilirlerdi. Hoca bu konuyu kapatmak amacıyla son noktayı koydu:

-Bana göre, iyilerin dünyaya geliş ve gidişleri sessizdir. Bu nedenle çoğu bir iz de bırakmazlar. Kötülerin dünyaya gelişi de sessizdir, ama yaşantıları ve gidişleri gürültülüdür. O nedenle iz bırakırlar, ama bu leke izidir.

Arkadaşları gittikten sonra Kenan Baba, bilgisayarın başına oturdu, bir müddet yazdı. Yorulunca bilgisayarın yanından ayrılırken bana:

-Badi arkadaşım, yukarıda biraz uzanıp dinleneceğim, sonra yazmaya devam etmek istiyorum. İstersen sen burada kalabilirsin, dedi ve merdivenlere doğru yürüdü.

Çok zaman geçmesine rağmen geri gelmedi, merak ettim. Yukarı çıkıp baktım, yatağında horul horul uyuyordu. Aşağıya indim, o uyurken burayı terk edemezdim, oturarak nasıl vakit geçirecektim? Bilgisayarla uğraşmaya karar verdim. Önce gene patimle fareyi oraya buraya gezdirdim, oynadığım oyun zevkliydi. Buna rağmen bıgınca Kenan Baba'nın en son yazdığını okudum:

“Evren sevgi enerjisiyle doludur. Güzel olan, hoş olan her şey var: Mutluluk, dostluk, neşe... Dolayısıyla bu güzellikler evrenin bir parçası olan dünyamızın da içinde saklıdır. Bir taşta, bir otta, bir çiçekte, bir ağaçta, bir yiyecekte, bir damla suda, gökyüzündeki bulutta, ciğerlerimize doldurduğumuz havada... Hatta insanda.. Sen yeter ki bakmasını

bil; önünde sonunda mutlaka göreceksin.”

Yazdıkları, bu geceki tartışmaya bir cevap gibi geldi bana.

□ □ □

Hayatımın en kötü günlerini yaşadım. Şu anda bu günler geride kaldı, ama... Evet tam on bir gün. Çile, eziyet, işkence dolu on bir gün. Umarım son olur, aksi halde bir kere daha benzeri acıları yaşamaya gücüm yeteceğini sanmıyorum. Bir yandan da hâlâ nasıl canlı kalabildiğime hayret ediyorum.

Kenan Baba'nın evde olmadığı bir gün, bayan arkadaşım ile etrafta dolaşıyoruz. Bu kız o gün her zamankinden çok farklıydı. Bana cilve yapıyor, kaçmaya başlıyor; ben de peşinden koşuyorum, koşuyorum. Bir müddet sonra onu yakalıyorum, daha doğrusu ben öyle sanıyorum; halbuki o bilerek bana yakalanıyormuş. Bir şekilde benden kendini kurtarıp gene bana işveli bir bakış gönderip kırıtarak kaçmaya başlıyor; tabii ben de kovalıyorum.

Bu cilveleşmeler sırasında zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadığım gibi, evden çok uzaklara gittiğimizi de fark etmemiştim. Öyle uzaklaşmışız ki bırakın bizim evi etrafta tek bir tane bile ev görünmüyordu. Daha önce gelmediğim bir yerdeydik. Sağ tarafımız ağaçlarla kaplı iken sol tarafımızda geniş bir mera ve ileride bir tepe görünüyordu. Ben de arkadaşım da acıkmıştık. Burada yiyecek bulmamız imkansızdı, geriye dönüp bizim evdeki mamalarımı yemeyi teklif ettim. O, dönüşün çok uzun süreceğini, şu tepenin arkasında bir çiftlik bulunduğunu ve oradan bize yiyecek verebileceklerini söyledi.

Etrafı yüksek duvarlarla çevrili çiftliğin iki koca kanatlı bahçe kapısının yanına geldiğimizde, arkadaşım birkaç kere havlayınca bitişikteki küçük kapı açıldı, işçi kılıklı bir adam dışarı çıktı. Eliyle “Gelin!” işareti yaptı. İçeri girdik. İçeride çiftlik sahiplerinin oturduğu iki gösterişli bina, işçilerin kaldıkları büyük bir baraka, uzun bir ahır, tavuk

kümesleri, tahtadan yapılmış onlarca köpek kulubesi, tulumba ve yalağı ilk dikkatimi çekenlerdi.

Bizi içeriye alan adam koştu yiyecek ve su getirip önümüze koydu. Yedik, suyumuzu da içtik. Ne kadar iyi, merhametli insanlar vardı! Bize yiyecek ve su vermelerinden iyi oldukları belliydi.

Karnımız doyduktan sonra gitmek için harekete geçtim, küçük kapının yanına gittim, arkadaşım da yanımdaydı. Kapının açılmasını beklerken aynı adam yanında bir başka adamla geldi, elinde ucunda kayışı olan bir tasma vardı; bunu bana taktı, kapıyı açtı arkadaşım çıktı, ben de hamle yaptım, kayıştan çekerek beni köpek kulubelerine doğru sürükleyip boş olan birinin içine soktu. Birkaç saat sonra beni yuvadan çıkardılar, serbet bırakacaklar sanıp sevindim. Boşunaymış. Ayaklarımı bağlayıp kulaklarımın ucunu kestiler. Çok acı verdi, böylesi bir acıyı daha önce tattığımı hatırlamıyorum. Ciyak ciyak bağurdım, adamlar ise ben bağırırken gülüyorlardı.

Gece olduğunda kulaklarımdaki acı azalmadı, arttı; uyuyamadım. Sabaha karşı biraz dalmışım, hepsi bu kadar uyku... O gün gene beni dışarı çıkardılar. Neden mi? Dövmek için. Saatlerce dövdüler. İki adam yaptı bu işi; biri sopayla vuruyor öteki kamçılıyordu. Şimdi kulaklarımın acısına bir da vücudumdaki ağrılar eklendi. Sonraki iki gün de dövdüler.

Geldiğimin beşinci günü ahırın arkasında hazırlanmış bir ringe götürüldüm. Burası büyüklüğü yirmi metre kare kadar, yerleri branda ile kaplı, etrafı korkuluklarla çevrili bir yer. Orada beni bekleyen başka bir köpek var. Beni bununla dövüştürecekler. Tasmamdaki kayışı çıkarmalarından belliydi. Aslında amaçları beni dövüşçü köpek olarak yetiştirmek olamaz; çünkü benim etim ne budum ne? Olsa olsa gerçek dövüşçülerin antrenman yapmaları için kullanılan bir rakibim.

Dövüşe başladık, tabii feci bir dayak yedim. Kulübeme götürüldüğümde perişan bir vaziyetteydim. Kulaklarımın acısı, sopa ve kamçı değen yerlerimin ağrısı ve bir de şimdi köpek ısırıkları...

Kulubemdeki tahta aralıklarından sürekli dışarıyı gözlüyordum. Kaçmam için belki bir

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

fırsat çıkar umudundaydım. İki kanatlı büyük kapıdan traktörler, kamyonlar günde birkaç defa girip çıkıyordu. Süt, yumurta ve içlerinde ne olduğunu bilmediğim dolu çuvallar taşınıyordu bu araçlarla. Dövüşçü köpekleri getirip götüreren bir kamyonet de vardı. Ayrıca bir de Amerikan malı lüks bir otomobil. Bunun içinden kırklı yaşlarda, şişman bir adamı özel şoförünün açtığı arka kapıdan inerken ve binerken görüyordum. Çiftlik sahibi olduğu kesin. Bu adamın belinde silah da vardı.

Çiftlikte on beş-yirmi kadar çalışan vardı ve hepsi erkekti. Bayan hiç görmedim. Hepsi çiftlik sahibine “ağam” diye hitap ediyordu.

Altıncı gün ve yedinci gün gene dayak, sekizinci gün ringde bir başka köpekle dövüş. Sonuç: Aynı. Acılar, ağrılar çoğaldı. Yatıp kalsam diyorum, döven adamın tehditleri aklıma geliyor:

-Kalkmazsan seni gebertirim!

Bu tehdit karşısında kalkma da göreyim! Adamların hiç şakası yok, dediklerini yaparlar mı yaparlar!

O gün dövüşten getirilen bir köpeğin hali benden de perişandı. Kamyonetin içinden adeta ölüsünü indirdiler, yuvasına iki kişi ayaklarından tutup götürürken çiftlik sahibi gördü. Adamlara küfür etti ve:

-Yuvaya koymayın şu iti! Görmüyor musunuz işi bitmiş. Götürüp uyutun.

-Başüstüne agam! Sana sormadan yapmayalım dedik, diye adamın biri cevapladı.

Köpeği kamyonetin içine koyup çiftliğin dışına çıktılar, az sonra da bir tabanca sesi işittim.

Durumumu değerlendirmek zorundaydım. Ne yapabilirdim? Eğer bunlar beni birkaç kulube ötedeki kulakları ve kuyruğu kesik Pitbull ile dövüştürürlerse en fazla bir dakika dayanabilirdim. Belki de daha az... Bu köpek ilk saldırışta beni boğup öldürürdü.

Pitbull'un kocaman kafası, sivri dişleri gözlerimin önüne gelince titremeye başladım. Dayak için dışarı çıkarıldığımda birkaç defa göz göze gelmiştik, bakışları hiç de dostça değildi. Hatta “Sen de kim oluyorsun?” dercesine küçümseyici bakışlardı.

Buradan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Aklıma gelen ilk çare, çiftlik kapılarından biri açıldığında kaçıp gitmekti. Başka da aklıma bir yol gelmiyordu. Bu kaçış için öncelikle kulubeden çıkacak kadar bir yer açmalıydım kendime. Patilerimle kulubedeki tahtaların hepsini yokladım. Hepsi iyi çakılmıştı, tek bir tanesi biraz oynuyordu. Bütün gün bu tahtayı zorladım durdum. Sökmeyi başaramadım.

Aynı gün beni tuzağa düşüren bayan arkadaşımın bir başka köpekle çiftlik kapısından girdiğini gördüm. Köpek dövüşçülerine yeni bir kurban getirmişti. Verilen yiyecekleri yiyip suyu içtikten sonra benim başıma gelenlerin aynısı yaşandı.

Dokuzuncu gün dövmek için dışarı çıkarıldım, yalnız değildim, dün gelen de vardı, onu benden daha çok dövdüler. Burada dayak her gün var; dayak yemeyen köpek hemen hemen hiç yok... O gece neredeyse sabaha kadar oynak olan tahtayı çekeledim. Sonunda başardım, çivi yerinden çıktı. Benim sığabileceğim kadar bir yer açılmıştı. Şimdi “boynumda tasma ve bunun kayışı varken, etrafta onca insan dolaşırken nasıl kaçabilirim?” sorusunu soruyordum kendime. Tasmadaki kayış kaçarken bir yere takılırsa bu macera başlamadan biterdi. Bir de tabii kapının açık olduğu zamana kaçışı denk getirmek vardı. Bunları sonra düşünürüm diyerek yatıp uyumaya karar verdim. Tahtayı tekrar yerine taktım, öyle ki istediğim zaman bir pati darbesiyle açabilirdim.

Onuncu gün dövüşe çıktım. Neyse ki karşımdaki Pitbull değildi. Yeni dövüşe hazırlanan bir köpekmiş, beni fazla hırpalamadı ama ben aksine çok hırpalanmış numarası yaptım. Kulubeme götürülürken zorla yürüyormuş gibiydim. O gün gece geç bir saatte dövüşten bir köpek getirildi, bana kalırsa o hayvan ölmüş olmalıydı, ama sağlamış ki kulubesine koydular. O gece çiftlik sahibi her zamankinin aksine dövüşçü köpeği getirenlerden çok sonra geldi. Sarhoştı, sallanıyordu yürürken, içkiyi fazla kaçırmış olabilir. O nedenle bu

köpeğin akibeti bir sonraki gün belli olacaktı.

On birinci gün hava kararmak üzere, beni dövmek için dışarı çıkarmak istediler, yere yatıp direndim. Kayışı çektiler, çektiler... Neredeyse boynum kırılacaktı. Dışarı zorla da olsa çıkardılar. O sırada çiftlik sahibi geldi, dün akşam dövüşen köpeğin ne olduğunu sordu, anlattılar. Yenildiği için bahsi kaybetmişti, o yüzden de köpeğe çok kızgındı. Hemen uyutmaları emrini verdi. Beni yerde ölü gibi yatarken görünce:

-Bunun nesi var? Dedi.

-Agam, dün dövüştü asıl köpekle, galiba çok hırpalandı. Bu da ölmek üzere, zaten bundan artık yaşasa da bize bir fayda gelmez, diye cevap verdi işçi.

-Tamam, tamam. Bunun her tarafı köpek olsa ne yazar, götürün uyutun, emrini verince diğer köpekle beraber beni de kamyonete koydular. Tabii boyunlarımızdaki tasmaları çıkararak.

Kamyonet hareket etti, çitliğin kapısının açıldığını çıkardığı gıcırıttan anladım. Kamyonetin içinde ayağa kalktım, kendimi toplamalıydım, hâlâ gücümün var olduğunu anladım. Diğer köpek hareketsiz yatıyordu.

Fazla uzağa gitmeden kamyonet durdu, arka kapı açıldı. Ben kapı açılmadan önce ölü gibi diğer köpeğin arka tarafına uzandım. İki adam önce bu köpeği tutup arabadan indirdiler. Onlar tam köpeği yere koyarlarken dışarı fırladım, üzerlerinden atlayarak kaçmaya başladım. Bunlar bağırdılar, peşimden koştular, hatta arkamdan bir el silah sıktılar. Beni bir hayli takip ettiler, ben giderek hızlandım ve onlarla arayı iyice açtım. Bu arada karanlık da giderek koyulaşmıştı ve artık beni yakalamaları çok zordu, vaz geçmiş olmalı ki daha sonra seslerini duymadım. Buna rağmen durmadım, aksine bütün gücüm bitinceye kadar koştum, koştum... Koşamayacağımı anladığımda bir ağacın altındaki çimenlerin üzerine yattım. Gökyüzünde parlayan ay yusuvarlaaktı... Uyumuşum.

Esir alındığımın ilk gecesini Kenan Baba eve gelince benim olmadığımı görmüş ve

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

endişelenmiş; hatta Hoca'yı telefonla arayıp beni evde bulamadığını anlatmış, o da merak etmemesini bir yerlerde takılıp kalmış olabileceğimi söyleyip teselli etmeye çalışmış. Vakit gece yarısını geçince başıma kötü bir olay geldiği düşüncesi ağır basmış ve arabasına binip sabaha kadar etrafta dolaşıp beni aramış. Bir ara eve gelmiş, yarım saat uyumuş, ortalık aydınlanınca gene aramaya başlamış: Ormanda, piknik yerinde, sahilde, hatta asfalt yol kenarında... Sahilde saatlerce oturup denizin benim boğulmuş cesedimi vermesini beklemiş.

İki gün gergin bir bekleyiş içinde geçmiş, üçüncü gün şehir gazetesine ilan vermek aklına gelmiş. Tüccarla buluşup onun telefonundaki benim resmimi de gazetede çıkan ilana koydurmuş. Hatta ilanda beni bulana para ödülü de vaad edilmiş.

Etraftaki ev sahiplerine de gazetede ki ilanı ve fotoğrafımı göstererek beni görüp görmediklerini sormuş. Gören yokmuş; bir ilkokula giden kız çocuğu hariç. O da görelî kaç gün geçtiğini tam olarak hatırlamadığını, dişi bir köpekle oynarken gördüğünü söylüyormuş ve:

-Çok şirin bir köpekti, onun için aklımda kalmış, diyormuş.

Günlerce süren bekleyişten bir haber çıkmayınca, Kenan Baba'nın umudunu kestiği arkadaşlarıyla yaptığı konuşmalardan da anlaşılıyormuş:

-Arkadaşım Badi kesin olarak öldü, yoksa o beni bırakıp da asla kaçmaz. Hiç olmazsa ölüsünü bulsam, o zaman bu bekleyişten vaz geçerim. Böyle bir şey yapamadan beklemek o kadar zor ki, diyormuş. Arkadaşları da dilleri döndüğü kadar ona teselli vermeye çalışıyorlarmış. Bir tek farklı konuşan Doktormuş, hatta bir keresinde:

-Takma kafana! Ondan kurtulduğuna sevinmelisin, altı üstü bir köpek işte, boş ver canım! Deyince Kenan Baba:

-Bak, bunca yıllık arkadaşımın, acın var diye sana hep anlayışla davrandım; ama artık bundan sonra böyle konuşmaya devam edersen kalbini kırarım, deyip telefonu yüzüne

kapatmış.

Uyandığım da ağaçlık bir yerde olduğumu gördüm. Burada ağaçlar çok sıkı, çalılar ve küçük bazı bitkiler de hem yüksekti hem de boldu. Nerede olduğumu tam olarak çıkaramadım. Rasgele yürüdüm, giderek ağaçlar seyrekleşmeye başladı. Sonra deniz görüldü. Sahile inip Kenan Baba ile geldiğimiz yeri bulacak ve oradan da eve gidecektim.

Eve geldiğimde güneş henüz buralara yüzünü göstermeye başlamıştı. Bahçe kapısı kapalıydı, Kenan Baba'nın arabası içerideydi. Bahçe kapısının altındaki yerimden süzülerek bahçeye girdim. Kulubemin yanına gittim, yiyecek kabım da su kabım da ağzına kadar doluydu. Ben yokken bile Kenan Baba kapıları doldurmuştu. Karnımı doyurdum, suyum içtim, kulubemin içine girdim. Kenan Baba'yı erkenden rahatsız etmek istemiyordum. Belki biraz da uyurum diye düşündüm. Ama ne mümkün. Bütün acılarım depreşti, inlemeye başladım, hatta bir ara elimde olmadan havladım. Sen misin havlayan, bunu duyan Kenan Baba paldır küldür merdivenlerden inmeye başladı. Ayak seslerini ben ta buradan duyabiliyordum. Demek ki Kenan Baba uykusunda bile tetikte bulunuyormuş.

-Badi arkadaşım, Badi oğlum, Badim Badim... Diyen bu adamın üzerine atladım, beni kucakladı, bağrına bastı. Hâlâ:

-Badim Badim, diyordu ve ağlıyordu; tabii ben de...

Beni yere koyup diz çöküp;

-Dur da sana şöyle bir bakayım, dedikten sonra boğazından çığlık hıçkırık karışımı bir ses çıktı. Kesik kulaklarımı, yara bere içindeki çöp gibi kalmış vücudumu görmüştü.

-Kim yaptı bunu sana? Hangi vicdansız, hangi namussuz? Badi arkadaşım söyle bana kim, kim? Kimin yaptığını biliyor musun? Beni götür o alçağa! Ona bu yaptıklarını ödeteceğim... Dedi.

Kimin yaptığını bilmem mi, elbet biliyorum. Kenan Baba'ya o zalimlerin yerini göstermeye gelince bunu asla yapmam. Adamlar belalı, silahları var. Kenan Baba'yı öldürmelerine sebep olamam.

Kenan Baba evin içine doğru yöneldi, bana:

-Badi arkadaşım, ben üzerimi değişip geliyorum, hemen veterinerine gidip seni tedavi ettireceğim, dedi.

Arabaya atladık, şehre adeta uçarcasına gittik. Kenan Baba'yı hiç bu kadar hızlı araba sürerken görmemiştim. Veteriner beni görünce hemen tanıdı:

-Hoş geldin Badi, seni gördüğüme sevindim. Ama keşke böyle üzücü olaylar olmadan karşılaşıydık. Hiç merak etme, seni en kısa zamanda eski sağlıklı haline getireceğiz, dedi.

Bir hafta veteriner kliniğinde yatarak tedavi oldum. Kesik kulaklarım yerine gelmedi ancak sağlığım gerçekten de düzeldi. Kenan Baba, her gün gelip beni ziyaret etti.

□ □ □

O gün, üzerime bir ağırlık çöktü, uyudukça uyudum. Gazeteyi almaya gitmeyi de unuttum. Öğlene doğru Kenan Baba'nın sesi ile uyandım:

-Badi arkadaşım, bugün gazete almadın mı? Deyince aklım başıma geldi, hemen fırladım, benim telaşlı halimi görünce Kenan Baba gevrek gevrek güldü. Kapının altından süzülüp petrol istasyonuna doğru koştum. Oraya geldiğimde her zamankinden çok farklı bir görüntü ile karşılaştım, etraf giden gelen, konuşan insanlarla doluydu. Bunların çoğu köyün içine doğru gidiyordu, gazeteyi bir an önce götürmem gerektiğini unutup ben de onları takip ettim.

Recep Dayı'nın evi önünde insan kalabalığı ve polis ile jandarma arabaları, bir de ambulans vardı. Konuşmaları dinleyince meseleyi anladım. Seksen yaşını aşmış, alzheimer hastası olan Recep Dayı büyük bir ihtimalle o seri katil tarafından öldürülmüştü. Vali, Emniyet Müdürü'ne bundan sonra gerçekleşecek cinayet vakalarında polis ve jandarmanın olay yeri inceleme dahil bütün araştırmaları birlikte yapmaları emrini vermiş olduğundan polis ve jandarma birlikte gelmiş. Bu emir seri katil yakalanana kadar geçerliymiş.

Gazete almaya geldikçe birkaç kere Recep Dayı'yı ben de görmüştüm. İlk karşılaşmamızda elinden hiç bırakmadığı bastonunu havaya kaldırmış, kötü kötü bana bakmıştı. Ona bir zarar vereceğimi sanmış olabilir. Bu tehditkar davranış karşısında ben geri çekilince bastonunu aşağı indirip az öncekinin tam tersi, güler bir yüzle:

-Ha, şimdi tanıdım seni. Sen bizim Karabaşsın. Gel bakim, gel sana et verecem, dedi. Belki de hatırladığı Karabaş yıllar önce ölmüştü... Tabii onun yanına gitmedim, ne olur ne olmaz! Daha sonraki karşılaşmalarımızda bana ne iyi ne de kötü davrandı; sanki beni görmüyordu.

Köylüler Recep Dayı'nın alzheimer hastalığı hakkında bilgi sahibi olmadıklarından onun bu halini açıklamak için "Bunadı!" deyip geçiyorlardı. Hatta götürdükleri doktor koyduğu teşhisi söylediği halde, kendi çocukları da babalarının hastalığını etraflarındakilere kestirmeden "Bunamış" diyerek anlatıyorlardı. Doktor hastalığı tedavi etmek amacıyla ilâç da yazmıştı, ama çocukları bir müddet sonra "faydası yok!" diyerek babalarına ilâç vermekten vazgeçmişlerdi.

Recep Dayı'nın kendisinden yirmi yaş küçük karısı, dört oğlu bir de kızı var. Herkes ona neden Recep dayı, diyordu? Çünkü soyadı nüfus kağıdında "Dayı" diye yazıyormuş. Recep Dayı, son zamanlarda her şeyi birbirine karıştırmaya başlamış; oğluna baba, kızına ana, karısına kızım deyip etraflındakileri güldürüyormuş. Çok da inatmış. Bir şeyi tutturdu

mu gerçekleşene kadar ısrar ediyormuş. Sık sık evden kaçıyormuş. Oğulları her defasında saatlerce onu arayıp sonunda bulup eve getiriyorlarmış. Bir ara bu kaçıları önlemek için eve kilitlemeyi düşünmüşler, köylülerin kendilerini ayıplayacağından korktukları için bunu uygulamamışlar.

Son kaçıının üzerinden bir günden fazla zaman geçtikten sonra tarlasına giden bir köylü tarafından sulama kanalında cesedi görülmüş. Köylü hemen çocuklarına ve muhtara haber vermiş. Muhtar cesedi almaya onlarla birlikte gitmiş, kanlar içindeki ölüyü görünce bunun bir cinayet olduğunu anlamış, çocuklarına cesede el sürmemelerini, jandarmaya haber vermek gerektiğini söylemiş. Köye dönüp jandarmayı olaydan haberdar etmiş. Kısa zamanda hem jandarma hem de polis ekipleri köyde olmuş.

Köyün neredeyse tamamı cesedin bulunduğu yere gitmiş, ama güvenlik güçleri cesedin olduğu yerin etrafını “olay yeri inceleme bandı” ile çevirerek kimseyi oraya yaklaştırmamış. Herkesi olay mahallini terk ederek köye dönmeleri konusunda uyarın güvenlik güçleri, emre uymayanlara şiddet uygulanacağını da söyleyince köylülerin hepsi evlerine gitmişler. Olay yerinde bulunmalarına izin verilenler sadece maktülün oğullarıymış.

Cesedin eve getirileceğini sanan köylüler, ambulanda bekletildiğini birazdan adli tıpa götürüleceğini duyunca şaşırılmışlar ve buna bir anlam verememişler.

Köylülerin ifadesine başvurulmuş, ama olay hakkında işe yarayacak bilgi veren olmamış. Sadece köyün çobanı Sadık, bir gün önce yaşlı adamı bastonuna dayanarak sulama göletine doğru giderken gördüğünü, daha önce de defalarca oraya giderken gördüğü için önemsemediğini, ihtiyar adamdan sonra da bir beyaz otomobilin geçtiğini söylemiş. Bunların dışında insan ya da otomobil görmediğini de ifadesine eklemiş.

Cinayet haberi, ertesi günkü gazetede gene büyük puntolarla manşetten şöyle verilmişti: Seri katil kurban olarak ihtiyar bir adamı seçti. Detayda ise bunun beşinci faili meçhul cinayet olduğu ve güvenlik güçlerinin katili yakalamak için yoğun bir şekilde çalıştığı yazıyordu. Kenan Baba, haberi okudu, herhangi bir tepki vermedi. Diğer haberlere göz attı.

Öğleden sonra evimizin yanına mavi bir otomobil ve lüks bir cip park etti. Tabii gelenler Hoca ve Tüccar'dı. Biraz sonra da o zalim Cerrah'ın geleceğini düşününce canım sıkıldı.

Kenan Baba verandaya buyur ettiği misafirlere :

-Doktor yok mu, diye sorunca, Hoca'nın verdiği cevap beni rahatlattı:

-Telefon etti, gelemeyeceğini söyledi. Uykusuzmuş, yorgunmuş; zaten ertesi gün de bir aylığına yurt dışına gidiyormuş. İtalya mı dedi, yoksa İspanya mı tam anlamadım, o sırada yanımdan geçen arabanın gürültüsünden.

-Umarım bana darılıp da gelmemiş değildir. Çünkü Badi'nin kayb olduğu günlerde çok ters bir laf etmişti, ben de cevap vermiştim. Belki istemeden onu kırmış olabilirim.

-Yok öyle bir şey. Hem Doktor alingan bir adam değildir.

Bu haber beni çok sevindirdi. Bir ay rahatım demek ki... Önce çay içtiler, sonra kahve ile sohbetlerini sürdürdüler. Konu döndü dolaştı çünkü cinayet haberine geldi. Tüccar:

-Can sıkıcı bir olay. Şehirde başlayıp köye de bulaşmış. Katil buraları çok iyi bilen biri olmalı. Güvenlik güçlerinin de işi zor. Beş cinayet işlenmiş, ortada en ufak bir delil yok. Bakalım işin üstesinden nasıl gelecekler?

Hoca:

-İnsan aklını her zaman yararlı işlerde kullanmıyor. İşte bunun gibi birçok kötü olayın gerisinde maalesef insan aklının, zekasının rolü var. Biz asırlardır hep insanı öne çıkardık, insanlığı ise unuttuk. O yüzden ne acı ki insan ararken, insanlığı kaybettik.

Aslında nasıl bir insan aradığımızı ya da istediğimizi de bilmiyorduk. Rejimlerin hemen hepsi tekdüze insanlar yaratmak istediler ve bunun için eğitime önem verdiler. Eğitim yoluyla insanlara birçok gereksiz bilgi de öğretiler. Hatta kötülük yapmak için eğitilen insanlar bile oldu. İnsanlık için en büyük tehlike, kötülük yapmak için eğitilmiş akıllardır. Bu arada insanın ruhsal bir yapısı olduğu gerçeğini unuttular. Oysa toplumdaki ruhsal sorunları görmezlikten gelmek, insanların geleceğini tehlikeye atmak demektir. Ruhsal sorunların ortaya çıkmasını önleyici tedbirler alınmış olsaydı bu kadar çok anormal durumla karşılaşmazdık. İşte biz bugün bir seri katil örneği ile bu tehlikeyi yaşıyoruz. Kısacası bana göre, insanı eğitmeye, “insanlığı” öğreterek başlamalıyız

Kenan Baba:

-İnsanoğlu her şeyi yapabilecek bir donanıma sahip olmadığı halde, her konuda yarışırılıyor. Bu yüzden insanoğlu sınırlı bir potansiyelle, sınırsız işler yapmanın peşinde. İşte buhranın ana sebebi! Umudu kırık insanlar böyle yaratılıyor. Umudu kırık insan, yaralı aslana benzer. Ne zaman ve neye saldıracağı hiç belli olmaz. Katiller, gangasterler böyledir...

Tüccar:

-İnsanı fazla da abartmamalı. Bence insanlar kitap olsaydı, sanırım birçoğunu daha ilk sayfasını bile okumadan kapatıp atardık. Mesela, ağacın çürüğü bile işe yarar: Ya odun olarak yakılır ya da toprağa karışarak gübre olur. Pekiyi, insanın çürüğü ne işe yarar?

Hoca:

-Taşı yontar gibi insanı yontmaya kalkarsan, tabii ki taş kalpli insanlar ortaya çıkar.”İnsanlık tarihi” diyerek söze başlıyorlar; “savaşlar, krizler, devrimler, kuraklıklar” diye devam ediyorlar. Gerçekten bu mudur insanlık tarihi denilince akla gelenler? Özgürlükler, barışlar, kardeşlikler, hakça bölüşümler, edebiyat ve sanat eserleri kimin tarihi ile ilgili? Yoksa yeryüzünde bütün bunlar yaşanmadı mı? İnsanlara hak ettiklerinden daha fazla değer, sevgi, övgü, ödül, mal ve tabii ceza da vermemeli!

Kenan Baba:

-İnsanı olduğu gibi kabul etmeli. Hoca'ya bu noktada katılıyorum. Ne yerin dibine batırmalı, ne de ona hak etmediği hasletleri yüklemeli. Her yönden mükemmel olan kişi yoktur; çünkü bu dünyada melekler değil insanlar yaşıyor. Hepimizin içinde az veya çok mutlaka kötülük vardır. Kötülüklerden tamamen arınamayabiliriz; ama kötülükleri pasifleştirebiliriz.

Tüccar ve Hoca, akşam olmadan arabalarına binip gittiler. Gitmeden önce beni sevdiler. Cerrah'ın olmaması onlara beni daha rahat sevme imkanı veriyordu. Bana karşı olumsuz tutumunu bildiklerinden, onun yanında rahat davranamıyorlardı. Hatta Tüccar beni öptü, çok mutlu oldum bu davranışından. Kenan Baba da tebessüm ederek onları uzaktan izliyordu.

Kenan Baba, bütün gece bilgisayarda bir şeyler yazdı. Saatlerce gözümü onun üzerinden daha doğrusu bilgisayardan ayırmadım.. Parmaklarıyla klavyeye dokunduğunda bilgisayar ekranında harfler, rakamlar ve diğer işaretler çıkıyordu. Bir kelime nasıl okunuyorsa öyle de yazılıyordu, yani harfleri katarak... Büyük harfle yazmak istediğinde soldaki bir tuşa da basıyordu, satırbaşı yaparken de “enter”e... İstenmeyen bir kelime, cümle ya da paragrafın nasıl silindiğine de öğrendim.

O gece öğrendiklerim tabii ki yeterli değildi, onun için daha birkaç gün gözlemlerime devam ettim. Ve nihayet o an yani ilk yazmayı deneme anım geldi. Kendimden emin bir şekilde bilgisayarın başına oturdum, Kenan Baba yakalarsa diye endişem de yoktu; çünkü horlamasını ta buradan duyabiliyordum.

Her çocuk, yazmayı öğrenince ilkönce adını yazmak ister. Yazınca da çok sevinir. Ben de...

-”BADİ badi Badi B-A-D-İ Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi BADİ BADİ BADİ” yazarak sayfanın yarısını doldurdum. Ya Kalo? Bu adımı niye yazmayı unuttum. Cafer Aga vermişti bu adı bana. Cafer Aga'nın hayali gözlerimin önünde canlandı. İleride Cafer Aga'nın adını da tüm sevdiklerimin adını da yazacağım. “KALO kalo Kalo K-A-L-O Kalo Kalo Kalo KALO” Şimdi sayfanın tamamı doldu. Bir müddet eserimi hayran hayran

seyrettim, öksürük sesi duyunca da yazdıklarımı aceleyle sildim, yerdeki minderin üzerine uzanıp uyuyor numarası yaptım. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, haydi git de yerine yat, deyince kalktım ve kulubeme gittim.

□ □ □

Aradan bir aydan fazla belki de iki ay zaman geçti, seri katil neredeyse unutuldu. Doğrusu, yeni cinayet haberleri duyulmayınca kimse de eski haberleri eşelemek istemiyordu. Güvenlik güçleri de rahatlamıştı, çünkü günlerce teyakkuz durumunda beklemişler, adli tıp ile karakollar arasında mekik dokumuşlardı. Defalarca toplantı yapılmış, ihtimaller değerlendirilmiş fakat bir sonuca ulaşılamamıştı.

Kenan Baba'nın telefonla konuştuğu kişi ya Tüccar'dı ya da Hoca. Sözlerinden anlamıştım:

-Adam bir aylığına gidiyorum, dedi. İki ay sonra döndü. Tabii sevindim geç de olsa döndüğüne. Kutlayalım... İyi düşünmüşsün, ona bir hoş geldin partisi hazırlayalım. Nerede mi? Tabii burada, nerede olacak? Sizin evlerde olmaz, boşuna ısrar etme! Ben kararımı verdim, toplantı burada olacak, sen onlara duyur. Cumartesi gecesi uygun mu? Gece dedim diye karanlığa kalmayın, daha erken gelin. Sana da... Hoşça kal.

Dönenin kim olduğu belli. O zalimin buraya geleceğini öğrenmek moralimi bozdu. Cumartesi dendiğine göre daha üç gün var demektir. Canımın sıkıntısını gidermek için dışarıya çıktım, ormanın içine girdim. Kuş seslerini dinleye dinleye yavaş adımlarla dolaştım. Biraz sonra şahit olduğum bir görüntü durmama yol açtı: Yeşil çimenler üzerinde bir çift sevişiyordu. Bazen erkek bazen de kadın üstteydi. Ne olduğunu anlamadığım sesler de çıkarıyorlardı. Önce beni fark etmediler, sonra ilk önce kadın gördü, erkeğe işaret etti. O da:

-Hoşt, hoşt defol git! Sen de mi röntgenci oldun? Seni utanmaz seni... Deyip yerinden kalkmaya niyetlenince oradan kaçtım. "Utanmaz" sözcüğüne kafayı taktım: Ben

gözetlediğim için utanmaz oluyordum, yaptığım ayıptı; ya onların ki?

Ormandan çıkıp sahile doğru yürüdüm. Az ilerimde iki köpek vardı: biri erkek biri dişi. Dişi olanı tanıdım, beni köpek dövüşçülerine satan namert, soysuz, rezil kancık! İntikamımı alacaktım, aniden atağa geçtim, hata ettim; çünkü hemen fark etti. Oysa sessizce yaklaşmam gerekirdi. Beni görünce şaşırdı, belki de benim çoktan öldürüldüğümü sanıyordu, şaşkınlığı o yüzdendir. Kaçmaya başladı, peşinden çok koştum, yakalayamadım, rüzgâr gibiydi... Ama bir gün... Evet, bir gün onu mutlaka elime geçireceğim ve çektığım acıların hesabını soracağım!

Cumartesi çabuk geldi. Terasta kadehler tokuşturulmaya başlandı, herkes neşeliydi, kahkahalar birbiri ardına atılıyordu. Doktor'un:

-Seri katilden ne haber? Diye sorması neşeli ortamı sonlandırdı. Kenan Baba:

-Uzun süredir hiç haber yok. Belki alıp başını buralardan gitmiştir. Gittiyse herkes rahatlar, ya tekrar dönerse ne olur? Orasını düşünmek bile istemem. Birçok insanın canını yanması ne kadar kötü bir şey.

-Zannetmem. Bunlar alışık oldukları muhitleri kolay kolay terk etmezler. Çünkü oraları her açıdan avuçlarının içi gibi bilirken, neden yabancı bir yere gitsinler? Giderlerse zaten sonlarını da hazırlamış olurlar. Dönerse de bu bir facia gibi algılanmamalı; hayat bu. Hayatın içinde yaşamak nasıl varsa acı olaylar ve ölüm de öyle var.

-Uzun süre ses çıkmayınca ilk aklıma gelen ihtimal bu olmuştu. Bu konuda ben senin kadar toleranslı değilim; insanların sebepsiz yere hayatlarının sonlandırılmasına hiç tahammülüm yok.

-Burada sıkışmış olduğu için ortalıkta görünmeyerek kendini unutturmak istiyor olabilir. Yakında haberini duyarız, verdiği ara biraz fazla bile olmuş.

-Umarım sen yanılırsın da başka insanların da canı yanmaz Doktor.

Masanın öteki ucunda da Hoca ile Tüccar bir konu tartışıyorlardı:

-Hocam, şu sıralar Erasmus'un Deliliğe Övgü kitabını okuyorum. Daha henüz başlardayım, birkaç gece okumak için kendimi zorladıysam da aksi oldu; uyuyup kaldım. Güldürmece bir eser. Buraya gelmeden önce hayatı hakkında biraz bilgi edindim: Yanlış hatırlamıyorsam yazar 15 ve 16 yüz yıllarda yaşamış, Hollanda'da doğmuş. Bazı kaynaklar onu din adamı, bazıları filozof, bazıları Kuzey Avrupa Rönesansı'nın önemli ustası ve klasik edebiyat araştırmacısı, bazıları da hümanist bilgin diye tanıtıyor. Hoşuma giden birkaç sözünü de şuraya yazdım, okuyayım:

Körlerin ülkesinde, tek gözlü insan kral olur.

İtiraf edin ki, güzel, hoş olarak yaptığınız ne varsa, hepsini bu deliliğe borçlusunuz.

Ben bir dünya vatandaşıyım, herkese ama herkese bir yabancı olarak bilirim.

Kendimi tarif etmek, kendime sınır çizmek olur; kudretim ise asla sınırı yoktur.

Hoca:

-Yazarı tanıyorum, kitabını da okudum. Sürükleyici bir dili var ve güldürmece konusunda da usta. Ütopya'nın yazarı Thomas More'un kankası. Ana dilini kullanmayıp Latince yazıyor. Kitabında devamlı kendini övüyor, buna da bir şey demiyorum, çünkü delidir ne diyeceği ne yapacağı belli değildir. Zırvalayıp dursun, başkasına zarar vermiyorsa önemli değil!

-Thomas More'un kankası ise deli olmasına şaşmamalı; çünkü More hakkında da deli olduğu iddiaları var.

-Deli olmasının ötesinde Erasmus denilen bu adam, bu haddini bilmez, Sokrat'a ve onun üzerinden tüm filozoflara saldırıyor. Kim bu adam? Bir tarikatçı, bir rahip; ama rahiplikte hiç bir etkinlik gösteremeyip bilim adamlığına soyunan biri... Diyor ki: "Bilgelerin her biri kendini küçük bir tanrı sayıyor. Filozoflar dostlarının kusurlarını görmek için keskin gözlü, kendileri hakkında kör, daima dertli, neşesiz ve heybe masalı sanki kendi için yazılmış kimseler." Ünlü Atinalı politikacı Demosthenes için de şunu söylüyor: "Arkhilokhos'un tavsiyesiyle, düşmanı görür görmez kalkanını yere atıp kaçmış ve böylece kürsüde ne kadar güzel söz ustasıysa, savaşta o derece korkak olduğunu kanıtlamış."

-Demosthenes'in de Çiçero gibi kekeme olduğunu ama bunu uzun çalışmaları sonunda üstesinden geldiğini okumuştum.

-Sokrat ile ilgili şu söyledikleri de hiç hoş değil: "Bir gün, halk önünde bilmem hangi konudan bahsetmeye mecbur kalan Sokrates, bu işi o kadar fena başarmış ki, herkes kendisiyle alay etmiş.. Sokrates öyle mahcuptu ki, halk önünde ağzını açmaya asla cesaret edemezdi." Bu yetmiyor Cicero'ya da sataşılıyor: "Roma'nın güzel söz söyleme sanatının babası Cicero'nun kendisi de; acemi tavırlıydı ve savunmalarının giriş bölümünü söylerken bir çocuk gibi kekeler, titrerdi. "

Konuşulanları çok iyi anladığımı söyleyemem. Konu bana oldukça yabancı. Dinlerken uyumuşum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum; ben uyandığımda aynı konuda Kenan Baba konuşuyordu. Demek ki o da tartışmaya katılmış:

-Hocam, Erasmus Platon'un, "Filozoflar hükümdar yahut hükümdarlar filozof olsalardı, devletler ne mutlu olurlardı." deyişine de karşı çıkıyor ve "Hükümdarlar arasında hiçbiri, felsefe yahut edebiyat incelemeleriyle vakit geçirenler kadar devletleri için kötü şans olmamıştır." diyor. Marcus Aurelius'un iyi bir imparator olduğunu önce kabul ediyor; sonra reddediyor ve filozof ünvanının onu vatandaşları için dayanılmaz ve nefretlik yaptığını iddia ediyor.

Doktor bir kahkaha attı ve konuştu:

- Ben de Erasmus'un şu sözünü çok beğenirim: "Filozoflar memurluklarda ve kamu işlerinde saz önünde birer eşek gibi dururlar."

Hoca:

-Birçok kişinin hoşuna giden sözleri var şüphesiz. Mesela şunlar da ona ait:

"Bilim ve sanatların yaratıcıları delilerden daha delidir.

Homeros "Deli, kendi zararına olarak bilge olmayı öğrenir."

Deli tutkularına, bilge aklına boyun eğer."

Erasmus, sadece filozoflarla alay etmez. Şairler, yazarlar, hatipler, hukukçular, Dilbilgisi Öğretmenleri, doktorlar, fizikçiler, astrologlar, avcılar, kumarbazlar, hilekarlar, askerler, aktörler, müzisyenler, Yunanlılar, Türkler, Yahudiler, ressamalar, Din bilimciler... İle de alay etmiştir.

Hoca, sözlerini şöyle bağladı:

-Erasmus hakkında birçok olumsuz düşünce öne sürmüş olmama rağmen bir taraftan da şu soruyu sormadan edemiyorum: Erasmus bu eseri ile insanoğlunun prangalarını kırıp, mutlak özgürlüğe ulaşmasını istiyor olabilir mi?

Hayret! Doktor bu gece bana hiç sataşmadı; hatta kötü kötü de bakmadı. Yoksa iyi bir insan olmaya mı karar verdi? Belki içinde bir sevgi çiçeği açmaya başlamıştır. Neden olmasın?

□ □ □

Piknik alanı hıncahınç dolu. Hava ne soğuk ne sıcak, günlerden Pazar. Şehrin bunaltıcı atmosferinden bıkanlar soluğu burada almışlar.

Etler mangal üzerinde kızarıyor, mangalı olmayanlar yerde iki taş arasında ateş yakmışlar. Ateş köz haline gelince, bu taşların üzerine ızgaralarını yerleştirip etlerini pişirecekler. Ağaç altlarının hepsi, önce davranan piknikçiler tarafından kapılmış. Kavurucu bir sıcak olmadığı için diğerleri açık alanlarda oturmaktan pek de şikayetçi değiller.

Öğlen geride kalalı çok olsa da yeni gelen piknikçiler de var. Etraf otomobil dolu. Getirdikleri malzeme, yiyecek ve içecekleri taşırken insanlar, hallerinden çok memnun görünüyorlar; gülerek eğlenerek kendilerine uygun bir yer arıyorlar, ellerindeki yükün ağırlığını hissetmiyorlar.

Çocuklar birbirini kovalıyor, birkaç yetişkin topla oynuyor. Öyle ki bazen topun gideceği yeri ayarlayamıyorlar ve top bir piknikçinin sofrasının ortasına düşebiliyor. Özür dileniyor, karşı taraf kızıyor ama belli etmiyor; yüzündeki sinirli gülüşle bu özüre cevap veriyor.

Satıcılar da nafakalarını çıkarma peşinde. Mısırcı “Süt mısır, süt mısır, haşlanmış mısır” diye bağırırken simitçi “Taze gevrek geldi, el yakıyor, taze gevrek!” diyerek sesini duyurmaya çalışıyor. Baloncucu çocukların dikkatini çekmek için elindeki ipi bırakıyor, yüzlerce balon göğe doğru yükseliyor, balonları kaçırdı diye birkaç çocuk heyecanlanıp çığlık atıyor, ama ipin ucu baloncunun eline bağlı olduğundan yüzlerce balon yukarıda asılı kalıyor. Çekirdekçi ses çıkarmadan gelecek müşterileri bekliyor, sucu sularının buz gibi olduğu iddiasını yüksek sesle dillendiriyor. Hatta “Buz gibi değilse, para verme!” diyor. Dondurmacı hemen onun yanında ve rekabet halindedir. “Dondurma kaymak, dondurmam kaymak!” diye bağırırken arabasını iterek oradan, sucunun yanından uzaklaşacakmış gibi yapıyorsa da her defasında aynı yerde kalıyor.

Mısır alan az da olsa var, simitçinin işi zor, çünkü herkes buraya yiyeceği ile gelmiş, kolay kolay simit alan çıkmaz, belki et yemeyi sevmeyen bir-iki çocuk ebeveynlerini simit almaları için ikna edebilir. Baloncunun işi iyi, hep çocukların olduğu taraflarda dolaşarak, içlerinde çocuk bulunmayan kalabalıkların yanından bile geçiyor. Çekirdekçinin müşterileri çocuk, bağırmasına gerek duymadan satış yapabiliyor. Sucunun işi iyi, çok kişi suyunu yanında getirmiş olsa da gene su almak ihtiyacı hissediyor. Dondurmacı havanın ısınmasını bekliyor, şu durumda işleri umduğu kadar iyi değil.

Benimle beraber dört köpek gelmiş buraya. Bize bir şeyler verirler mi diye herkesin eline ve ağzına bakıyoruz. Birkaç parça ekmek atan oldu, et hiç olmadı. Benim karnım tok olmasına rağmen, et verirlerse yerim düşüncesiyle geldim; vermezlerse de benim için fark eden bir şey olmaz. Diğer köpekler için aynı yargıda bulunamam.

Çocuklara zarar verebilir korkusuyla köpekleri kovalayanlar olduğu gibi, hoşlanmadıkları için küfür edenler, hatta vurmaya kalkanlar da var. Küfür de etseler, kovalasalar da, dövseler de biz gene oradan ayrılmıyoruz. Bekleyeceğiz, akşama kadar bekleyeceğiz; nasıl olsa geride yiyecek bir şeyler mutlaka bırakacaklar.

Etler, köfteler ağızlarına atılıyor; meşrubatlar bardaklara oradan “Oh”lar çekerek midelere indiriliyor. Gizlice bardaklarına içki doldurup içenler de gördüm. Bunlar böyle bir ortamda göstere göstere içki içmekten çekiniyorlar. İçlerinde şimdiden çakırkeyif olanlar var. İki kişi de uyuyor, ama içkiden mi orasını bilemiyorum.

Gölgeler uzamaya başladı, güneş alçalıyor. Batmasına daha birkaç saat var. Buradakiler hava iyice kararınca kadar oturmak niyetinde görünüyorlar. Belki de gece

geç saatlere kadar süreyi uzatanlar da olur. Şarkılar, türküler söylenmeye başladı; söyleyenler içki içenler mi diye bakıyorum; değil...

Bir kadın çılgılığı ortalığı ayağa kaldırıyor, etler ağza götürülemeden öylece kalıyor, gözler faltaşı gibi açılıyor, saçlar dikleşiyor, kulaklar hareketleniyor...

-Canımı isterim Canımı... Benim Canımı bulun, Allah rızası için bulun, bana yardım edin! Caaann oğlum Caaannn neredesin? Canım yok, kayboldu, Canımı kaçırdılar! Caaann oğlum, Caann... Ben şimdi ne yapacağım, ben babasına ne diyeceğim? Yardım edin, yardım...

Can, üç yaşında bir erkek çocuğu, annesiyle birlikte komşularının teklifi üzerine pikniğe gelmişler. Babası o gün, çalıştığı fabrikada fazla mesaiye kalacağından onlarla birlikte gidememiş. Aslında karısının da gitmesini istemiyormuş ama onu istekli görünce:

-Gidin, ama çocuğa dikkat et. Başına bir iş gelmesin, diye sıkı sıkıya tembih etmiş.

Pikniğe gelince Can, çok sevinmiş. Annesinden oyun oynamak için izin istemiş, o da fazla uzaklaşmamasını şart koşarak izin verince; koşmuş, kendi akranı çocuklarla oynamış. Karnı acıkınca annesinin ve komşularının getirdikleri yiyeceklerden yemiş. Sonra tekrar oynamak için ayrılmış. Annesinin gözü sürekli oğlunun üzerindeymiş, birkaç kere gözden kaybedince kalkmış aramış, her defasında önceki oynadığı yerden biraz daha uzakta bulmuş.

Komşularıyla muhabbete dalan anne, bir süre oğlunu takip etmeyi bırakmış. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyormuş ama aklına oğlu gelince bakınmış, ortalıkta görememiş. Gene öncekiler gibi biraz ileride bulabileceğini sanmış, ama Can orada yokmuş. Piknik alanının her tarafında hatta etrafında oğlunu aranmış. Sahile kadar inmiş, o sırada beyaz bir otomobil karşıdaki tepeyi tırmanıyormuş, ama Can'ın annesi bunu görememiş.

Sahilden piknik yerine dönerken, oğlunu orada bir yerde saklanırken bulacağını

umuyormuş, sonra bulamazsa ne yapacağını düşünüyormuş. Çünkü daha önce orada aramadık yer bırakmamıştı. “Bulurum!” diyormuş sonra “Ya bulamazsam!”... Umutla umutsuzluk arasında gidip geliyormuş, gidip geliyormuş... Piknik alanında her tarafı bir kere daha aramış, bulamayınca etraftakilerden yardım istemek için yakınmaya başlamış.

Annenin feryadı, herkesi etkiledi; toplulukta çocuğun kaçırıldığı izlenimi ve bir panik havası hakim oldu. Çocuğu kaçırın hakkında da ortak bir kanaat oluştu. Bazıları bunu dile getirirken, bazılarının da düşüncelerindeydi çocuğun seri katil tarafından kaçırıldığı.

-Seri katilin işidir.

-Yandı gene onca yürek.

-Bu tip insanları hapse atmak yetmez, yok edeceksin ki başkalarının da canını yakmasın.

Şeklinde konuşmalar başladı.

Piknik alanında bu olay, kollektif bir bilincin oluşturmuştu: o nedenle insanlar aynı düşüncelere sahiptiler, aynı heyecanı duyuyorlardı ve hiçbiri ne yapacağına tam olarak karar vermemişti. Seri katilde hepsi hemfikirdi, ama hiç biri bu seri katili görmemişti. Nasıl bir şeydi bu? İnsana benziyor muydu, onun gibi şunun gibi bir insan mıydı, yoksa masalımsı korkunç bir yaratık mı? Silah mı bıçak mı kullanıyordu? Kurbanlarını neye göre seçiyordu ve nasıl öldürüyordu?

Tam o sırada arka arkaya üç patlama sesi duyuldu. Sanki patlamanın açıklaması orada yazıyormuş gibi herkes gözlerini açarak birbirinin yüzüne baktı. Bomba mı atıldı yoksa tabanca ile ateş mi edildi? Bu da seri katilin işi olabilir mi?. Buraya kadar gelip, küçük bir çocuğu kaçırın, insanların üzerine bomba mı atamayacak ya da ateş mi edemeyecek? Elleri ayakları titreyenler, kalbi çarpanlar, hızlı hızlı nefes alanlar, kekeleyerek konuşmaya çalışanlar ve olanları hiç umursamayan çocuklar... Çünkü çocuklar biliyorlardı ki bu patlamaların nedeni sanılanlar değildi; altı üstü baloncudaki üç tane balon patlamıştı,

hepsi bu!

Düşünce aşamasından davranışa geçince toplulukta kargaşa görüldü. Önce çocuğu olanlar, sanki seri katil gelip onların çocuğunu da kapacakmış korkusuyla apar topar adeta kaçarcasına orayı terk ettiler; tabii arkalarında bolca yiyecek bırakarak... Bu da bize yaradı, yiyeceklerin üzerine atladık. Çatlayana kadar yiyebilirdik. Bizi görenler hiç seslerini çıkarmadılar, çünkü şimdi uğraşacakları daha ciddi sorunları vardı: Seri katil...

Hava kararmak üzereyken ortalıkla bir tek piknikçi kalmadı, oysa bazıları gece yarısına kadar burada vakit geçirmeye karar vermişlerdi. Can'ın annesini oradan ayırmak çok zor oldu. Gitmemekte direniyordu, bırakmaları için komşularına yalvarıyordu. Ağlıyordu ama gözyaşı akıyordu. İki komşusu koluna girip zorla bir otomobile bindirdiler.

En son gidenler iki satıcıydı: Mısırcı ve dondurmacı. Onlar da seri katile söyleniyorlardı arabalarını itelerken.

Çöplerin arasında bulduğum yiyeceklerle karnımı doyurduktan sonra eve döndüm. Kenan Baba gelmemişti, uyumak istedim uyuyamadım. Sıkıcı, üzücü bir günü geride bırakıp yaşananları unutmak istiyordum. Gece çok geç bir saatte uyudum. Sabaha pırl pırl bir güneşe uyanacağımı, güzel bir gün geçireceğimi hayal ediyordum. Hayallerim boşunaymış.

Uyandığımda sabah olması gereken bir saatti, ama nedense her taraf karanlıktı. Kulubemden kafamı çıkarıp dışarı baktım, karanlıktan başka rutubet yüzüme vurdu. Karanlığın nedeni belli olmuştu: Sis vardı. Gökyüzünden aşağıya siyah bir bulut inmiş olmalı, yoksa bu kadar karanlık olmaması gerekirdi. Daha önce de birkaç defa sis olayına tanık olmuştum, hiç biri böyle değildi. Bir metre ilerisini bile göremiyordum. Canım sıkıldı, bu sıkıntıyla yiyecek kabında olanları sildim süpürdüm, suyumu da içtim. Gözlerimi kapatıp uyumayı denedim. Uyumuşum. Kalktığımda günün hangi vaktinde olduğumuzu çıkaramadım. Sis yoğunluğunu kaybetmişti ama güneş gene de görünmüyordu.

Güneşi gördüğümde gökyüzündeki yerine bakarak öğlen olduğunu tahmin ettim. Acıktım. Sabahleyin yiyeceklerimin hepsini yuttuğumdan kap boştu. Kenan Baba ya

uyuyordu, ya da dün gece eve dönmemişti. Piknik yerinde dünden kalma bir şeyler vardır umuduyla oraya gittim. Oradaki sis evin bulunduğu yerdekenden daha yoğundu, hayal meyal çöpler görünüyordu. Karıştırdıklarımın dışı dokunur bir şey çıkmadı.

Bir ara kan kokusu ve tanıdık bir koku aldım. Bu tanıdık kokusundan çok emin değildim, belki de yanılmıştım. Kan kokusunun geldiği tarafa doğru yöneldiğim sırada bir otomobil motorunun sesini duydum. Bu ses giderek azaldı ve kısa bir süre sonra tamamen duyulmaz oldu. Sis iyice dağılmasını bekleyecektim, bu arada vakit geçsin diye çöplerle oyalandım.

Sis tamamen kalkınca kan kokusunun geldiği tarafa yöneldim, kısa sürede bir insana ait olan küçük bir cesede ulaştım. Yaklaşınca kanlar içindeki cansız bedenün dün kaçırılan çocuk olduğunu anladım. Seri katil öldürdükten sonra çocuğu aldığı yere getirip bırakmıştı. Böyle yaparak herkese bir mesaj mı vermek istiyordu?

Cesedin başında durup ne yapacağıma karar vermeliydim. Tabii cesedi yemek düşüncesi hiç aklımdan geçmedi, ama bu başka köpeklerin de aklından geçmeyecek demek değildi. Onun için orada bekleyip cesedin yenmesini engellemem gerekiyordu. Nitekim iki köpek gelmekte gecikmedi. Onlara hırlayıp dişlerimi gösterdim. Sandılar ki, o yiyecek benim ve onlarla paylaşmak istemiyorum. Uzaktan beni seyrettiler. Aslında ikisi birlikte bana saldırırsalar, birkaç dakika içinde işimi bitirebilirlerdi. Neyse ki yardımlaşmayı bilmiyorlardı...

Bu bekleyiş ne zamana kadar sürecekti? Birazdan burası köpek dolardı ve benden cesedi alırlardı. Etrafa bakıp bir insan arıyordum yardım istemek için. Yürüyüş yapan bir kadınla bir erkek gördüm uzakta. Sesim çıktığı kadar havlamaya, hırlamaya, hatta viyaklamaya başladım. Zor da olsa nihayet dikkatlerini çekmeyi başardım. Beni zor durumda kalan bir hayvan zannedip yardım için yanıma geldiler. Çocuğun cesedini görünce kadın bir çığlık attı, adam onu sakinleştirdi. Bana iyice yaklaşım okşadı. Bu okşamanın “aferin” yerine geçtiğini anladım.

Etraftaki köpek sayısı dört olmuştu. Adam kadına:

-Hayatım, ben burada kalayım, sen eve git. Polise, jandarmaya telefon edip haber ver,

hatta komşulara da söyle buraya gelsinler.

Kadın gitti, adam benim yanıma oturdu. Onun da benim de gözlerimiz bizi kuşatan köpek ordusunun üzerindeydi. Biraz sonra köpek sayısının dörtten daha fazla olduğunu gördüm. Saymadım, ama çoktu, çok... Kan kokusunu duyan gelmiş, duyan gelmiş...

Kadın ve dört komşusu geldikten az sonra da polis, jandarma arabaları ve bir ambulans da geldi. Hemen cesedin etrafı çevrilip, inceleme başlatıldı. Cesedin bulunduğunu duyan diğer sakinlerden çok sayıda kişi de bir saat kadar sonra geldi, içlerinde Kenan Baba da vardı. Hemen yanına koştum. Bana sitem etti:

-Nerelerdesin yaramaz arkadaşım? Seni merak ettim, dedi. İlk gelen adam benim onlara haber verdiğimi ve diğer köpeklerden cesedi nasıl koruduğumu ona anlatınca yüzü güldü, başımı okşadı. Az sonra da Emniyet Müdürü ve Jandarma Karakol Komutanı da olay mahallindeydiler. Aynı açıklama müdüre de yapıldı:

-Bu köpeğin sahibi kim, diye sordu. Kenan Baba olduğunu söylediler.

-Bu akıllı bir köpeğe benziyor, bize işlerimizde yardım edebilir. Onu polis teşkilatına verir misiniz? Diye Kenan Baba'ya sordu. Yüreğim güp güp atmaya başladı ya beni verirse, diye. Cevabı "Hayır" olunca rahatladım. Müdür ısrar etti:

-Hiç olmazsa şu seri katil yakalanana kadar bizimle olsun, dedi. Kenan Baba:

-Benim ondan başka kimsem yok. Evimin güvenliğini sağlayan gene o, deyince kesin cevabı aldığı için müdür ısrar etmekten vazgeçti.

Flaşlar patlamaya başlayınca üç gazetecinin işbaşında olduklarını anladım. Nereden haber aldılarsa! Sanki bir yerde hazır bekliyormuş gibi, olaydan kısa bir süre sonra orada olmalarına hayret etmemek elde değildi. Benim fotoğrafımı da defalarca çektiler.

Vatandaşlardan olay hakkında bilgi topladılar. Emniyet Müdürüne de soru yönelttiler, o da:

-Olay inceleme raporu hazırlanır hazırlanmaz bilgi vereceğim, dedi.

Yarım saat sonra rapor ve tutanaklar Emniyet Müdürü'ne geldi. Otomobilinin içine oturup bunları on beş dakika kadar inceledikten sonra, arabasından indi, basın mensuplarına açıklama yaptı:

-Kesin sonuç adli tıptan gelecek rapordan sonra belli olacaktır, ancak elimizdeki ilk bilgilere göre bu cinayet aynı caninin marifeti. Seri katil, üç aya yakın bir zamandır ortalıkta yoktu, gene çıktı ve dün kaçırdığı üç yaşındaki çocuğu, Can'ı bilinen yöntemiyle öldürdü. Cesedini de buraya yani piknik alanına bıraktı. Bu katil ya çok cesur bizimle alay ediyor ya da yakalanmak istediği için böyle davranıyor. Çocuğu kaçırdığı yere cesedini bırakmış olmasının başka bir izahı yok. Katile dair maalesef herhangi bir ipucuna ulaşamadık. Bu altıncı cinayet ve itiraf etmek gerekirse, biz bir arpa boyu bile ilerleme kaydedemedik. Valilik emri gereği polis teşkilatı ve jandarma işbirliği halinde çalışıyor. Sorularınız var biliyorum, ama soru almayacağım. Çok üzgünüm. Basın açıklamamız bu kadar; hepinize teşekkür ederim.

Ertesi günkü gazetenin manşetinde kocaman puntolarla “Kahraman Köpek: Badi” yazıyordu ve büyük bir fotoğrafım yayımlanmıştı. Cinayet anlatılmış, benim cesedi korumak için diğer köpeklerle nasıl mücadele ettiğim abartılarak verilmişti. Bire karşı onlarca köpekle dövüşmüşüm, yaralanmışım ama gene de cesedi onlara bırakmayıp yardım gelinceye kadar korumuşum. Kısacası gazeteci hayal gücünü sonuna kadar kullanmış.

Haberin “Badi, seri katili gördü mü?” “Seri katili Badi tanıyor mu?” ara başlıkları beni rahatsız etti. Bu açıkça beni seri katile hedef göstermekti, bundan sonra geride tanık/delil bırakmamak amacıyla beni de öldürmek isteyebilirdi.

Köydeki Recep Dayı cinayetinden sonra, buradaki evlerden birkaçı bahçe duvarlarını yükseltirken birkaçı da yüksek olan duvarlarının üzerine dikenli tel koydurdu. Hatta kamera sistemi kurduran bir kişi bile vardı. Piknik alanındaki olaydan sonra hemen

hemen bütün evlerde güvenlik tedbirleri artırılmaya başlandı. Artık buraya her gün bu işleri yapan firmalara ait onlarca araç ve eleman geliyordu. Kamera ile gözetlenen ev sayısı da arttı. Ahşap olan bahçe kapıları değiştirildi, yerine demir kapı kondu. Evlerin pencerelerine demir korkuluklar takıldı. Bir de bizim açımızdan güzel bir olay yaşandı: Evlere girmek isteyen yabancıları engellemek amacıyla kullanılmak üzere, sokak köpekleri sahiplenildi. Şimdilerde sokakta tek başına dolaşan bir köpek bile görmek imkansız.

Kenan Babanın evinde de çalışma vardı, ama bu seri katilden korunmaya yönelik bir çalışma değildi. Evin badana edilmesi ve bazı yerlerinin onarılması gerekiyordu. Badanacı usta, iki günde işini bitirdi. Becerikli adam. Eşyaları odanın ortasına toplayıp üzerine naylon bir örtü koyup badanaya başlıyor. Yere ya da eşyaların üzerine bir tek damla boya dökmeden işini bitiriyor.

Verandadaki ahşap korkulukların çoğunun ve direklerden dört tanesinin değiştirilip boyanması ve verniklenmesi de gerekiyordu. Ayrıca aşağıdaki ve yukarıda saçakların gölgelikleri de çok yıpranmıştı, bunların da elden geçip boyanması lazımdı. Kırık kiremitler de vardı. Bu iş için de Kenan Baba, askeriyeden emekli, altmış beş yaşında bir marangoz bulmuş. Adam biraz kaçık. Çok konuşuyor, hep gülüyor. Yaşına rağmen çok enerjik, hızlı çalışıyor.

Mehmet Usta, ilk gün aletlerini, tahtaları, merdiveni, çimentoyu, boyayı, verniği, içinde harç yapacağı kapları kırmızı bir Toros'a yükleyip getirdi. O kadar çok malzeme yüklemiş ki arabanın arkası yere değdi degecek; önü de havada. O araba o kadar eşyayı nasıl aldı, nasıl getirdi? Üstelik o gün yanında bir de yardımcısı vardı.

Mehmet Usta konuşkan bir adam. Ağız hiç boş durmuyor: Konuşuyor, gülüyor, küfür ediyor; etrafta kimse olmazsa şaka yollu bana sataşıyor. Sevdim bu adamı. Hiç kırıcı değil, sadece çenesi düşük! Bana bile bir insan gibi davranıyor.

İkinci gün yardımcısını getirmede. Tek başına beş gün daha çalışıp işi bitirdi. Marangozluğuna diyecek yok, çünkü elli yıllık meslek tecrübesi var, lakin boya işinden pek anladığı söylenemez. Yerleri rezil etti, her tarafı boya içinde bıraktı. Nerede badanacının temizliği, nerede Mehmet ustanın yaptığı boyama? İş bittikten sonra eve bir bayan geldi, yerdeki boyaları temizlemek için. Üç günün sonunda ancak işi bitirebildi.

Badana, tamir, boya ve temizlik işi bittikten sonra bir gece, Kenan Baba'nın arkadaşları geldi. Tabii gelenler arasında Doktor da vardı. Terasta yemek yendi, kadehler tokuşturuldu. O gecenin konularından biri de bendim. Tüccar ve Hoca bana defalarca sarılıp tebrik ettiler, hatta etleri kendileri yemeyip beni beslediler. Övgü dolu sözler de söylediler; Kenan Baba bu konuda suskun olmasına rağmen davranışlarıyla benimle gurur duyduğunu belli ediyordu.

Tüccar:

-Bravo sana Badi! Gazetede seninle ilgili haberi okurken hem gözlerim yaşardı hem de seni tanıdığım için mutlu oldum. Haberde Badi'nin katili görüp görmediği de soruluyor. Doğrusu benim de aklıma bu soru geldi. Gördüyse Badi'yi büyük bir tehlike bekliyor demektir. Onun için bundan sonra Badi'ye mukayyet olmak gereir.

Hoca:

-Badi bizim kahramanımız. O, her şeyi hak ediyor, akıllı bir köpek olduğu zaten belliydi. Katili görmüş olsaydı belki de ona da saldırırdı, diğer köpeklere olduğu gibi.

Doktor:

-Bu hayvanı gözünüzde fazla büyötmeyin. Okuduklarınız gazetecilerin uydurması olabilir. Badi'nin cesedi kendi yemek istediği için, öteki köpeklere karşı çıktığını düşünüyorum. O sırada civarda dolaşan bazı insanlar yetişip bunu engellemişlerdir. Katili gördüğünü de sanmam; eğer görseydi şimdi hayatta olamazdı. Bu kadar cinayet işleyen biri, arkasında -bu köpek de olsa- bir tanık bırakmaz.

Tüccar'a telefon gelince erken ayrıldı. Kenan Baba onu uğurlamak için aşağıya inerken, su almak için Hoca da onlarla beraber gitti. Terasta o gaddar adamla kaldım mı tek başıma! Gözlerimi gözlerinden kaçırmaya çalışsam da başaramıyordum; çünkü üzerime

çiviliydiler. Kin ve nefret dolu, çakmak çakmak gözler; düşmanca bakışlar... Kanım dondu. Neden bu adam bana karşı bu kadar öfkeli? Bundan önceki görüşmemizde bana böyle haince bakmamıştı ve iyi bir insan olacak umuduyla sevinmiştim. Şimdi ne oldu da, ne değişti de kin ve nefret tekrar öne geçti? Ama bu, bana kalırsa sadece kin ve nefretten ibaret değil, ayrıca benden intikam da almak istiyor olabilir.

Ben bunları düşünürken o, yerinden kalktı; bana zarar verir korkusuyla duvar kenarına çekildim. Belki yanılmışımdır, adam etrafı seyretmek ya da aşağıya inmek için ayağa kalkmıştır. Hayır yanılmamışım. İşte üzerime doğru geliyor ve iyice yaklaşıncaya da sol ayağını kaldırıp kafama vuruyor. Yediğim tekme beni öylesine sersemletti ki önce hiç sesim çıkmadı, oraya yığılıp kaldım. Biraz sonra kendime geldiğimde başımdaki müthiş acıyı hissettim ve viyaklamaya başladım. Niyetini anlamıştım: Beni öldürmek! Bir kere daha tekme atmak için bu sefer sağ ayağını kaldırmıştı ki, sesimi duyan Kenan Baba ve Hoca merdivenleri ikişer üçer çıkarak terasa geldiler. Kenan Baba hemen beni kucakladı.

-Ne oldu sana arkadaşım Badi? Dedi. Hoca da birkaç laf etti, ama ne dediğini tam olarak hatırlamıyorum. Doktor, Kenan Baba'ya cevap verdi:

-Ufak bir kaza canım, yanlışlıkla üzerine bastım. Galiba içkiyi fazla kaçırıldım da!

Kenan Baba, bu sözlere cevap vermedi, inanmamıştı. Kafasını salladı, yüzü iki karıştı. Hoca'nın da ondan aşağı kalır tarafı yoktu.

Gecenin geri kalan zamanında Kenan Baba'nın ve misafirlerinin konuşmalarına kafam zonkladığı için dikkat edemedim. Yalnız, giderken Doktor'un şehir hayatından bıktığını ve yakında buralarda bir yere taşınmak istediğini duydum.

Üç gün aptal gibi dolaştım. Bu arada Doktor'un taşındığını Kenan Baba'nın Tüccar'la yaptığı telefon konuşmasından öğrendim. Canım daha çok sıkıldı. Onun bize bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyordu; çünkü onu daha sık görmek zorunda kalabilirdim. Son olay, sabrımı iyice taşırdığından yaptıklarını ona ödetireceğime dair bir karar verdim. Hem de ilk gördüğümde... Neresini yakalayabilirsem orasını ısıracaktım. Böyle bir hareketin bedelini pahalıya ödeyebilirdim, ama olsun. Kenan Baba bana kızabilir, beni evden kovabilir ya da ısırduğım için bu alçak beni şikayet edebilir; tabii itlaf ekipleri de

işimi bitirebilirdi. Bütün ihtimalleri düşündüm, kararımı uygulayacağıma dair kendime defalarca söz verdim.

Bu arada bilgisayarı kullanmayı iyice öğrendim. Kenan Baba yokken hemen geçiyorum başına. Yaptığım doğru bir davranış olmasa da onun yazdıklarını okuyorum öncelikle. Sonra aklıma ne gelirse yazıyorum, yazıyorum... Yazdıklarım bir sayfayı geçerse hemen siliyorum, çünkü çok olursa Kenan Baba gelmeden silmeye zaman bulamayabilirim. Beni yazarken gördüğünde nasıl tepki vereceğini bilmesem de şimdilik yakalanmak istemiyorum.

Kenan Baba'nın en son yazdıkları:

“Kalabalıkta bulunmak yalnızlığa engel değil, hatta çoğunlukla tek başına olduğundan daha fazla yalnızdır insan... Cisimler vardır, sesler vardır, yığınlar vardır insanlardan oluşan; hiçbir anlam ifade etmeyen, her şey birbirine yakındır ama gerçekte ise çok uzak. Birbirine benzediğini düşündüklerimiz arasındaki farklılıklar saymakla bitmez çoğu kez. Çıkamaz sokakların karanlığı çöker bazen insanın üzerine; o sırada aradığın ışık zanneder yalnızlığı tatmamış olanlar; oysa sessizliğin sesini duyma çabası içindedir. Beklersin, beklersin... Gelmez. Gelmez sessizliğin sesi, ama geleceği umudunu söküp atamazsın içinden!

Kayıplar aranır çoğunlukla, bulunamayınca yaşanır umarsız hayal kırıklığı. Yitirilen değerli sanılır, bulunan da sanki hiç yitirilmeyecek... Hayaller karışır gerçeklere; belki de böyle olması en iyisidir; yoksa gerçekler acıtır insanı sığınacağı hayaller olmasa. Yürek daralır, gözyaşı akar mı sevgiliyi bulamama ihtimali akla gelirse?

Âşığın gözleri, elleri, ayakları kısacası tüm bedeni yorulur, gönlü hiç yorulmaz; yorulsa zaten ondan âşık olmaz! Âşık çığıktan medet ummaz, kurtarıcı beklemez, kendini acındırmaz; gömer acılarını kutsal bir merasimle yüreğine... Çıkaracağı güne kadar gömülü kalır acılar oracıkta; çıkınca âşığa haz verir, sanırsın ki o bir mazoşist! Değildir, çünkü acılar ulaştıracaktır onu vuslata. Vuslat, yitik bir hayal olsaydı Mecnun gene de dağları deler miydi? Ne garip! Ben böyle düşünüyorum ama belki de Mecnun'un aklına böyle bir soru ya da ihtimal gelmemiştir bile...”

O gün Kenan Baba şekerleme yapıyor ben de bahçede evin arka tarafında dolaşıyordum. Bilgisayarın başına oturup yazmak için bulunmaz bir fırsat olmasına rağmen canım yazmak değil dolaşmak istiyordu. Çimenlere, çiçeklere, ağaçlara, hatta duvar kenarındaki dikenlere baktım. Bu seyir beni rahatlattı, zihnimdeki olumsuzlukları sildi attı. Mutlu olduğumu hissettim. Yerde dakikalarca debelendim. Yattığım yerden gökyüzünü seyrettim. Gökyüzü önce masmaviydi, sonra ince beyaz bulutlar geldi, maviyi biraz soldurdu; bunların arkasından gene masmavi bir gökyüzü çıktı ortaya, görünmez bir güç ince beyaz bulutları kovalamıştı. Sonra gökyüzünde renkler resmi geçit yapmaya başladı: Mor, sarı, turuncu, gri, beyaz, siyah, koyu gri ve tekrar masmavi bir gökyüzü... Göğü boyayan bu ressam kimdi acaba?

Bahçe kapısının çıkardığı sesi duyunca oraya doğru yöneldim. Bir de ne göreyim; kocaman siyah bir ayı demir kapıyı sallıyor. Daha önce oralarda bir ayının dolaştığını sütçü de temizliğe gelen kadın da söylemişlerdi, Kenan Baba da önemsiz bir haber dinliyormuş gibi hiç bir tepki göstermemişti. Dedikleri doğruymuş ve o canavar şu an işte karşımdaydı. Acaba gücü demir kapıyı yıkmaya yeter miydi? Ama bu ayı, kapıyı yıkmak istiyor gibi gelmedi bana! Öyleyse niye gürültü yapıyor? Acaba bu, daha önce bana saldıran ayı mı? Yarım kalan av işini tamamlamak yani beni yemek için gelmiş olmasın? Ona rastladığım yer buraya çok uzak, o nedenle bu zayıf bir ihtimal.

Havlayarak, hırlayarak, dişlerimi göstererek onu korkutup kaçırmaya çalıştım. Umrunda bile değil. Hiç olmazsa Kenan Baba'ya haber vereyim diye sesimi yükselttim, sonunda duydu, geldi. Ayağında pijamaları vardı.

-N'oldu arkadaşım? Neden böyle avaz avaz bağıırıyorsun? Dedi.

Ayıyı görmediği konuşmasından anlaşılıyordu. Kapıya doğru hamle yaptım, gördü ve beni uyardı:

-Badi, sakın kapının altından dışarı çıkmaya ve bu ayı ile dalaşmaya kalkma! Fazla ileriye de gitme, yanıma gel!

Dışarı çıkıp ayı ile dalaşmak mı? Kim? Ben... Nerede bende o yürek? Kenan Baba galiba beni çok cesur ve güçlü sanıyor!

Ayı, Kenan Baba'nın sesini duyunca sakinleşti. Kapıyı gene sallıyordu ama eskisi gibi değil.

-Bu ayı geçen sene de gelmişti, karnı açtı, yiyecek vermişim, yedikten sonra sessizce gitmişti, deyip içeri girdi ekmek ve benim mamalarımın alıp geldi. Mamalarımın bu canavara verecek olması kıskançlık damarlarımı kabarttı. Demir kapının üzerinden bunları dışarı attı, ayı kapıyı bırakıp yiyeceklere koştu. Karnını doyurduktan sonra tekrar kapıya geldi, bu seferki bir teşekkür ziyareti idi ve aynı zamanda vedalaşma. Kısa bir süre bize baktı ve ön ayaklarını yere indirip arkasını dönüp gitti.

Bahçenin dışında dolaşıyorum, Doktor'un geleceğini öğrendiğim için evden fazla da uzaklaşmamaya çalışıyorum. O anı sabırsızlıkla bekliyorum; hele bir gelsin de gününü göstereyim şuna!

Birbirinin peşi sıra iki otomobilin park ettiğini görünce oraya koştum. İnenlerden biri Tüccar biri de Doktor. Onlar beni görmüyorlar, sinsice yaklaştım ve Doktorun ayağını kaptım. Bağırды, küfür etti, diğer ayağı ile tekme attı; gene de bırakmadım. İmdadına Tüccar yetişti, onu elimden kurtardı. Birkaç adım geriye çekilip saldırmak için yeni bir pozisyon aldım. Eğer bu adam bana vurmaya kalkarsa boğazına atlayacak ve işini bitirecektim. Sonu ne olursa olsun... Tüccar:

-Badi, oğlum galiba bizi tanımadın? Bak ben Tüccar amcan ve o da Doktor.

-Tanımaz mı, hainliğinden yapmıştır. Nedense bu köpek bana düşman, diyen Doktor'a Tüccar:

-Bu öyle her önüne gelene saldıran bir köpek değildi, ona bir kötülük yapıldıysa bu hayvanlar o kişiye karşı saldırgan olabiliyorlar, yoksa seni kendisine zarar veren biriyle mi karıştırdı? deyince anladım ki Tüccar'ın kafama tekme atıldığından haberi yoktu.

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Doktor, pantolonunun paçasını yukarı çekip ısırılan yere baktı. Kan yoktu, ama diş izlerim çıkmıştı. Onlar içeri girdi, ben olayı Kenan Baba'ya anlatacaklarını bildiğimden eve gitmedim. Hatta biraz sonra gelen Hoca, arabasını park ettikten sonra beni gördü:

-Badi, sen bu saatlerde dışarıda dolaşmazdın, haydi gel içeri, bak hava kararıyor, dediyse de onu da dinlemedim. Daha sonra da Kenan Baba geldi, sesi yumuşaktı, bana kızmadığını anladım. Başımı okşayıp:

-Gel peşimden, dedi.

Verandada yemek yiyorlardı. Hoca beni yanına çağırdı, yiyecek verdi ve sevdi. Hoca bana öyle bir bakıyordu ki, sanki “aferin” der gibiydi. Çünkü o gün yanlışlıkla üzerime basıldığı yalanına inanmamıştı ve bugün benim yaptığım saldırıyı da haklı görüyordu. Doktor'da da bir değişiklik var gibiydi, ama samimi olduğunu zannetmiyorum. Bana:

-Sevgili Badi, o günkü olay bir kazaydı, hiç bilerek sana zarar verebilir miyim? Gel, olanları unutalım, dedi. Hatta bana bir parça et verdi. Yemedim, et parçası bütün gece öylece bırakıldığı yerde kaldı.

Tüccar:

-Badi gibi sevimli bir köpeğe hiç kimse bilerek zarar vermez; veriyorsa o kişide bir anormallik var demektir. O, babanın eli ayağı, gözü. Sabahleyin gazetesini bile alıp getiriyor.

Bu gazete lafını duyunca Doktor:

-Ya, öyle mi? Derken yüzünde hayret ve sevinç karışımı bir ifade oluşmuştu.

Geç gittiler, o yüzden Kenan Baba da geç yattı; tabii ben de.

O gün, öğlene doğru gazete almaya gittim, neşem, keyfim yerindeydi. Bazen yürüdüm bazen koştum. Bir meşe ağacının üzerinden açık kahve renkli bir sincap atladı yere; onu kovaladım. Yemek için değil, oyun olsun diye... İstese arkadaş da olurduk, bana çok sevimli göründü bu ufacık yaramaz. Çok hızlı kaçtı, yetişmem mümkün değil.

Asfalt yola çıktığımda ortalıkta hareket halinde otomobil görünmüyordu, sadece oldukça geride bir otomobil dördü lambalarını yakıp park etmişti, gündüz olmasına rağmen farları da açıktı. Yolun soluna geçtim. Keyifli keyifli yürüyordum. Tam petrol istasyonuna yaklaşmıştım ki arkamda bir arabanın motor sesini duydum, çok hızlı olduğunu tahmin ettim, döndüm baktım, yol boş olduğu halde üzerime doğru geliyordu, yani sağ şeritten sola geçmişti. Kaçmaya çalıştım, bana yetişti, arkama tamponu dokundu. Ani bir hareketle kendimi attım -ya da çarptı- da ileriye doğru alçaktan birkaç metre uçtum. İyi ki de kendimi atmışım, ya da uçmuşum; yoksa beni ezecekmiş. Otomobil jet gibi geçti gitti. Bu otomobille ilgili bilgim sadece renginin beyaz olmasıydı. Ne sürücüsünü, ne plakasını, ne de markasını gördüm.

Petrol istasyonuna geldiğimde oradaki görevli:

-Badi, n'oldu sana, bu halin ne böyle? Dedi ve paketten bir ıslak mendil çıkarıp yüzümü sildi. Canım çok acımıyordu, dört ayağımın üzerine düştüğüm için fazla yaram berem de yoktu. Yüzümde birkaç çizik oluşmuş ve buralardan biraz kan akmıştı. Nasıl görüldüğümü aynaya bakma imkanım olmadığı için bilmiyorum ama gene de bir badire atlattığım yüzümden anlaşılabilirdi. İyisi mi, ben gazeteyi eve bırakıp ya dışarı çıkayım ya da kulubemde yatayım, gündüz Kenan Baba'ya görünmeyeyim. Gece olunca da zaten o, bu yara bereleri fark edemezdi. Kenan Baba, geçirdiğim kazayı öğrenirse bundan sonra beni gazete almaya göndermez diye korkuyordum.

Hava kararınca kadar dışarıda dolaştım, sonra yuvama girip yattım. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, neredesin kaç saattir? Çabuk buraya gel! Diye birkaç kere seslendi. Aşağıdaki çek-yat üzerine uzanıp, yattığı yerden beni çağırdığını tahmin ediyordum. Dışarı çıkıp beni aramak aklına gelmiyordu. Zaten bugün onu dışarıda hiç görmemişim.

Ben, bu seslenişlere cevap vermedim.

Gecenin geç bir saatinde:

-Badi arkadaşım! Ben ölüyorum, sen ortalıkta yoksun! Diye bağırınca, önemli bir şeyler olduğunu anladım ve yuvamdan çıkıp koşarak yanına gittim. Yanılmamışım, çek-yatın üzerine uzanmıştı. Yüzüne baktım, o da bana baktı. İyi görünmüyordu. Yüzünde yer yer morluklar vardı, gözlerinin ferri kaçmıştı. Yanına iyice yaklaştım, göğsüne başımı koydum, okşadı. Neden dışarı çıkıp beni aramadığını anlamıştım; hastaydı, hiç hali yoktu.

-Dur, çevir şu başını bakayım! Gene yaramazlık mı yaptın? Yüzüne ne oldu böyle? Dedi. Beni azarlayacağını umdum, ancak vakti olmadı. Tam o sırada dışarıdan bir otomobil sesi duyuldu.

-Tüccar gelmiştir. Arkadaşım, ben birkaç günlüğüne yokum, sana Tüccar göz kulak olacak, dedi.

Tüccar içeri girince yattığı yerden kalkmaya çalıştı, kalkamadı. Tüccar:

-Geçmiş olsun baba! Ambulans çağırdım, biraz gecikti, ama az sonra gelir, nasıl oldun? dedi.

-Sağ ol. İyi değilim. Ben yokken Badi ile ilgilen, arada gelip yiyecek ve su ver bi zahmet. Şunları da al; evin ve arabanın anahtarları...

-Sen Badi'yi merak etme. Tedavini ol, başka bir şey düşünme.

Anladım ki Kenan Baba çok ciddi bir şekilde hastalanmış, öyle ki ambulans ile

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

hastaneye götürülecek. Bu hasta haliyle bile benimle ilgilenecek birini düşünmüş ve Tüccar'da karar kılmış. Hasta olduğuna göre, hastalığının tedavisi konusunda Doktor'un daha fazla faydası dokunmaz mıydı? Ama nedense onu aramamıştı.

Ambulansın sirenini duyunca Tüccar bahçe kapısını açtı, iki görevli sedyeyi indirdiler, Kenan Baba'yı üzerine koyup ambulansın içine götürdüler.

Kenan Baba, gidecek ve beni burada bırakacaktı, halbuki ben hiç de kalmak niyetinde değildim. Ne mi yapacaktım? Ben de onunla beraber hastaneye gidecektim. Görevliler ambulansın arka kapısını kapatacağı sırada kendimi içeri attım. Herkes şaşırıldı. Kenan Baba'nın başucunda yüzüm kapıya dönük, sırtım kabarık beklemeye başladım. Görevlilerden biri:

-İn oradan aşağıya bakayım, deyince ona hırladım. Diğeri ambulansın içine girmeye çalışınca dişlerimi gösterip üzerine doğru yürüdüm. Korkup geri çekildi. Kenan Baba'ya:

-Köpek galiba sizin. Bir şeyler yapın da aşağıya insin. Ambulansın içinde onu götürebilmemiz kesinlikle mümkün değil, dedi. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, lütfen in aşağıya. Zaten ben birkaç gün sonra döneceğim, dedi. İnmedim, aksine ona daha fazla sokuldum.

-Görüyorsunuz, inmiyor işte. Bir defalık kural dışına çıksanız ne olacak? Hastane girişinde açın kapıyı, o kendiliğinden iner. Kimse de görmemiş olur.

Tüccar olanları izliyordu. O da konuşmalara katılmak zorunda kaldı:

-Bakın, bu köpeğin uysal görünmesine aldanmamalı. Böyle durumlarda çok saldırganlaşabilir ve etrafına zarar verebilir. Sahibine çok sadıktır, ona bir kötülük yapılacağı endişesiyle savunmaya geçer.

Tüccar'ın bu konuşmasına rağmen iki görevli de beni indirmek için bir kere daha şanslarını denediler, öncekinden daha sert tepki görünce çaresiz kapıyı kapatıp hareket ettiler. Yol boyunca Kenan Baba beni okşadı, öptü, hastaneye kadar birbirimize sarılı gittik.

Hastane kapısına gelince durduk ve ben hemen aşağıya atladım. Kenan Baba:

-Gördünüz mü, dediğim oldu ve Badi ambulandan indi, dedi.

Hastanenin bahçesine girmek hiç de zor olmadı. O saatte ortalık tenhaydı, bir-iki kişi vardı etrafta. Güvenlik elemanı da kulubesinin içindeydi; uyumuyordu ama dalmış gitmişti. Sabahı, bulduğum bir merdiven altında bekleyecektim.

Uyandığında etraf insan doluydu. Önce polikliniklerin olduğu yere gittim, burada muayene olmaya gelen o kadar çok insan var ki, herkes birbirine çarparak, sürtünerek yürüyor. Oradan ayrıldım, hastaların yattığı binayı aramaya başladım. Buldum. Kapıda güvenlik görevlisi vardı. Giremedim.

Bahçede istediğim gibi dolaşabiliyordum, benden başka köpekler de vardı ve kimse bizi kovalamıyordu. Karnım acıkınca köpeklerin peşine düştüm, onlar yiyecek olan yerleri nasıl olsa biliyorlardır diye. Saatlerce peşlerinde dolaşmama rağmen karnımı doyuracak bir şey bulamadım. Onlar buluyorlardı, ama benimle paylaşmıyorlardı. Takibi bıraktım, hastaların yattığı binanın önüne geldim. Bir ağaç altına uzanıp yattım, oradan binaya gireni çıkanı gözledim.

Adımı duyunca ayağa fırladım. Sonra, belki yanlış duymuşumdur ya da benden başka da adı Badi olan köpek vardır, diye düşündüm.

-Badi sen misin? Badi, Badi... Diyen orta yaşlarda bir hastabakıcı gördüm. Yanına yaklaştım, sırtımı okşadı.

-Baba adını söyle o senin yanına gelir, demişti. Doğru söylemiş. Bak, baba hem sana hem de bana kantinden yiyecek almam için para verdi. Gel benimle, dedi. Kantinden iki ekmek arası döner ve bir meyve suyu aldı. Dönerin birini bana verdi. Karnımı doyurdum. Kendi de meyve suyu ile beraber dönerini yedi.

Akşam olunca da aynı adam geldi.

-Kenan Baba'nın sana çok selamı var. Onu benim yerime öp, dedi ve ekledi: Tabii akşam yemek paranı da verdi. Yarın da buralarda ol, bir yere ayrılma ki seni aramak zorunda kalmayayım.

Kantine gittik, bu sefer menüde sosisli sandviç vardı.

Ertesi gün öğlen geldiğinde hastabakıcı benimle uzun uzun konuştu.

-Konuştuklarımı anlayıp anlamadığını bilmiyorum, ama baba söyle dediği için diyeceğim: Onu yarın ameliyata alacaklar. Amaliyattan sonra daha bir hafta yatırılır. Onun için senin bir haftalık beslenme ücretinin hepsini bugün verdi. Bir de vasiyeti var: Ölürsem Badi'yi benim evime götürün, arkadaşım Tüccar'a verin. O Badi'yi sahiplensin, dedi.

Tabii hepsini anladım, az sonra getirdiği yiyecekleri zorla yedim, Kenan Baba'nın ölme ihtimali iştahımı kapatmıştı. O gittikten sonra, Kenan Baba'yı o gün nasıl görebileceğimin planlarını yapmaya başladım.

Bir ara güvenlik elemanı kapıdan ayrıldı. Yerimden fırladım, önce girip girmeme konusunda tereddüt yaşadım, çünkü içeride birkaç kişi görünüyordu. Ben kararımı verinceye kadar, güvenlik geri döndü. Ben de biraz geri çekildim mecburen. Uzun bir zaman geçti, güvenlik yanına gelen bir kadına bir şeyler anlatıyordu. Bir ara kapının dışına çıkıp eliyle ileride bir yerlere işaret etti, ikisi de o tarafa bakarken ben içeri girdim.

İçerisi deterjan ve ilaç kokuyordu. Bu yoğunlukta koku varken Kenan Baba'nın kokusunu almam çok zor olacaktı. Merdivenlerden birinci kata çıktım, ilaç ve deterjan kokusu burada daha azdı, ama bu katta Kenan Baba'nın kokusunu alamadım, ikinci katta da yoktu, üçüncüde de. Dördüncü katta buldum, yattığı yere doğru yöneldim, kimseler yok, ne güzel. Koklaya koklaya yattığı yerin kapısı önüne geldim, kapalıydı. Patilerimle kapıyı tırmaladım bir müddet, açan olmadı.

Heyecan içindeydim, ya yakalanırsam, diye. İşte yakalandım bile! Karşımda genç bir doktor, dikkatlice beni inceliyor. Temiz yüzlü, sırtında doktor önlüğü olmasa bir üniversite öğrencisi izlenimi veren bu genç adam, gülerek:

-Anlaşıldı, sen bu odaya girmek istiyorsun. Bunun vardır elbet bir sebebi, diyerek kapıyı açınca içeri daldım ve Kenan Baba'nın yatağının üzerine atladım. Şaşırdı, ne yapacağını bilemiyordu. Doktor tebessüm ederek bize baktı ve:

-Birkaç dakika görüşmenize izin veriyorum, deyip çıktı. Kenan Baba hem bana sarılıp beni öpüyor hem de ağlıyordu. Gözlerinden akan yaşlar tüylerimin üzerinden yatağa akıyordu. Kenan Baba, hiç konuşmadı benimle. Ne diyeceğini bilemiyordu çünkü. Az sonra bana yiyecek alan hastabakıcı adam geldi, beni kucaklayıp ona vermeden önce son bir defa daha bağrına basıp öptü.

Kenan Baba'nın ameliyatı ile ilgili bilgiyi ta akşam olunca o hastabakıcıdan aldım:

-Ameliyat çok başarılı geçmiş, uyandı ve ilk sözü seni sormak oldu, diyerek müjde verdi. Sevinçten zıplamaya başladım. Adam şaşırdı:

-Vay be Badi! Sen her şeyin farkındasın... dedi.

Ertesi gün, Kenan Baba'nın arkadaşları Hoca, Tüccar ve Doktor ziyaretine geldiler. Ben onları uzaktan gördüm, ama onlar beni görmediler. İki saat sonra çıktıklarında ise etrafta bir şeyler arıyor gibiydiler. Bir ara Tüccar'ın "Badi, Badi" diye bağırdığını da duyunca yanlarına gittim. Hoca:

-Badi, sen de bizimle geliyorsun. Bu babanın isteğidir. “Birkaç gün sonra taburcu olacağım, Badi'yi eve götürün” dedi.

Tüccar:

-Peşimizden gel Badi, araba az ileride.

Benim yerimden kıpırdamadığımı görünce tekrar birçok laf ettiler. Onca çaba boşunaydı, dönmeyecektim Kenan Baba olmadan. Doktor bile o kadar ısrar etti ki dönmem için. Değişiyor mu diye sormuyorum, çünkü zannetmem. Bir kere değişecek diye kandım, ikincisine hayır.

Zorla götürmekten başka çareleri kalmamıştı, üçü birden beni yakalamak için hamle yaptılar. Bu da boşunaydı, çünkü niyetlerini anlayıp oradan kaçtım. Arkamdan bağırıp durdular.

Kenan Baba'nın hastaneye yatışının on ikinci günü. Yağmur atıştırıyor, ıslanmamak için merdiven altına girdim. Bir-iki metre ötemden küçücük bir derecik akıyor, yağmur şiddetini artırınca derecik genişliyor. Benim olduğum yere kadar su çıkar mı diye endişeleniyorum. Çıkıyor, çünkü biraz sonra yağmur diniyor. Sonra da çatıdan düşen su damlalarının oluşturduğu sesi dinliyorum. Şap, şıp, şap, şap... Ve dinlerken uyumuşum. Hastabakıcının haykırışını duyunca uyandım, sığındığım yerden çıktım, yağmur dinmişti. Neden bu kadar yüksek sesle bağırıldığını anlamadım. Acaba beni çok mu aradı? Bana:

-Badi, ne zamandır seni arıyorum, bakmadığım yer kalmadı. Sana haberlerim var. Birincisi Kenan Baba iyileşti, diğeri bugün Tüccar gelip seni alacakmış. Kenan Baba, “Badi'ye söyle, daha önceki gibi gitmezlik etmesin, adam ta nereden onu götürmek için geliyor. Ben de bugün çıkış işlemlerim tamamlanınca ambulansla eve döneceğim. Bu sefer Badi'yi ambulansa kesinlikle bindirmezler, onun için hiç sorun çıkarmadan Tüccar'la birlikte gitsin.” diye tembihledi. Gel, önce karnımızı doyalım, sonra da vedalaşırız, dedi.

Bugünkü yemek tam bir ziyafetti. Döner, köfte, sosis ve bol bol ekmek, pide, sandviç. Yedikten sonra gittim kana kana su içtim. Yediklerim içimi yaktığından suyu fazla kaçırmıştım. Yediklerim uykumu da getirdi, merdiven altına gidip uzandım. Tam dalmış rüya görürken uyandırıldım. Tüccar'ın arabasına bindim, yola çıktık.

Evimdeyim. Yuvamı özlemişim. Kenan Baba, üç gün evde istirahat etti. Bu süre içerisinde Tüccar ve Hoca hep yanındaydılar. Doktor gelmedi, yeni taşındığı için evinde yapması gereken işleri varmış. İyileşince Kenan Baba, arkadaşlarını neredeyse zorla gönderdi. Onlara: “Merak etmeyin, ben iyileştim. Evinizi barkınızı benim için zaten yeterince terk ettiniz. Sizden ricam, lütfen gidin. Anormal bir durum olursa haber veririm, hem zaten arkadaşım Badi de var ve o da bana birçok konuda yardımcı olur.” deyince kalmak için fazla üstelemeden gittiler.

Kenan Baba'nın hastaneden çıktıktan sonraki ilk yazdıkları:

“Evet kabul ediyorum: Unuttum seni, kısa bir süre; ama asla silmedim. İstersen benim bir ahmak olduğuma karar ver. Falcı da öyle düşünmüştür paraları alırken. Onun farkı açık konuşmasıydı, yoksa falda ayrılık gördüğünü söyler miydi?”

“Meyve yaprak; yaprak da tabii ki meyve değil. İkisi de aynı anadan, aynı bedenden beslenir. Ne meyve yapraktan ne de yaprak meyveden şikayetçidir. Gün gelir meyve olgunlaşır anayı terk eder, gün gelir yaprak kurur bedenden ayrılıp yere düşer. Bazen yerde buluşurlar, bazen de buluşamazlar; çünkü sert bir rüzgâr yaprağı uçurur götürür bilinmeyen bir yere.”

Ne demek istediğini doğrusu anlamadım bu yazılanlardan. Bir yerlere mesaj mı iletiyor? Belki de ameliyat sonrası birçok hastada görüldüğü gibi, o da saçmalamıştır.

□ □ □

Birkaç gün sonraki gazetede okuduğum bir habere hem sevindim hem de şaşırdım ve suçsuz bir insanı düşüncemde de olsa suçlamaktan dolayı vicdan azabi çektim. Haber ilk sayfanın tamamını kaplamış. Şöyle:

“MÜJDE! KÜÇÜK CAN'IN KATİLİ YAKALANDI

Güvenlik güçlerinin yoğun çalışması sonucunda altı kişiyi katleden seri katil T.K'nın yakalandığı emniyet müdürünün gerçekleştirdiği basın toplantısında açıklandı. Yapılan bir ihbarı değerlendiren güvenlik güçleri beyaz renkli Murat 131 marka bir otomobili ve sürücüsünü üç gün takip etmiş. Takip edildiğini fark eden zanlı kaçmaya kalkınca güvenlik güçleriyle aralarında bir kovalamaca başlamış. Güvenlik güçleri, diğer ekipleri de haberdar edip aracın önünü kestirince zanlı, hiç direnmeden teslim olmuş. İlk sorgusunda otomobili çaldığı için kaçtığını söylemiş, fakat otomobilin içinde yapılan aramada piknik alanından kaçırılarak katledilen küçük Can'a ait gazetelerde çıkan haberlerden kesilmiş çok sayıda küpürler ve fotoğraflar bulunmuş. Zanlı daha sonraki sorgularında küçük Can'ı öldürdüğünü itiraf etmişse de diğer beş cinayet ile ilgisinin bulunmadığını; küçük Can'ı ailesinden fidye istemek için kaçırdığını, daha sonra yakalanmaktan korktuğunu, öldürmese çocuğun kendini teşhis edebileceği ihtimalini düşünerek bu cinayeti işlediğini söylemiştir.

Basın mensuplarının soruları üzerine Emniyet Müdürü “Zanlının kentimizin başına musallat olan seri katil olma ihtimali çok fazla gibi görünse de bu konuda kesin bir yargıda bulunamıyoruz. Daha önceki bir cinayette bir tanık beyaz bir otomobil gördüğünü söylemişti, zanlının otomobili de beyaz renkli. Ayrıca zanlının kaldığı evde yapılan aramada çeşitli kesici aletler ve çok sayıda ilaç da bulunmuştur. Seri katil kurbanlarını uyutup kesici bir aletle öldürüyor. Burası da seri katilin yöntemiyle uyuyor. Ama gene de küçük Can'ı katleden kişi kesinlikle seri katildir, demek için çok erken. Zanlı, küçük Can'ı öldürdüyse -ki bunu itiraf etmiştir- diğer beş cinayetin faili de odur, düşüncesi akla geliyorsa da bu karara varmak için bence daha çok erken.” demiştir ve ilerleyen günlerde basına daha detaylı açıklama yapılacağını sözlerine eklemiştir.”

Gazetede ayrıca T.K adlı caninin birkaç fotoğrafı da yer almış. Adamın suratına bakıldığında bende; gaddar, manyak bir insan izlenimi uyandırıyor. Ancak insanların suratlarına bakarak onların bir suçlu hele bir katil olduğuna karar vermek doğru mudur?

Eldeki deliller küçük Can'ın katili olarak bu adamı işaret ediyor, zaten diğer cinayetleri kabul etmese de küçük Can'ı öldürdüğünü itiraf da etmiş. Öteki cinayetleri de belki daha sonra kabul edecektir.

Gazetede ki fotoğraflara biraz daha bakınca bu adamı o gün piknik yerinde gördüğümü hatırladım. Evet, evet bu o, piknik yerinde park etmiş otomobillerin arasında dolaşan adamdı. Yanında kimse yoktu, her otomobili uzun uzadıya inceliyordu. Can'ın annesi oğlunun bulunması için feryat ederken de kadının etrafında toplanan kalabalığın arasında da görmüştüm. Ertesi gün emniyet ekipleri olay yeri incelemesi yaparken de oradaydı. Ben nasıl oldu da fotoğrafı görür görmez hatırlamadım? Adamın yüzü öyle unutulacak gibi değil ki... Avurtları çökük, asimetrik bir suratla diğer uzuvlara göre orantısız bir büyüklüğe sahip gözler, sivri bir burun ve basık bir çene...

Beni vicdanen rahatsız eden, adını hiç açıklamamış olsam da başka birinin katil olduğunu düşünmüş olmamdır. Oysa gerçek bambaşkaymış. Bu düşüncemden utanıyorum. Neyse ki hiç kimseye bu düşüncemi açmadım. Bu da bir teselli bence...

Yalnız burada aklımı karıştıran bazı bilgiler var: Katil, o gün neredeyse hemen hemen herkes dağılıp evine gidinceye kadar piknik alanındaydı. Ne zaman küçük Can'ı kaçırdı da bir yere bırakıp hemencecik tekrar buraya döndü? Yakın bir yerde mi oturuyordu da bu kadar çabuk işini bitirebildi? Halbuki bu adamın yersiz yurtsuz biri olma ihtimali daha yüksek. Neyse, bu ayrıntıları güvenlik güçleri çözecek, belki de çözmüştür de o nedenle adamı katil olarak açıklamıştır!

□ □ □

Emniyet Müdürü ve dedektifler durum değerlendirmesi yapıyor. Odacı üç demli çayı getirip bıraktıktan sonra odadan çıktı ve Emniyet Müdürü konuşmasına devam etti::

-Arkadaşlar, gazetelerde çıkan haberleri okumuşsunuzdur. Ben basına bilgi verirken sizler de oradaydınız. Benim söylemediğim sözleri söylemişim gibi aktarmışlar, söylediklerimi de kendilerine göre yorumlayıp okurun hoşuna gidecek bir şekilde yazmışlar. Bu kadarı da fazla doğrusu. Şimdi, bundan böyle basına sözlü değil sadece yazılı demeç vermeyi düşünüyorum. Kamuoyunu doğru bilgilendirmemiz gerekiyor, oysa

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

yazılanların çoğu yanlış. Eldeki veriler bu zanlının bir seri katil olma ihtimalini zayıflatıyor.

Birinci dedektif:

-Müdürüm zanlı aslında bir hırsız. Genellikle otomobil çalıyor. En son kullandığı bu beyaz otomobili bundan bir ay önce çalmış. Oysa seri katil soruşturmasında geçen “beyaz otomobil” ifadesi birkaç ay öncesine ait.

İkinci dedektif:

-Defalarca hırsızlık suçundan sabıkası olan biri. Hapisten bir buçuk ay önce çıkmış. Seri katil olma ihtimali hiç yok. Hapiste iken mi o kadar insanı öldürdü? Gerçek adı da T.K değil; M.S. Çünkü çaldığı arabanın torpido gözünde bulunduğu kimliğin fotoğrafını değiştirip kullanıyor. O kimlik muhtemelen araba sahibinin.

Emniyet Müdürü:

-Evinde bulunan ilaçlar ve kesici aletler...

Birinci dedektif:

-Efendim, bugün tekrar sorgulandı ve ilaçları hastabakıcı kılığına girip bir hastaneden çaldığını, eczanelere götürüp satmak istediğini ama çok ucuza verici olsa da hiçbir eczanenin almaya yanaşmadığını söyledi. Biz de gidip bazı eczacılarla konuştuk, onlar da bu ifadeyi doğruladılar.

İkinci dedektif: Kesici aletlere karşı yıllardır özel bir tutkusu varmış. Evdekilerin bazısını

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

çalmış, bazısını da para ile almış. Her dışarı çıktığında bu kesici aletlerden en az bir tanesini üzerinde taşımış. O gün yakalanacağını anlayınca üzerindeki sustalıyı arabanın camından dışarı atmış. Yer göstertip yaptığımız araştırmada sustalıyı bulduk.

Emniyet Müdürü:

-Zanlının küçük Can'ın katili olma ihtimali de giderek azalıyor. Halbuki bir ara seri katil suçlamasını bile kabul etmiş.

Birinci dedktif:

-Müdürüm, sorguda zanlıya kurbanlarının sırtına bıraktığı işaretin imzası mı olduğu sorulduğunda, böyle bir şey yapmadığını söylüyor. Bana kalırsa zanlı, katil filan değil, ayak üstü kırk yalan uydurabilen bir psikopat ve hırsız. Dikkat çekmekten, kendinden bahsettirmekten hoşlanıyor. Küçük Can'ı katletme suçunu hatta seri katil olmayı bile kabul etmesinin gerisinde bu meşhur olma arzusu yatabilir.

Emniyet Müdürü:

-Henüz bir adım bile gidemediğimizi anlıyorum. Hâlâ başladığımız yerdeyiz. Şu maktullerin sırtlarına bırakılan işaretlere bir kez daha bakalım, belki oradan bir ipucu yakalayabiliriz. Cesetlerden alınan fotoğraflar iyice incelensin. En ufak bir detaya bile dikkat edilsin.

□ □ □

O günkü muhabbetlerinin ana konusu seri katildi. Hoca ve Tüccar katilin yakalanması nedeniyle sevinçlerini belli ederken; Doktor bunu basit bir olay gibi anlıyor ve açıklıyordu:

-Bir katil yakalanır, ama dünyada gene de katiller eksilmez, aksine çoğalır. Aslında her insan potansiyel bir katildir. Öldürme içgüdüsü yalnız hayvanlarda değil tüm insanlarda da var.

Hoca itiraz etti:

-Çok abartılmış bir iddia. Bırakın insanı, bir hayvanı bile öldüremeyecek o kadar çok insan var ki...

Doktor:

-İnsanoğlu yeryüzüne geldiği günden beri hem kendi cinsini hem de hayvanları öldürmüş. İnsan evrimiyle ilgili kabul edilen ortak görüşe göre, 'Homo sapiens' 200.000 yıl kadar önce Afrika'da ortaya çıkmış. Bir başka görüşe göre ise "100 bin yıl önce yeryüzü'nde en az altı farklı insan türü vardı." Günümüzdeyse sadece Homo Sapiens var. Diğerleri yani beş insan türü ne oldu? Onlar Homo Sapiens tarafından soykırıma uğradı ve dünyadan silinip gitti. Yakın tarihimiz de soykırımlarla dolu değil mi?Avustralya kıtasının yerli halkı Aborjinler'i; İngilizler göçe zorlama, katliam yapma ve hastalık bulaştırmak suretiyle soykırıma uğratmadılar mı? Amerika kıtasının keşfiyle birlikte başlayan soykırımda da milyonlarca yerli katledilmedi mi? Nazilerin İkinci Dünya Savaşı'nda Yahudilere karşı uyguladığı soykırım ve diğerleri...

Tüccar:

-Doktor, öyle bir tablo çiziyorsun ki kendimden bile şüphelenmeye başladım. Acaba ben bir katil olabilir miyim, diye sen konuşurken kendime defalarca bu soruyu sordum.

Doktor:

-Ben, insanın öldürme içgüdüsünün iyi ki var olduğunu düşünüyorum. İster insan olsun ister hayvan güçsüzlerin bu dünyada yaşama hakları olamaz. Güçsüzler hem doğaya hem de topluma yüküdür. Ayıklanmaları gerekir. Bugün tıbbi imkanlarla güçsüz, yaşlı, hasta, sakat insanlar eskisinden çok daha fazla bir süre yaşatılabiliyor. Bunlara yapılan masraflar bence gereksiz. Bir yerde güçlülerin hakkını gasbetmektir. O nedenle soykırımlarını da onaylıyorum; soykırım güçlünün güçsüze karşı kazandığı zaferdir ve bunu yapmaya hakkı vardır. Hoca:

-Sen de bir doktor olarak bu düşüncelere sahipsen, diğer acımasız insanların zihniyetini hiç düşünmek bile istemiyorum. İnsanların hastalıklarına çare bulmak, onları iyileştirmek için çalışacağınıza, insan hayatına saygı göstereceğinize; dil, din, milliyet, cinsiyet, takım, ırk ve parti farkı gözetmeden hizmet edeceğinize yemin eden siz değil misiniz?

Doktor:

-Hipokrat yeminini hatırlatıyorsan o, tam iki bin yıllık bir yemin. Bence gereksiz, eğer yemin illaki şart ise tıp insanların dünya gerçeklerine uygun davranmasını esas alan bir yemin metni hazırlanmalıdır.

Kenan Baba:

-İnsanoğlu'nu bir seri katil olarak düşünemiyorum.

Doktor:

-Ama gerçek şu: İnsanoğlu hem de ekolojik bir seri katildir. İstersen “Homo Sapiens neden ekolojik bir seri katile dönüştü?” sorusunun cevabını Yuval Noah Harari'nin

eserinde bulabilirsin. Badi, seninle ilgili bir şey de söyleyeyim: Köpek, Homo Sapiens tarafından evcilleştirilen ilk hayvanmış ve Tarım Devrimi'nden önce evcilleştirilmiş.

Beni de kattı sohbetin içine. Bu sohbetten fazla bir şey anladığım söylenemez; dinliyorum işte. Tabii insanoğlunun ne kadar zalim, kötü, gaddar bir yaratık olduğunu da öğreniyorum. Hemcinsini yok eden bu mahlukun biz köpeklere merhamet göstermesini beklemek saflık olmaz mı? Evet, bunu söylüyorum; ancak Kenan Baba'nın, Hoca'nın ve Tüccar'ın bana karşı göstermiş oldukları sevgiyi düşününce, öncekinin yanlış olduğu sonucuna varıyorum. Kısacası çelişki içindeyim. Bu adam yüzünden...

Doktor'un evi bizimkinin yukarısında kalıyor, yakın sayılır, yürüyerek yarım saat ya çeker ya çekmez, yeni yapılan yani henüz inşa halinde bir bina var, onun karşısında. Oralari çok iyi bilirim, her gün olmasa bile iki günde bir dolaştığım yerlerdir. Ben dışarda iken birkaç defa arabası ile bizim evin önünden geçerken gördüm onu. Hemen saklandım, geçirdiğim kazadan sonra otomobillerden bilhassa beyaz renkli olanlardan çekiniyorum. Hele sürücüsü Doktor'sa!

Bir ara sık sık Doktor'un evinin oraya gitmeye başladım. Bir yerlere gizlenip saatlerce evi gözetledim. Neden böyle yaptığımı açıklayamıyorum, benim irademin dışında cereyan eden bir olay. Engel olmak elimden gelmiyor. Bu kadar sık oraya gittim de ne buldum ya da ne gördüm? Hiçbir şey. Sadece birkaç defa evinden çıkıp arabasına binip giden Doktor'un sıradan görüntüleri... Ne görmek istiyordum da göremedim diye sorunca, moralim bozuluyor? Bu adam hakkındaki şüphelerim beni rahatsız ediyor; bazen de akla hayale gelmeyecek şeyler uyduruyorum zihnimde:

“Bu adamın evi adeta bir mezbaha. Her taraf kesilmiş, parçalanmış insan ve hayvan cesedi dolu. Yerler kan içinde. Doktor, bir elinde neşter habire kesiyor, kestiklerini bir poşetin içine dolduruyor. Daha kesilmeyi bekleyen kafes içine kapatılmış onlarca hayvan ve bir odaya hapsedilmiş birkaç insan da var. Kestiği ve keseceği hayvanların hepsi de köpek. Neden? Çünkü adam azılı bir köpek düşmanı...”

Televizyonda savaş filmi izliyoruz. Tüfekler ateşleniyor, toplar atılıyor, bombalar patlatılıyor, yerden havaya toprak fıskırıyor, askerler savruluyor, düşüyor ve ölüyor. Parçalanmış insan vücutları, tahrip edilmiş askeri araçlar, yerle bir edilmiş binalar, devrilmiş ve yanmış ağaçlar... İnsanların ve binaların üzerine bomba yağdıran uçaklar, sahilden askeri siperleri ve yerleşim yerlerini bombalayan zırhlı savaş gemileri.

Konusu da var: Savaştan önce savaşın aleyhinde olan genç bir adam askere alınır; tabii rızası dışında. Geride bıraktığı ailesi, arkadaşları, akrabaları ve bir sevgilisi vardır. Onlardan ayrılmak çok zor olsa da gitmek zorundadır; aksi durumda vatan haini ilan edilip kurşuna dizilebilir. Aynı genç adam savaşa gidince tam yüz seksen derece değişir. Savaşı çok sevmiştir, düşmanları öldürmekten zevk alır olmuştur. Korkusuzdur, saldırgandır, ataktır; her an değişik bir heyecan yaşamaktadır. Öldürdükleri yalnız askerler değildir; sivil insanlar da vardır. Kısacası kendi cinsine karşı acımasız bir insan, bir canavar olup çıkmıştır.

Filmin en heyecanlı yerinde Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, bu gece Doktor'un evinde toplanıyoruz. Sen de gelmek ister misin?

Ben Doktor'un evine mi gideceğim. Yok canım, olur mu öyle şey! Diyelim ki gittim, Doktor beni hiç ister mi? Görür görmez daha kapıdayken kovar. Haydi gene diyelim ki Kenan Baba'nın hatırına kovmadı, orada bana huzur verir mi? Hiçbir şey yapmasa bile, bakışlarıyla beni çileden çıkarır, taciz eder. O nedenle bu teklif karşısında suratımı öyle bir asmışım ki:

-Tamam canım, hemen kızma. İstemiyorsan gelme! Öyleyse sen filmi izlemeye devam et, yani kulubene gitme, ben dönünce gidersen, dedi.

Bütün geceyi tek başıma geçirecektim. Önce filmi izledim. Filmin sonunda savaşta canavarlaşan o asker, barıştan sonra sivil hayata döndüğünde uyum sağlayamıyor ve bir akıl hastanesine kapatılıyor.

Bilgisayarın başına oturdum. Artık bilgisayarı açmayı kapatmayı, yazı yazmayı, hatta internete girmeyi becerebiliyorum. İnternette köpeklerle ilgili sayfaları okudum. Üç yüz ila dört yüz köpek cinsi varmış. Bu cinslerin hepsine insanlar tarafından çeşitli adlar verilmiş. Beni bu kadar cinsin bulunması ilgilendirmiyor, sonuçta nasıl olsa hepsi köpek ya...

Ne kadar çok köpek resmi var? Bak bak bitmiyor! Biraz da başka konularla ilgileneyim, mesela dinozorlar. Onlarla ilgili birkaç sayfa okudum, resimlerine baktım. Bakarken kendimden geçmişim, çünkü Badi oldu bir dinozor. Tonlarca ağırlıkta, metrelerce uzunlukta ve yükseklikte. Bu gücün karşısında ne durabilir? Önüne çıkanı ezer geçer!

Dinozor Badi, önce canını acıtanlardan hesap soracak! İlk gittiği yer Doktor'un evi. Bir kafa darbesiyle bahçe duvarını yıkıyor, evi zangır zangır sallıyor. Sallamanın şiddetine dayanamayan ev yıkılıyor, ama yıkılmadan biraz önce Doktor, yarı çıplak bir vaziyette kendini dışarı atıyor; panik halinde, her tarafı tirtir titriyor. Karşısında Badi Dinozor'u görünce hemen tanıyor ve yalvarmaya başlıyor. Bunun kâr etmediğini görünce, diz çöküp ayaklarına kapanıyor. Badi Dinozor, ayaklarının arasındaki Doktor'a bir tekme atıyor, savruluyor birkaç metre öteye. Yüzükoyun yere düşüyor. Doktor tekrar ayağa kalkıyor, Badi Dinozor'un yanına gelip yalvarmasını sürdürüyor. O bu yalvarışları hiç umursamıyor, Doktor'un yüzüne tükürüyor, o kadar çok ki bu tükürük Doktor neredeyse boğulma tehlikesi geçiriyor.

Bu kadar eziyet yeter diye düşünüyor Badi Dinozor ve Doktor'a aşağılayıcı bir bakış atarak oradan ayrılıyor.

Badi Dinozor, başka bir yere daha gitme niyetindedir: Ona işkence eden köpek dövüştürücülerine. Gidecek, o çiftliği tarumar edecek, esir köpekleri kurtaracak, çiftlik sahiplerini kendine yalvartacak....

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Ama gidemiyor, çünkü Kenan Baba'nın otomobilinin sesi duyuldu. Zaman ne kadar da çabuk geçti! Yoksa Kenan Baba fazla durmadı da erkenden mi geldi? Neyse, şimdi bunun hesabını yapmanın sırası değil. Hemen bilgisayarı kapattım ve televizyonun karşısına geçtim. Seyrediyormuş gibi yaptım. Televizyonda sanat müziği programı vardı. Kenan Baba içeri girip beni bu programı seyrederken görünce takılmadan edemedi:

-Bak hele, bizim Badi artık sanat müziğinden bile anlar olmuş, dedi.

Kenan Baba, bir yandan da esnemeye başlayınca, gitmem gerektiğini anladım. Yatar yatmaz uyudum.

Sabahleyin gazeteyi alıp getirdikten sonra da yattım. Silah sesiyle uyandığımda öğlen olmuştu. Merakımı gidermek için bahçeden dışarı çıktım, etrafta silahlı kimse görünmüyordu. Bir patlama daha olunca sesin orman içinden geldiğini anladım, oraya yöneldim.

Sırtlarında çantaları, ellerinde tüfekleri iki adam ormanın içinde sağa sola bakınarak ilerliyorlardı. Üzerinde kuşlar olan bir ağacın yanında silahlarını yukarıya doğru nişanlayıp aynı anda ateş ettiler. Ağacın tepesinden dallara çarpa çarpa vurulmuş büyük bir kuş düştü, onun az ötesine de ufacık bir serçe... Avcılardan biri, büyük olan kuşu eğilip aldı, çantasına koydu. Serçeyi gördüğü halde hiç umursamadı, belki de küçük olduğu için tenezzül etmedi.

Diğer adam, beni görünce:

-Bu köpek de nereden peşimize takıldı? Avları kaçırır, kovalayalım şunu, dedi. Öteki:

-Bırak kalsın, tanımadın mı onu? O, şu meşhur köpek Badi, deyince:

-Ha, o mu? Ben daha önce görmemiştim, ama adını duydum.

İlerlemeye başladılar, ben de peşlerindeyim. Ama aklım yerdeki serçede kaldı. Karnım da tok, hem yersem belki avcılar kızar. Gerçi almayıp bıraktılar, ama gene de bunların ne yapacakları belli olmaz.

Orman giderek sıklaştı, bir müddet sonra bir düzlüğe çıktık. Avcının biri:

-Bak, ileride bir tavşan var, deyince gene ikisi birden ateş etti. Tavşan vurulduysa da yaralı olarak gür otların ve çalıkların bulunduğu yere doğru kaçmayı başardı. Aynı adam:

-Vurduk onu, fazla uzağa gidemez, deyip aranmaya başladı, arkadaşı da onu izledi.

Bulamadılar. Beni tanımayan avcı:

-Badi, haydi göster kendini bakalım! Git, o tavşanı bul, al ve getir, dedi.

Adam galiba beni av köpeği zannetti. Bana ne senin avından! Bulursam neden sana vereyim, kendim yerim.

Bende bir hareketlenme göremedi:

-Bu mu methiyeler düzdüğünüz kahraman köpek Badiniz? Yaralı bir tavşanı bile yakalamaktan korkuyor, deyince ona hırlayıp oradan kaçtım. Yoksa başım belaya girecekti.

Günler, belki de haftalar sonra....

Patika yolda yürüyorum, ormanın içine girip dolaşacağım. Bir adam megafonla bir şeyler söylüyor; aslında bağıyor. Ne dediğini anlamıyorum. Ormana gitmekten vazgeçip geri dönüyorum, sesin geldiği tarafa doğru yürüyorum. Yaklaştıkça ses netleşiyor:

-Soğaaaannn, patateeeesss. On kilo soğan on beş lira, on kilo patates yirmi...

Hafif bir rampayı çıkmakta zorlanan eski bir kamyonetin içindeki adamdan geliyormuş bu ses. Kamyoneti yavaş sürüyor, evlerin sık olduğu yerde de seyrek olduğu yerde de sesi aynı tempoda çıkıyor.

-Soğaaaannn, patateeeesss. On kilo soğan on beş lira, on kilo patates yirmi...

Yolda top oynayan iki çocuk bu satıcıdan memnun olmamışa benziyorlar. İkisi de yolun kenarına çekilmiş, biri ayağının altında topu tutmuş, kamyonetin geçmesini bekliyor. İnadına kamyonet tam onların önünde duruyor, çocuklardan biri sinirli sinirli kafasını sallıyor. Aslında kamyonet inadına durmuş değil, orta yaşlarda bir kadın işaret edip durdurmuş. Kadın:

-Bana iki kilo patates lazım. Satıcı:

-Terazi yok, çuvalla satıyorum.

-Ne yapayım ben bir çuval patatesi, diyen kadın kamyonetin yanından uzaklaşıyor. Satıcı hırsla gaza basıyor, bu külüstür kendisinden beklenmeyen bir hareket yapıyor, adeta şahlanıyor. Bu şahlanış çocukları hem güldürüyor hem de sevindiriyor. Top oynamaya devam.

-Soğaaaannn, patateeeesss. On kilo soğan on beş lira, on kilo patates yirmi...

Sesi duyan Doktor'un komşusu Şerife teyze, bahçe kapısının dışında bekliyor. Yanına gelince işaret edip kamyoneti durduruyor. Adama bir şeyler söylüyor, o da aşağı inip bir çuval patates bir çuval da soğanı Şerife teyzenin bahçe kapısından içeri girip verandaya bırakıyor, parasını alıp teşekkür ediyor.

Satıcı, başka müşteri olsa ayağına kadar götürmez, alan Şerife teyzeyse götürür. O hem çok yaşlıdır, hem de eski müşteri...

Şerife teyzenin yaşı seksen civarında. Kocasını Asım amca on beş sene önce ölmüş. Aynı yastığa tam kırk sene baş koyduktan sonra kocasını kaybetmek Şerife teyzeyi çok üzmüş. Etrafında onu teselli edecek çocukları da yokmuş. Çünkü iki oğlundan biri Amerika'da diğeri Kanada'da yaşıyormuş. Cenazeye gelip iki-üç gün kaldıktan sonra gitmişler. Çocukları birkaç senede bir gelip annelerini ziyaret ederlermiş, tabii bu ziyaretler hep kısa olurmuş. Ekonomik yönden sıkıntısı yokmuş, kocasının emekli maaşından başka çocukları da yardım ediyorlarmış. Bu kır evini de havası annelerine iyi gelir diye oğulları almışlar. O da burayı çok sevmiş, çok sık olmasa bile arada görüştüğü komşularının olması Şerife teyzeyi mutlu etmiş.

Kendine komşu olarak bir doktorun geldiğini öğrenince ağrılarına, sızılarına çare olacak yollar önerebileceği için çok memnun olmuş. Gerçi bizim Doktor bir cerrah, ama Şerife teyzeyle oldukça faydalı ilaçlar önermiş. O da her gördüğünde:

-Allah senden razı olsun Doktor bey, diyormuş. Doktor da

-Teyzeciğim, sen duayı muayı boş ver. Uğraşma bu boş işlerle, hem ben ateistim diye cevap veriyormuş.

-Tövbe de tövbe de, ile konuşma sonlanıyormuş.

Ne için gittiğini bilmiyorum ama, ben birkaç defa Doktor'u Şerife teyzenin evinden

çıkarken de gördüm.

İki kedi karşılıklı gardlarını almışlar. Biri sarı diğeri siyah tüylü. Kilo ve yaş bakımından denkler. Sarı tüylü olan saldırıya geçip sol patisiyle rakibine bir tırmık atıyor. Geriye çekilen siyah kedi sırtını iyice kabartıp rakibin yaklaşmasını bekliyor, gelen bir otomobil ikisini de kaçirtıyor. Otomobil yanımda durdu. Bu Kenan Babaydı.

-Badi arkadaşım, ben şehirdeki markete gidip alış veriş yapacağım, istersen sen de gel.

Arabaya doğru hamle yaptım, aşağı inip ön kapıyı açtı, bindim. Kenan Baba, otomobili yavaş ve dikkatli kullanıyor. Şehir içinde bu dikkat tabii daha da artıyor. Büyük bir marketin önüne arabayı park ettik. Tam kapıdan geçerken görevli içeriye hayvan alınmadığı uyarısını yaptı. Bozuldum, kızdım ve hırladım. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, ben bir şeyler alıp hemen geleceğim. Sen beni otomobilin yanında uslu uslu bekle. Oradan bir yere ayrılma. Sözümü dinlersen sana yarım kilo sosis var.

En sevdiğim yiyecek. Yumuşacık, yutarken adeta boğazımdan kayıyor. Hiç dinlemem mi?

Kenan Baba çabuk geldi, alış veriş arabasını iteleyerek getirdi. Alış veriş arabasının içine atlamak istedim.

-Dur! Acele etme, senin sosis altta. Bunları bagaja koyayım, vereceğim.

Sosisimi yedikten sonra, yola çıktık. Karnım doyunca bir uyku bastırdı, Kenan Baba durmadan konuştu, ne dediğini anlamadım.

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

-Kalk bakalım tembel Badi, eve geldik. İyice hantallaştın, şişko bir köpek oldun. Senin sağlığın açısından bu kadar kilo sakıncalı. Bak, sana bir top aldım, bagajda. Her gün bununla birkaç saat oynayacaksın. Belki o zaman biraz kilo verirsin.

Haklıydı. Ben de farkındaydım iyice şiştiğimin. Yiyecek bol, yapılacak iş yok; canım sıkıldıkça bile yiyorum... Sonuç tabii ki bu. Artık ekmek filan hiç yemiyorum. Kemik de, çünkü kırması zor. Bir kere Şerife teyze bana ekmek vermişti, yemediğimi görünce de:

-Anlaşıldı, senin karnın tok. Aç olsan havada kaparsın. Sen yeme, bir başka hayvan gelip yer o ekmeği, demişti.

Kırmızı, büyük bir plastik toptu. Günlerce oynadım bu topa. Oynadıkça kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bir gün topa dişlerimi batırdım istemeden. Patladı. Suçlu suçlu topun başında beklerken Kenan Baba:

-Onun ömrü bu kadarmış, yenisini alırsın, dedi.

□ □ □

O gün aldığım iki haberin ikisi de hoş değildi: Biri, gece Kenan Baba'nın arkadaşları gelecek. Tüccar ile Hoca'dan hoşlanıyorum ama o lanet Doktor'un geleceğini de düşününce beni afakanlar basıyor. İkincisi, daha da kötü: Şerife teyze seri katil tarafından öldürüldü.

Bahçede dolaşırken çok sayıda insanın söylene söylene geçtiğini görünce kapının altından süzülüp dışarı çıktım, gidenlerin peşine düştüm.

-Tüh tüh...

-Yazık olmuş.

-Kimseyi zararı olmayan bir kadıncağızdı, ne istediler ondan?

-Hiç birimizin sağ kalacağı konusunda garantisi yok. Bu kaçınıcı cinayet?

Şeklinde konuşmalar duydum. İnsanlar Şerife teyzenin evi önünde toplanınca gerçeği öğrendim. Üç gün Şerife teyze hiç ortalıkta görünmemiş, bir komşusu merak edip evine gitmiş. Bahçe kapısı kilitli değilmiş, girmiş. Ev kapısını tıkladmış, seslenmiş; bir cevap gelmeyince kapının koluna bastırmış. Orası da açılmış. İçeri girip alt kattaki salonda Şerife teyzeyi yüzü koyun kanlar içinde çek-yatın üzerinde görünce fenalaşmış, başı dönmüş. Az kalsın oraya düşüp kalacaktı. Yandaki koltuğa çökmüş. Bir müddet şaşkın şaşkın etrafına bakıp durmuş. Kendini toplayınca dışarı fırlamış ve sesi çıktığı kadar bağırması:

-Yetişin komşular, yetişin! Şerife teyze öldürülmüş...

Polis, jandarma araçları ve bir de cankurtaran vardı gene evin önünde. Güvenlik güçleri hiç kimseyi bahçe kapısından içeri sokmuyordu. Ben, kalabalıktaki insanların ayaklarının arasından geçip bahçe kapısına kadar geldim. Kapıdaki polislerden biri beni tanıdı.

-Sana serbest, geçebilirsin Badi, dedi.

Bahçenin her tarafını dolaştım, dikkate değer bir şey göremedim. Verandayı inceledim, içinde çiçek olmayan boş bir saksının dibinde kanlı bir mendil dikkatimi çekti. Buraya kim tarafından atılmış olabilir? Saksıyı devirip mendilin yere düşmesini sağladım ve kokladım. Gene o tanıdık kokuydu. Artık seri katilin o olduğundan emindim. Evet seri katil Doktor'du. Bakalım bu gece bize geldiğinde suratını inceleyeyim, nasıl bir şekil alacak?

Güvenlik güçleri içerideki inceleme ve delil toplama işlemlerini tamamlayıp dışarı çıktıklarında beni verandadaki devrilmiş saksının başında görünce biri:

-Bakın, bizim Badi de burada. Saksıyı devirmiş, başında bekliyor.

Bir polis:

-Badi bizim dikkatimizi çekmek istiyor olabilir. Bakın yerde bir şey var. Bir mendil, hem de kanlı. Bunu da topladığımız deliller arasına koyalım. Dedi.

Olaydan Kenan Baba'nın da haberi olmuş, o yüzden bugün oldukça sinirliydi. Akşam gelecek misafirleri için hazırlık yapıyordu. Verandada yerleri yıkadı, masanın üzerini sildi, sandalyeleri etrafına dizdi. Elektrikli süpürgeyle içerideki koltuk ve çekyatların tozunu aldı. Tezgahın üzerindeki tabak, çatal, kaşık, bıçak, bardak ne varsa hepsini -tencereler hariç- bulaşık makinesine doldurdu. Makinenin içine bir yıkama tableti atıp çalıştırdı. Bu yerleştirme sırasında elinden bir tabak ve bir de bardak düşürdü; ikisi de kırıldı. Sakarlığına kızdı, söylendi, kırıkları süpürüp topladı. Yıkanacak iki tencere kalmıştı sadece.

-Tencereleri de birazdan yıkarım, deyip çek-yata uzandı. Yorulmuştu.

Birkaç saat yattıktan sonra kalktı, tencereleri yıkadı, verandadaki barbeküyü hazırladı; öyle ki arkadaşları gelince yapılacak iş bırakmamaya çalışıyordu.

Hava kararmadan Hoca geldi, birbirlerine sarıldılar. Kenan Baba:

-Diğerleri de birazdan burada olurlar.

-Sanmıyorum. Çünkü Tüccar gelemiyor, şekerini üç yüze fırlamış, başı dönüyormuş. Kısacası gelebilecek durumda değilmiş.

-Sağlık olsun. Doktor, sen, ben yeteriz...

-Doktor'un da gelme ihtimali yok gibi. Beş-altı gündür telefon ediyorum, her defasında "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor" mesajı geliyor. Buraya gelmeden önce de arayıp toplanacağımızı haber vereyim dedim, aynı mesajı aldım.

-Onun yurtdışı kaçamakları meşhurdur. Gene dışarıya çıkmış olmasın?

-Gitmeden önce haber verirdi, bu sefer gerek duymadı galiba.

Doktor'un gelme ihtimalinin az olduğunu duyunca sevinçten zıplamaya başladım. Çıldırılmış gibiydim. Hoca, şaşkınlık içerisindeydi beni seyredirken.

-Baba, bu hayvana bir şeyler oldu.

-Aldırma! Bu Badi'nin ne zaman ne yapacağı belli olmaz.

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Daha fazla dikkat çekmemek için verandadan dışarı çıktım. Zıplaya zıplaya bahçede dolaşmaya başladım. Kaç tur attığımı saymadım, iyice yorulunca yanlarına gittim. Barbeküdekiler pişmiş, salata yapılmış, ekmek kesilmiş, bardaklar ve şişe masaya konmuştu. Hoca:

-Suyu unuttuk, deyip içeri girdi ve elinde sürahi ile geri döndü.

Beklenen iki kişi gelmediği için et boldu, benim payıma da çok et düştü. Yedim, yedim... Ben yedikçe onlar gülüyorlardı. Bir ara Baba:

-Hoca, şuna et verme artık, baksana çatlamak üzere, dedi.

Bu söze gücendim, içeri girdim. Kenan Baba arkamdan bağırdı:

-Bak hele, hemencecik de darılır...

İçeriden ne konuştuklarını duyabiliyordum.

-Öldürülen o yaşlı kadının evi size yakın mı?

-Yakın, yakın... Doktor'un komşusu. İyi ki doktor evde yokmuş, olsaydı çok üzülürdü. Bakalım gelince haberi ona nasıl vereceğiz?

-Ölen tanıdık olunca insan tabii ki çok daha fazla üzülüyor. Hani gazetede seri katilin yakalandığına dair haber çıkmıştı, demek ki haber uydurmaymış. Bakalım katilin kurban listesinde başka kimler var? Baba, istersen sen de Doktor da bir müddet buradan uzaklaşın, tehlike burnunuzun dibine kadar gelmiş.

-Bir yere gitmem, katilden de hiç korkmuyorum.

Bunları duyunca Kenan Baba'yı bu katile karşı uyarmam gerektiğine karar verdim. Belki de yakın bir zamanda onu da öldürecekti. Hemen bilgisayarını açtım, Kenan Baba'nın yazılarını topladığı dosyanın temiz bir sayfasına büyük harflerle:

-SERİ KATİLİ AÇIKLIYORUM: DOKTOR(CERRAH) CİHAN...

Yazıp verandaya çıktım. Kenan Baba sürahideki biten suyu doldurmak için içeri girdiğinde kendi kendine konuşmaya başladı:

-Bu günlerde iyice dalgınlaştım. Bilgisayarını kapattığımı sanıyordum, açık unutmuşum. O da ne? Hocam çok şakacısın!

Hoca son cümleyi duydu:

-Ne şakası, anlayamadım.

-Gel, bak da gör şakanı! Neden buna gerek gördün? Beni korkutup buradan kaçırma mı istiyorsun?

Hoca içeri girip bilgisayardaki yazıyı görünce şaşırıldığı titreyen sesinden belliydi:

-İnan ki bunu ben yazmadım, böyle şaka mı olur? Bildiğim bir şey olsa söylerim, neden yazayım ki...

-İyi de, bu yazıyı ben de yazmadığıma göre, kim yazdı? Burada sen ve ben varız. Bir de Badi. Badi'nin yazması imkansız... Bu yazı benim bilgisayarına nasıl eklendi?

□ □ □

Ertesi gün, Emniyet Müdürlüğünde toplantı yapılıyor. Müdür:

-Bu cinayetten sonra, kendini seri katil olarak tanıtmak isteyen sahte adı T.K gerçek adı M.S olan hırsızın iddialarının da yalan olduğu kesin olarak kanıtlandı. Şerife hanımın katli ile ilgili olarak bana verdiğiniz ön rapor bunun da önceki cinayetlerin bir benzeri olduğunu gösteriyor. Yine seçilen kurban savunmasız, öldürülmeden önce uyutulmuş, şah damarı kesilmiş ve sırtında katilin imzası var.

Birinci dedektif:

-Müdürüm, Şerife hanımın sırtındaki işaret "E" harfine çok benziyor. Buradan hareketle diğer maktullerin sırtındaki işaretleri de harf olarak değerlendirdiğimizde şu sonuca ulaştık: R-U-N-A-D-V-E

-İyi de bu ne ifade ediyor, onu bilmek lazım. Harfleri birleştirenince anlamsız bir kelime oluyor, tek tek ele alınca da hiç bir şey anlaşılıyor. Tabii katilin bu işaretlerle bize vermek istediği mutlaka bir mesaj var. Ama ne? Katil sanki bizim aklımızla alay ediyor. Son cinayete ilgili delillerin hepsinin toplandığından emin misiniz?

İkinci dedektif:

-Eminiz efendim. Hatta son delili bize gösteren de o meşhur köpek oldu.

-Badi mi? Nasıl bir delil?

-Evet müdürüm Badi. Verandadaki boş bir saksının içine atılmış kanlı bir mendil bulmuş, hayvanın eli yok ki saksıya sokup da alsın, o da devirip çıkarmış.

Bunu duyunca Emniyet Müdürü:

-Neee? Diyerek yerinden fırladı.

-Arabamı hazırlasınlar, gidiyoruz. O mendili de almayı unutmayın.

-Başüstüne müdürüm, ama nereye gideceğiz?

-Badi'ye... O köpek bizi katile götürebilir, hem de bu delil bulma olayından sonra Badi'yi koruma altına almalıyız. Yoksa katil o hayvanı, çok yakında ortadan kaldırır...

Sokaktan gelen korna sesini duyunca dışarı çıktık. Kenan Baba, geleni tanıdı. Emniyet Müdürüne “Hoş geldiniz.” deyip elini sıktı.

-Hoş bulduk. Asıl işimiz Badi ile, ama sizi de rahatsız ediyoruz.

-İçeri buyrun lütfen. Bir çay, kahve içelim.

-Çay kahve teklifi için teşekkür ederiz, başka zaman inşallah. İçeri girelim, ama beş dakikalığına...

Müdür ve yanındakiler, bahçede ayaküstü Kenan Baba'ya benim kanlı mendili nasıl bulduğumu anlattılar ve onları katile götürebileceğimi söylediler. Müdür ısrarla katil yakalanmazsa “Badi'yi bizim korumamız altına vermelisiniz!” diye defalarca söyledi.

Kanlı mendili önüme koydular, iyice kokladım, değişen bir şey yok: Bu koku Doktor'a ait. Müdür:

-Badi, bizi bu mendilin sahibine götür, deyince bahçe kapısına doğru yürümeye başladım. Kenan Baba dahil, hepsi de beni takip etti. İçinde sürücülerinden başka kimse bulunmayan iki resmi otomobil de en arkadan geliyordu.

Gittik, gittik... Doktor'un evinin önünde durdum. Birinci dedektif:

-Burası cinayetin işlendiği evin hemen yanı, diyerek müdüre bilgi verdi. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, galiba bizi yanlış bir yere getirdin. Çünkü burası Doktor'un evi. Dedi.

Ben, patilerimle bahçe kapısına vurmaya başlayınca, Emniyet Müdürü:

-Bunda bir iş var, açtırın bu evin kapısını, diye emir verdi. Müdüre buranın bir doktora ait olduğu ve onun da muhtemelen yurt dışına çıkmış olabileceği söylendiye de

isteğinde ısrar etti. Arabasına binip savcı ile konuştu ve verdiği adres için arama izni istedi. Savcı da “Siz aramayı başlatın, izni hemen gönderiyorum,” deyince polisler bir çilingir bulunmasını emretti. Doktorun evinin önündeki kalabalığı ve otomobilleri gören birçok komşu da dışarı çıktı. Sayı her geçen dakika arttı. Herkes ne olduğunu öğrenme merakı içindeydi.

Yarım saat kadar sonra çilingir de geldi. Önce bahçe kapısını, sonra da evinkini açtı. Müdür, dedektifler, bir polis ve ben içeri girdik. Diğerleri sokakta bekledi. Evin içinde çok ağır bir koku vardı, bozuk yumurta kokusu gibi... Girer girmez yüze çarpan ıslaklık rutubet olduğunu da gösteriyordu. Alt katta sağa sola atılmış giysiler, devrilmiş plastik boş bir bidon, tezgahın üzerinde büyük bir ekmek parçası ve günler önceden kalma bulaşıklar vardı. Televizyonun yanındaki dolapta kitaplar karma karışık duruyordu.

Koşarak merdivenleri çıktım, Doktor'un olduğu odanın önünde durdum. Kapı kapalıydı. Müdür geldi açtı.

İçerideki manzara herkesi şaşırttı. Doktor yatağında sırt üstü cansız yatıyordu. Ayağında eşofman altı vardı, üstü çıplaktı ve kalbinin olduğu yerde kesici bir aletle yapılmış işaret dikkat çekiyordu. Yatak pıhtılaşmış kanla doluydu ve boğazından da kan akmıştı. Karyolanın az ilerisinde yerde bir de neşter vardı.

Emniyet Müdürü emrindekilere:

-Cesedi ve her tarafı iyice inceleyin. Bu bir cinayet mi, intihar mı araştırın. İlk bakışta intihar gibi görünüyor. Doktor ile ilgili ayrıntılı bilgi istiyorum. Onu tanıyan herkes ile görüşülsün. Badi sana da aferin, teşekkür ederim, dedi ve birlikte odadan çıktık.

Üç gün sonra Emniyet Müdürlüğü. Müdür:

-Arkadaşlar, düğüm çözülmek üzere. Benim zihnimde bir çözüm oluştuysa da elimizdeki verileri bir kere daha gözden geçirmeden açıklamak istemiyorum. Önce Doktor hakkında yazılan raporu ele alalım. Deniyor ki: Adı: Cihan. Çok başarılı bir cerrahmış.

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Hatasız çok sayıda ameliyat yapmış. Başarıları özel sektörün dikkatini çekmiş ve bir özel hastaneye çok yüksek ücretle transfer edilmiş. Mutlu bir aile hayatı varmış, karısını taparcasına seviyormuş. Karısı kaçırılıp tecavüz edilip, işkence yapıp öldürülünce hayatı altüst olmuş. Bu olay onun meslek hayatını da olumsuz yönde etkilemiş.

Birinci dedektif:

-Müdür bey, isminin açıklanmasını istemeyen çok yakın bir arkadaşından öğrendiğime göre, Doktor özel hastaneden kendi isteğiyle ayrılmamış, aslında kovulmuş. Çünkü bırakın başarılı bir cerrahın; sıradan birinin bile yapmayacağı bir hata yaptığı için bir hastanın ölümüne sebep olmuş. Hastane müşteri kaybedebileceği endişesiyle bu gerçeği gizlemiş. Bana bu bilgileri veren arkadaşı, karısı öldürüldükten sonra Doktor'un "Sevdanurum, senin intikamını mutlaka alacağım!" dediğini duymuş. Çünkü başka insanlar yaşarken karısının ölmüş olmasını bir türlü kabullenemiyormuş.

İkinci dedektif:

-Doktor'un göğsündeki işaret de "S" harfi. Önce vücuduna uyuşturucu bir ilaç enjekte etmiş, göğsüne imzasını atmış, sonra da neşterle şah damarını kesmiş.

Müdür:

-Bu harfi, diğer kurbanlardaki harflere ekleyelim. Ne oldu? "R-U-N-A-D-V-E-S" değil mi? Anlamsız bir kelime gibi görünüyorsa da değil. Kelimeyi tersten okuyalım: S-E-V-D-A-N-U-R... Doktor, her cinayetten sonra bize ipucu bırakmış; biz göremedik. Son verilerin ışığında diyebilirim ki: Seri katil Doktor'du. Sizler görüşüme katılıyor musunuz?

Dedektiflerin ikisi birden cevap verdi:

-Evet.

Müdür:

-Doktor, karısının intikamını almış; hem de günahsız yedi kişiden ve en sonunda da kendinden. Karısının katilinin ya da katillerinin bu zamana kadar bulunamamış olması da ayrı bir sorun. Bu, cinayetin de çok becerikli katil ya da katiller tarafından işlendiğinin kanıtı. Bir ara aklıma karısını öldürenin de Doktor olma ihtimali geldi. Dengesiz, akıl hastası ama oldukça zeki ve becerikli bir adam. Belki de karısını öldürdüğü halde inkar savunma mekanizmasını kullanıp, bu yolla kendini temize çıkarmış olabilir. Tabii bu söylediklerim sadece bir düşünceden ibaret ve büyük bir ihtimalle de yanlış.

Birinci dedektif:

-Doktor'un özel hayatı ile ilgili fazla bilgi sahibi olan yakını ya da arkadaşı yok maalesef. Sık görüştüğü arkadaşları Hoca ve Kenan Baba ile de uzun uzadıya konuştuk. Bütün bildikleri bu kadar. Bir de Tüccar var, ama onunla konuşamadık. Çünkü hastanede yatıyor; komaya girip girip çıkıyormuş. Kısacası durumu iyi değil.

Müdür:

-Evet. Şu andan itibaren “Seri Katil” dosyasını kapatıyoruz. Sizlere harcadığınız emeklerinizden dolayı teşekkür ederim.

□ □ □

Doktor'un intihar olayından sonra zaman çabuk geçti. Mevsim yaz iken sonbahar, daha sonra da kış oldu ve kışı ilkbahar, ilkbaharı da yaz takip etti. Sonuncu yaz bana sanki kısa sürdü gibi geldi; çünkü sonbahar yağmurları başladı.

Kenan Baba, eskiye göre daha dalgın görünüyor ve yavaş hareket ediyor. Arkadaş toplantıları hemen hemen hiç olmuyor sayılır. Çünkü Tüccar, evden hastaneye hastaneden eve taşınıp duruyormuş. Yani toplantılara katılacak durumda değil. Birkaç defa Kenan Baba, ziyaretine gitti. Her defasında bana selam söylüyormuş. Hoca, geçen bu zaman zarfında sadece bir kere Kenan Baba'nın evine geldi, onda da fazla durmadı.

O gün de hava kapalıydı ve yağmur atıştırıyordu. Kenan Baba, giyinip bahçeye indi, bahçe kapısını açıp otomobili dışarı çıkardı, kapıyı kapatmak üzere geri döndüğünde otomobilin içine atlayıverdim. Beni ön koltuğa kurulmuş görünce şaşırıysa da kızmadı ve tabii aşağıya da indirmede.

-İyi, tamam. Haydi sen de gel bakalım. Gidelim Tüccar'ı ziyaret edelim, dedi.

Hareket ettik, yol boyunca hep yağmur vardı. Şehre yaklaşınca dindi, orada yerler kupkuruydu.

Önceden olduğu gibi hastanenin bahçe kapısından serbetçe girdim. Hastaların yattığı yere gelince Kenan Baba kapıdaki görevliye çok ısrar etmesine rağmen beni içeri sokmayı başaramadı. Görevli fazla konuşmuyordu, "yok" anlamında kafasını sallayıp duruyordu. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, seni içeri almıyorlar. Sen burada beni bekle, fazla uzaklaşma. Ben birazdan gelirim, deyip içeri girdi.

Oralarda dolaştım, gelen gidenleri izledim. Bana kötü kötü bakanlar olduğu gibi okşayıp sevenler de oldu. Kapıdaki görevlinin gözü de hep benim üzerimdeydi. Anladım

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

ki onun bir boşluğundan faydalanıp içeri girme imkanım yok. Hastaların yattıkları odaların binanın arka tarafında olduğunu hatırladım, oraya dolandım. Tüccar'ın odasının yerini sezgilerimle tahmin ettim. İkinci kattaydı. Havlayarak ona mesaj ilettim. Bu iletimi birkaç defa tekrarladım. Umarım duymuştur.

Kenan Baba sözünü tuttu, içeride fazla kalmadı. Otomobile binip giderken anlatmaya başladı:

-Badi arkadaşım, önce bir markete uğrayıp Tüccar'ın isteğini yerine getireceğiz. Tüccar, yanına gittiğimden kısa bir süre sonra seni sordu. Senin de geldiğini ama içeri alınmadığını söylemedim. Yoksa üzülürdü. Ama o, "Hissediyorum, o burada! Badi de geldi değil mi?" diye sordu. Hayır, desem de inanmadı. Zaten biraz sonra da senin havlaman duyuldu. "Baba, bu Badi'nin sesi..." dedi. Yalan söylediğim için utandım. Bana "Badi'ye selamlarımı söyle. Onun sevdiği ama en çok sevdiği yiyecek ne?" diye sordu. Ben de "Sosise bayılır." deyince "Ona hemen bugün Tüccar amcasından birkaç kilo sosise al!" dedi.

Birkaç gün sonra bu güzel adamın öldüğü haberi geldi. Kenan Baba, çok üzüldü. Yüzü hiç gülmüyordu artık, arkadaşlarının kaybından çok etkilenmişti.

Aylar sonra...

O gün gazeteyi alıp getirdim ve deniz kenarına indim. Orada iki köpek daha vardı. Onlarla biraz boğuştuk, daha doğrusu oynadık. Yorulup da dinlenmek üzere uzandığımda havadaki nem oranının giderek arttığını fark ettim. Aşırı terliyordum. Evet bu terlemede tabii ki az önceki boğuşmalarımızın da etkisi vardı, ama bu kadar fazla olmaması gerekiyordu.

Gökyüzüne kafamı çevirdiğimde kalın ve siyah bulutların deniz tarafından üzerimize doğru hızla geldiğini gördüm. Rüzgâr da çıkmıştı. Vakit de zaten bir hayli ilerlediğinden eve dönmeye karar verdim.

Ben eve geldiğimde rüzgârın hızı artmıştı. Sıcak gecelerde Kenan Baba, kapıyı ve pencereleri açık bırakarak yatardı. Gene öyle yapmıştı ve o yüzden kapı ile pencereler çarpıp duruyordu. Ama nedense rüzgâr olduğu halde uyanıp da bunları kapatmamıştı. İçeride gazeteye de el sürülmediğini görünce hâlâ uyuduğunu düşündüm. Ama olamazdı, çünkü o erkenden kalkar kahvaltısını yapar, gazetesini okurdu. Bugün gazeteye el sürmemesinden kalkmadığı anlaşılıyordu. Bu saate kadar uyuduğu hiç olmamıştı.

Üst kata çıkıp odasına baktım. İşte uyuyor. Üzerine örttüğü çarşaf yere düşmüş, başı yastıktan aşağıya kaymış. Yatağın üzerine çıkıp uyandırmaya karar verdim. Çıktım, ellerini yaladım. Soğuktu. Hiç tepki vermedi. Yüzünü yaladım, gene aynı. Ayak ucuna gidip pijamasını çekeledim, uyanmadı. Tekrar yüzünü yaladım, bana soğuk geldi. Nefes alıp veriyor muydu? Hayır. Yoksa? Evet yoksa Kenan Baba öldü mü? Yok canım, olur mu öyle şey? Kenan Baba ölmez, daha doğrusu ölemez!

Ona sokulup gözlerimi kapattım. Uyumuşum. Sabahleyin sütçünün sesiyle uyandım. Kenan Baba'da herhangi bir değişiklik yoktu, yani uyuyordu!

Aşağıya indim, sütçü hâlâ bağıırıyordu:

-Sütçüüü! Kenan Bey, süt lazım mı? Sütçüüü!

Adamı ayağından çekeleyerek arkamdan gelmesini sağlayıp içeri soktum. O gene:

-Kenan Bey, diye birkaç kere bağırdı. Tabii bir cevap gelmedi. Üst kata çıkıp odaya girince:

-Vay be! Kenan Bey ölmüş, vay be! Dedi.

O, böyle demesine dedi de, ben neden bu sütçüyü boğup öldürmedim?

Kenan Baba köy mezarlığına defnedildi. Hoca'nın dediğine göre, buraya gömülmeyi vasiyet etmiş. Cenaze merasimindeki insanlar, yavaş yavaş mezarlığı terk etmeye başladılar. Birkaç kişi beni sahiplenmek istediysede Hoca, bu isteklere itiraz ederek son noktayı koydu:

-Badi'yi hiç kimseye vermem. Onun yeri benim yanımdır.

Kenan Baba'nın mezarının üzerine çıktım. Beni görenler buradan indirmek istediler, hepsine hırladım. Kimse cesaret edip de yanıma yaklaşmadı. Gene Hoca girdi devreye:

-Arkadaşlar, Badi'yi kendi haline bırakalım. O ne yapacağını bilir, deyince beni rahat bıraktılar.

Tek başıma kaldım mezarlıkta. Ortalıkta tuhaf bir sessizlik vardı. Rahatlatıcı, biraz da ürkütücü.... Mezarın üzerinden inip gezindim içeride. Çeşmenin yalağından su içtim. Birkaç kuş da vardı benim gibi su içen. Bunlar beni görünce korkup kaçtılar. Mezarların çoğunun başucuna ağaç ekilmiş, hemen hemen hepsi selvi ağacı... Selvi ağacı ekmenin elbet sebebi vardır; sağ kalanlara iletilmek istenen mesajlar olabilir mi?

Tekrar gelip Kenan Baba'nın mezarı üzerine yattığımda ortalık kararmıştı. Uyudum. Rüya gördüm. Hem de ne rüya! Belki de gördüğüm rüya değil, gerçektir:

Kenan Baba ile uzun uzadıya sohbet ettik. Artık ben de tıpkı insanlar gibi konuşabiliyordum. Önce kafama aldığım o darbeden sonra insanların konuşmalarını anlamaya başlamıştım, sonra okumayı öğrendim ve bunu bilgisayarda yazmayı öğrenme takip etti. İşte uyanmadan az önce Kenan Baba ile konuştuklarımız:

-Biliyorum, sen buradan gideceksin. Git arkadaşım Badi. Hayat senin, istediğin gibi yaşama hakkın var. Dedi.

-Evet, doğrusu gitmek istiyorum. Sütkardeşim Aslancık'ı ve Cafer Aga'yı çok özledim. Belki onları bulurum umudu azıcık da olsa var içimde. Gideceğim, ama senden nasıl ayrılacağım. İşte bana zor gelen bu.

-Badi arkadaşım, biz ayrılmayacağız; sen beni unutmadığın sürece ben hep senin yanında, seninle beraber olacağım.

Uyandığımda güneş doğmak üzereydi. Gerçekten de insan gibi konuşabilecek miyim diye birkaç söz söylemek istedim. Hırıltı çıktı ağzımdan, kendimi zorlayınca ise sadece havlayabildim. Rüyaymış.

Kenan Baba'nın mezarına birkaç defa kafamı sürtüp oradan ayrıldım. Bu güzel insanı hiç unutmayacaktım. O beni gerçekten çok sevdi, sevmekle kalmadı bana saygı da duydu. Acaba ondan başka bir hayvana hem de bir köpeğe saygı duyan başka bir insan var mıdır? Hoşça kal Kenan Baba, hoşça kal.

Eve gittim.

Bahçe kapısının altından süzülerek içeri girdiğimde her taraafı bir ölüm sessizliği sarmıştı. Ortalık sisli, pusluydu. Oysa mezarlıkta da geldiğim yolda da sis, pus yoktu. Daha önceki görüntülerden çok farklıydı şimdiki! Kenan Baba'nın otomobili hurdaya ayrılacak bir arabaya dönüşmüş, otlar sararmış, ağaçların tamamı yapraklarını dökmüş, gövdeleri kurumuş, ev çöktü çökecek, benim yuvam birkaç çürük tahtadan ibaret kalmış, duvarlar yan yatmış, demir kapı paslanmış... Ne olmuş buraya? Bir gecede bu kadar değişiklik nasıl meydana gelmiş? Yoksa şu anda yaşadığımı sandığım zaman parçası yüz sene sonrasına mı ait? Evet, bu zaman tüneline ait bir eskitmeden başka bir şey olamaz.

Sokağa çıktım. Bir an önce buradan uzaklaşmalıydım. Çünkü beni götürmek için birazdan Hoca'nin geleceğini tahmin ediyordum. Ona buralardan gitmek istediğimi, onunla kalamayacağımı nasıl söyledim? En iyisi kaçmaktı. Yola çıkıp, hızlı hızlı yürüdüm. Bir otomobil sesi duyunca ağaçların arkasına saklandım. Yanılmamışım, gelen Hoca'ydı. Arabasından indi, bahçe kapısını açtı, içeri girdi. Birkaç defa bana seslendi...

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19

Daha fazlasını duymak istemiyorum. Kaçmaya başladım. Kaçtı, kaçtım...

Toprak bir yolda yürüyorum, neresi olduğunu bilmiyorum. Şarkımı söylüyorum; biri de benimle beraber bu şarkıyı mırıldanıyor. Kim mi? Kenan Baba....

Kıpır kıpır eder bu yüreğim,

Ben neden serseri bir köpeğim?

Eller uyurken, ben hep gezerim

Ben neden serseri bir köpeğim?

Bitti

(Not: Bu eser yayımlanır, elde edilecek telif ücretinin tamamı “Sokak Hayvanlarını Koruma Derneklerine” bağışlanacaktır. ÖFH)

Köpeğin Adı Badi Romanının Tamamı

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 12 Aralık 2017 20:39 - Son Güncelleme Perşembe, 04 Ocak 2018 11:19
